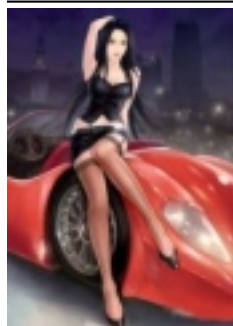

Yêu Phải Cô Nàng Ham Làm Giàu

Contents

Yêu Phải Cô Nàng Ham Làm Giàu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	30
6. Chương 6	36
7. Chương 7	40
8. Chương 8	45
9. Chương 9	50
10. Chương 10	56

Yêu Phải Cô Nàng Ham Làm Giàu

Giới thiệu

Xoay quanh một anh chàng tổng giám đốc không có cái nhìn thiện cảm về con gái thời nay, vì những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-co-nang-ham-lam-giau>

1. Chương 1

Tiết tử

Mặt trời chói chang nóng rát chiếu vào mặt nhựa đường dường như cũng sắp tan chảy, nhiệt độ tăng cao, cả mùa hè nóng như thiêu như đốt.

Diệp Chỉ Nhu đi ra khỏi cửa hàng sách, toàn thân đã quen với hơi mát của điều hòa khi tiếp xúc với không khí oi bức bên ngoài, lập tức khó chịu nhăn mày.

Thời tiết làm sao có thể nóng như vậy...

Vì sao Thượng Đế phải cho nhân loại mùa hè, đây nhất định là do Adam và Eva nếm trộm trái cấm, Thượng Đế mới trừng phạt nhân loại...

Adam chết tiết, Eva chết tiết...

Đột nhiên, một ánh sáng chói mắt thu hút tầm mắt của Diệp Chỉ Nhu... Là đồng tiền xu mười tệ!

Từ trước đến nay Diệp Chỉ Nhu cũng không có nhiều hứng thú với thứ khác, mà chỉ yêu tiền! Muốn gọi cô là cô gái hám giàu trong hiện đại tuyệt đối không quá đáng, hôm nay cô vì tiết kiệm khoản phí điều hòa trong nhà, mới đến cửa hàng sách hưởng cái điều hòa ở đó cả buổi chiều...

Thật tốt quá! Hôm nay cô ra ngoài giữa trưa, chỉ biết nhất định sẽ có chuyện tốt xảy ra! Quả nhiên đúng như dự đoán, cô nhặt được mười tệ tiền xu...

Diệp Chỉ Nhu nhìn ngang nhìn dọc, sau đó trộm cười đi đến lề đường... Ngay khi cô khom người muốn nhặt mười tệ tiền xu đang lăn đi kia, đồng tiền xu kia hình như có sinh mệnh dồi dào, cứ tiếp tục lăn về phía trước... Rồi cứ thế khiến cho cô đuổi theo đến tận cột đèn xanh đỏ.

Cuối cùng... Tiền xu cũng ngừng lăn, ý cười của Diệp Chỉ Nhu càng sáng lạn.

Cô đi về phía trước, khom người muốn nhặt đồng tiền kia lên...

Lúc này bỗng dưng có một đôi giày vải giẫm lên đồng xu...

Đáng giận! Dám tranh tiền với Diệp Chỉ Nhu cô vào giữa ban ngày ban mặt! Cô chính là đuổi theo “Nó” hơn một trăm mét nha! Chết cũng không có khả năng để cho “Nó” rơi vào hầu bao kẻ khác.

Diệp Chỉ Nhu phồng má, hai tay chống nạnh, muốn tranh luận một phen với chủ nhân của đôi chân kia.

“Này ... Vị lão tiên sinh kia, sự việc phân theo thứ tự đến trước đến sau, đồng xu này là cháu phát hiện trước, xấu hổ quá, xin ngài hãy nhích chân sang bên cạnh một chút”. Thì ra là một ông lão có khuôn mặt phúc hậu, Diệp Chỉ Nhu luôn luôn vô lực nhất với người già và trẻ nhỏ. Trên thế giới cũng chỉ có hai loại người này Diệp Chỉ Nhu sẽ không “Sảng giọng”, cho nên dáng vẻ hùng hổ ban đầu cũng giảm xuống rất nhiều.

“Cô gái, cháu có chứng cứ gì nói đồng xu mười tệ này là của mình?” Ông lão hỏi với âm điệu bình thản, điều duy nhất không thay đổi nếp nhăn khi cười trên mặt.

Diệp Chỉ Nhu nhăn mặt, biết ông lão này là cố ý muốn gây sự, tuy rằng cô luôn luôn kính lão vô cùng, nhưng nói đến tiền thì chớ nên động vào.

“Cháu đuổi theo nó từ cột đèn xanh đỏ trước trước đó, không là của cháu thì là của ai?” Hai tay Diệp Chỉ Nhu vòng qua ngực, một bộ như Nó chính là của tôi.

Ông lão nhếch mi, phảng phất như không chấp nhận lời của cô.

“Bên trên cũng không khắc tên của cháu nha!”

“Này... Ông lão à, ông đây là tìm cháu gây phiền toái sao? Tiền cũng không khắc tên của ông nha!” Thật vất vả mới có được một khoản “lộc”, Diệp Chỉ Nhu nói thế nào cũng sẽ không để nó chạy ra ngoài, cho dù đối phương là lão tiên sinh hiền lành cũng không thể cướp đi sự kinh hỉ từ trên trời giáng xuống này của cô.

“Ta cũng không nói nó là của ta” Ông lão cười tủm tỉm nhìn cô, có vẻ như rất hài lòng.

“Lão tiên sinh, ông cũng đừng chơi trò đồ chữ với cháu, được rồi... Nếu như ông “thiếu” số tiền này đến thế, vậy thì cháu sẽ tặng ông...” Bởi vì thời tiết thật sự quá nóng, Diệp Chỉ Nhu đành phải xung phong đầu hàng, coi như là Khổng Dung nhường lê [1] đi!

“Cám ơn cháu, tiểu nha đầu” Ông lão vừa lòng gật gật đầu, sau đó khom người làm bộ muốn nhặt đồng xu lên, nhưng trong chớp lát chỉ thấy chân mày ông ta nhíu chặt, biểu tình trên mặt cứng nhắc.

“Tiểu nha đầu à, cháu đợi chút” Ông lão gọi Diệp Chỉ Nhu đang muốn rời đi.

Diệp Chỉ Nhu đã bước đi rồi, lúc này dừng lại ngay tức khắc, xoay người nhìn ông lão.

“Thế nào? Ông thay đổi ý kiến, đồng ý để đồng xu này “Nhận tổ quy tông” sao?” Trên mặt Diệp Chỉ Nhu tràn ngập chờ mong, cười híp mắt nói.

“Không phải thế... Lưng của ta... Không thể cúi được...” Ông lão khó xử nói.

Nụ cười vẫn duy trì trên mặt Diệp Chỉ Nhu lúc này cứng nhắc trong nháy mắt.

Ông lão đáng chết đó chẳng những cướp tiền của cô, còn muốn bảo cô cúi lưng cao quý xuống giúp ông ta nhặt đồng xu vốn thuộc về mình ư?

Diệp Chỉ Nhu tròng lớn mắt vốn muốn nói gì, nhưng sau đó ngẫm lại vẫn nên quên đi... Người tốt phải làm cho đến cùng! Dù sao cũng rất lâu rồi cô chưa làm việc thiện, một lần cuối cùng hình như là ba năm trước đây nhường ghế ngồi ột bà lão cầm gậy trên xe bus, hôm nay coi như ông lão này gặp may mắn, vừa lúc gặp được cô Diệp Chỉ Nhu tâm tình tốt.

“Trước tiên ngài nhích nhích chân ra” Diệp Chỉ Nhu ngồi xổm xuống, vỗ giày của ông lão... A, giày còn rất mới, cũng không như đôi giày vải cũ nát khó nhìn của cô, đi hơn năm năm vẫn còn tiếc không muốn đổi!

Mặc kệ việc đó đi, chân của ông lão nhích sang, Diệp Chỉ Nhu lập tức nhặt đồng xu vốn thuộc về sở hữu của mình trao vào tay ông lão, nghĩ rằng, bữa tối nay vốn có thể có thêm hai quả trứng luộc trong nước trà bồi bổ cơ thể...

“Này, cho ông” Diệp Chỉ Nhu tâm không cam, tình không nguyện đặt đồng xu vào trong tay ông lão.

“Tiểu nha đầu, cháu thật sự là một cô gái tốt” Nụ cười trên mặt ông lão không giảm.

“Dù sao cũng đừng nói như vậy, cháu phải đi... Ông bảo trọng” Cuối cùng lại liếc mắt nhìn nhìn đồng xu vô duyên kia một cái, Diệp Chỉ Nhu không ngừng thương tiếc trong lòng.

“Không tồi, không tồi” Ông lão sờ sờ râu trắng trên cằm, lại vừa lòng gật gật đầu.

Nhìn bóng dáng cô gái rời đi, ông lão quyết định chính là cô ...

Chú thích:

Khổng Dung nhường lê [1]: Ở Trung Quốc, vào thời Đông Hán, có một người tên là Khổng Dung (153-208) giữ một chức quan to trong triều đình. Thuở nhỏ, lúc Khổng Dung mới được bốn tuổi, có người khách đến nhà biếu một giỏ lê. Người lớn trong nhà bèn bảo Khổng Dung tự chọn lấy ỉnh một quả. Cậu bé Khổng Dung liền chọn một quả nhỏ nhất trong giỏ. Người khách lấy làm lạ, bèn hỏi: “Sao cậu không lấy quả lớn mà lại lấy quả nhỏ vậy?”. Khổng Dung đáp: “Thưa, vì cháu nhỏ hơn các anh cháu nên cháu lấy quả nhỏ nhất; và vì cháu lớn hơn em cháu nên cháu nhường em quả lớn hơn”.

Khổng Dung mới có bốn tuổi mà đã có được phong cách khiêm nhường, thương yêu anh em, đức hạnh như vậy không phải là trẻ em nào cũng có được. Tiếng thơm ấy lưu truyền thiên cổ, bởi vậy mới có câu rằng: “Dung tứ tuế, năng nhường lê” nghĩa rằng “Khổng Dung mới bốn tuổi đã biết nhường trái lê”. Trải qua hàng ngàn năm, câu chuyện “Khổng Dung nhường lê” đã trở thành bài học luân lý cho giới trẻ Trung Quốc.

Chương 1

Ngự Am ngồi trên ghế bành của tổng giám đốc, chăm chú miệt mài phê chữa công văn.

Thanh niên tài tuấn, đầy hứa hẹn năm nay mới hai mươi tám tuổi, nhưng anh là người quả cảm quyết đoán, có năng lực lãnh đạo, mới tiếp quản công ty không bao lâu, đã quản lý quy mô vững chắc ban đầu của công ty Khóa Quốc càng thêm ấn tượng! Khiến cho những lão cổ đông ban đầu không xem trọng anh là thanh niên đặc chí đều hoàn toàn tôn sùng anh.

Thế nhưng, người có ngoại hình trác tuyệt nổi trội xuất sắc lại có một căn bệnh không muốn kẻ khác biết cũng không tiện nói ra, thì chính là chứng dị ứng với phụ nữ!

Bất kể là mỹ nữ như thế nào, đều không thể dấn động trái tim anh, bởi vì anh chỉ cần ngửi thấy mùi vị tự nhiên tỏa ra từ trên người phụ nữ, toàn thân sẽ nóng lên, ngứa, tiếp đó nổi da gà đi gãi toàn thân, sau cùng

những mụn đỏ lớn nhỏ sẽ nổi mẩn khắp người, đơn giản mà nói, bệnh phát đến nay, anh ngay cả tay phụ nữ cũng chưa từng chạm qua.

Triệu chứng này xảy ra khi mẹ anh mất năm anh mười hai tuổi. Bắt đầu từ ngày ấy, bên người anh hiếm khi thấy phụ nữ lướt lờ, thời kì học sinh cũng chỉ lựa chọn đi học trường nam sinh, nếu như cần phải tiếp xúc với phụ nữ, anh nhất định sẽ kéo một khoảng cách rất dài với bọn họ, chỉ sợ triệu chứng bệnh của mình sẽ ảnh hưởng đến sự phán đoán tình chuẩn của anh! Vì thế, khi anh đến Ngự thị đã chuyển trợ lý Quách sang nơi khác, điều bạn tốt Lạc Tử Thông đến đảm nhiệm công việc trợ lý ỉn.

Quái bệnh bất trị này, chỉ có anh em trong nhà, cha cùng bạn bè cực kỳ tin cậy mới biết được, bình thường vì che giấu bệnh quái dị không tiện nói ra của mình, anh luôn luôn nổi giận với phụ nữ, khiến cho bọn họ hoàn toàn không có cơ hội tiếp cận anh.

“Tổng giám đốc, chiều nay có cuộc họp với Diệp phó tổng Tinh Lượng chắc cậu không quên chứ?” Trợ lý đặc biệt kiêm bạn tốt Lạc Tử Thông nói qua điện thoại nội bộ.

“Tớ đang muốn xuất phát”

“Là như vậy, Diệp phó tổng Tinh Lượng tạm thời quyết định muốn sang đây thăm viếng, không cần nhọc công cậu qua đó”

“Nam?” Mỗi khi có khách, Ngự Am luôn luôn thăm dò trước để tránh xấu hổ.

“Nữ” Lạc Tử Thông rất rõ ràng tật xấu của Ngự Am, nhưng trường hợp này sẽ làm cho công ty có khoản đãi ngộ đặc biệt, cho nên Lạc Tử Thông đã thay Ngự Am đồng ý cho đối phương đến công ty thăm hỏi.

“Cái gì? Nữ... Tử Thông, cậu đây là đang chỉnh tở sao? Cậu biết rõ tở không gặp khách hàng nữ! Vì sao còn sắp xếp cho cô ta đến đây? Lập tức hủy bỏ lộ trình lần này của cô ta!” Nhớ tới lát nữa phải mặt đối mặt tiếp xúc với phụ nữ, Ngự Am liền chóng mặt.

“Tổng giám đốc, việc này liên quan đến con số sản lượng quý sau của chúng ta, cho nên cậu có lẽ nên “tủi thân” thỏa hiệp đi —, đã quên nói cho cậu, cô ta bây giờ đã đi đến cửa, đang muốn đẩy cửa phòng làm việc của cậu” Lạc Tử Thông tựa như người làm ở chương trình truyền hình thực tế, đưa tin từng chút một.

Sắp có trò vui xem rồi, Diệp phó tổng Tinh Lượng sau khi nhìn thấy ảnh chụp của Ngự Am trên tạp chí, liền không thể tự kiềm chế mà yêu anh, vì tiếp cận Ngự Am còn nghĩ tự nguyện nâng cao lợi nhuận, chỉ vì lui tới Ngự thị, để chứng tỏ hiệu quả “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”.

Nhìn hành vi chủ động vĩ đại của Diệp phó tổng, Lạc Tử Thông chỉ có thể yên lặng cầu nguyện trong lòng thay Ngự Am.

Quả nhiên, một lát sau, phòng tổng giám đốc bị mở ra... Một mùi vị nước hoa nồng đậm truyền đến, Ngự Am lập tức nhú mày nhăn mặt.

Anh đặc biệt chán ghét mùi vị phấn trên người phụ nữ, nó làm anh không thể thở nổi.

Khi anh thấy người tới, sắc mặt lại khó coi.

Anh ghét nhất những người phụ nữ trang điểm cầu kỳ, có thể nói trang điểm quá mức! Nhưng phấn trên mặt Diệp phó tổng dày đến mức đủ để trét tường...

“Ngự tổng... Chào anh, tôi là phó tổng Diệp Vũ Lam của Tinh Lượng, anh có thể gọi tôi Tiểu Lam”

Diệp Vũ Lam đi vào văn phòng sang trọng của Ngự Am, sau khi đánh giá cẩn thận sự bày trí cao nhã không tầm thường, tiêu điểm lập tức dừng trên người soái ca anh tuấn bất phàm. Giống như bài viết trên tạp chí, Ngự Am quả nhiên là người đàn ông nhanh nhẹn tuấn nhã chất lượng tốt. Cô Diệp Vũ Lam lăn lộn ở thương trường nhiều năm, chưa từng tiếp xúc qua thanh niên có công ty đầy hứa hẹn như vậy, không những sự nghiệp có thành tựu, còn là đại soái ca mị lực vô tận, mà thanh niên tài tử tuấn mỹ như vậy đương nhiên phải xứng đôi với người dung mạo như hoa Diệp Vũ Lam cô.

“Chào cô Diệp, mời ngồi” Ngự Am chịu đựng một cỗ phản cảm cường liệt trong lòng ngực, ép buộc mình quên chuyện thực cô ta là phụ nữ, anh khiêm nhường tránh ra khỏi khoảng cách gọi là xa nhất, tựa lên ghế sofa bên tường nói.

Diệp Vũ Lam tao nhã ngồi xuống đầu sofa bên kia, hai mắt kẻ mi đậm càng không ngừng phóng thích ra sóng tình thiên kiều bá mị, nhưng nào biết Ngự Am xa ở góc đến nhìn cũng không nhiều liếc nhìn cô ta một cái, ngay cả ý nguyện đứng dậy đi tới cũng không có, điều này khiến cho Diệp Vũ Lam tự tin tràn đầy chu miệng lên, dùng hết phong tình vạn chủng nói: “Ngự tổng, anh cách người ta xa như vậy, tôi phải hợp với anh như nào?”

Thấy bộ dạng quyến rũ đào hoa nũng nịu của Diệp Vũ Lam, Ngự Am đã có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể trên người mình bắt đầu tăng lên khác thường.

Đáng chết! Virut của người phụ nữ này rất độc, anh còn chưa tiếp cận cô ta, toàn thân cũng đã nóng lên, tim đập dồn dập ...

“Tôi quen nói chuyện công việc như vậy, về đề án hợp tác với Tinh Lượng...” Ngự Am cúi đầu lấy ra đề án về Tinh Lượng, bày ra mặt bàn bắt đầu nghiên cứu và thảo luận.

“Ngự tổng, như vậy người ta làm sao nghe được? Anh lại đây một chút đi...” Diệp Vũ Lam cố ý vén cao váy, nghiêng người bốn mươi lăm độ nhìn anh nói.

Ngự Am cầm hận nhăn mày, sau đó nói lớn tiếng hơn: “Về đề án hợp tác với Tinh Lượng, tôi muốn lợi nhuận gộp và chi phí đầu...”

Ngay khi Ngự Am chuyên nghiệp phát biểu, Diệp Vũ Lam xa ở góc đột nhiên lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai đi đến trước mặt anh, hơn nữa còn nửa tựa lên trên bàn làm việc của anh.

“Ngự tổng, thoải mái một chút, người ta cũng không chỉ có công việc muốn thảo luận với anh...” Diệp Vũ Lam nhích đôi vai đẹp, mắt phượng đen láy chớp chớp với Ngự Am, điên cuồng phóng điện.

Ngự Am ngẩng đầu, trong mắt lóe ra sự buồn nôn cực độ trừng mắt nhìn người phụ nữ này.

Đáng chết, một cổ vị chua nẩy lên ngực anh.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Ngự Am gặp người phụ nữ chủ động yêu thương nhưng nhớ, nhưng mỗi một lần anh luôn luôn có thể thành thạo thoát ra, bình thường anh đáp lại khiến cho bọn họ không có lối thoát, đương nhiên lúc này đây cũng không ngoại lệ.

Khi Diệp Vũ Lam tựa tới gần, Ngự Am vội vàng nắm điện thoại ẩn xuống máy nội bộ, “Tử Thông, lập tức đi vào mời người phụ nữ này ra khỏi Ngự thị!” Ngự Am gần như là rống lên.

Mặt Diệp Vũ Lam vừa tím lại chuyển xanh, gã đàn ông này đang nói cái gì? Để cô ta đường đường một phó tổng bị mời đi ra ngoài? Nghĩ đến cô ta Diệp Vũ Lam muốn đàn ông như thế nào mà chả có, hôm nay lại rơi vào bị kết cục người ta đuổi ra!

Lạc Tử Thông chỉ biết sẽ có kết quả như vậy, cho nên anh đã sớm ở ngoài cửa chờ đợi.

Anh vốn tưởng rằng Diệp phó tổng sẽ bắt đầu phóng dăng sau khi ký kết xong hợp đồng, không thể tưởng tượng được sau khi nhìn thấy Ngự Am, lòng tràn đầy nhiệt tình liền không chịu nổi ...

Aizz, trách chỉ có thể trách người phụ nữ đáng thương kia nhìn không rõ tình huống mà phóng điện sai người!

“Diệp phó tổng, rất xin lỗi, tổng giám đốc của chúng tôi hôm nay thân thể không tốt, cô vẫn nên trở về trước đi!” Lạc Tử Thông thấy Diệp Vũ Lam nửa tựa vào lên trên bàn, váy còn vén cao, xem ra kế hoạch mê hoặc của cô ta còn chưa bắt đầu liền thất bại.

“Ngự Am, anh... Được lắm, tôi thấy đề án này cũng không cần thảo luận nữa, tôi ở trong này tuyên bố chúng ta hợp tác thất bại!” Diệp Vũ Lam hỗn hển, xấu hổ thành giận, làn váy cũng không kịp sửa sang lại đã túm lấy hợp đồng đặt trên bàn, xé đôi sau đó trừng mắt nhìn Ngự Am rít gào.

Ngự Am nhún nhún vai, ra bộ không sao cả, nhưng Lạc Tử Thông một bên cũng chỉ có thể bĩu môi, ánh mắt bất đắc dĩ giống như là đang nói không có cách khác, ai bảo ông chủ lớn này khó làm chứ?

“Các người hãy đợi đây” Trước khi phẫn nộ rời đi, Diệp Vũ Lam không cam lòng chịu nhục ngoan độc nói.

“Cậu phá kỷ lục” Một bên thu dọn hợp đồng bị xé trên mặt bàn, Lạc Tử Thông lắc đầu sau đó nói.

“Cái gì?”

“Thời gian ở cùng phòng với phụ nữ đó, lần trước được năm phút đồng hồ, lần này còn không đến ba phút...” Nói tới đây Lạc Tử Thông liền cảm thấy buồn cười, ai bảo anh là trợ lý tổng giám đốc, không có cách khác, ai bảo tổng giám đốc Ngự thị của bọn anh có dáng vẻ hời hợt, làm cho những cô nàng thượng lưu, những cô nàng mạnh mẽ của các công ty đều muốn chạm vào chứ...

“Đây là một trong những công việc tớ phải trả lương cao thuê cậu làm” Ngự Am vỗ vỗ vai Lạc Tử Thông nói.

Nói ra cũng bắt đầu dĩ, quái bệnh của Ngự Am đã khiến anh mất đi không ít Case, nhưng anh thông minh vô song luôn có thể bàn lại một “mối” lợi nhuận cao ở thời gian ngắn nhất.

“Thật muốn biết trên thế giới này có người phụ nữ nào có thể trị được cậu” Đối với chứng bệnh quái dị của bạn tốt, Lạc Tử Thông cảm thấy vô cùng tiếc hận.

“Trên thế giới này không có nhân vật như thế” Ngự Am một chút cũng không muốn bị phụ nữ trói chặt, phụ nữ với anh mà nói chẳng qua chỉ là vi khuẩn đơn bào gây bệnh, chỉ biết làm thân thể anh nổi lên quái bệnh mà thôi ——

“Chờ sau khi gặp được, cậu sẽ không lớn tiếng mạnh miệng nữa” Lạc Tử Thông tin tưởng nhất định có một người phụ nữ tới trói Ngự Am, chẳng qua “Nàng” còn chưa xuất hiện mà thôi!

~oOo

~Diệp Chỉ Nhu lấy máy tính ra bấm cách cách cách cách không ngừng, rồi lại lật lật sổ tiết kiệm trên bàn.

Cuối cùng cũng gửi được hai mươi vạn! Cô mỗi ngày ăn dè xén, tiêu tiết kiệm, với số tiền phiên dịch viên ít ỏi, rốt cục trong vòng một năm cô cũng gửi đến hai mươi vạn.

Thật sự là quá tốt! Khoảng cách tới giấc mộng một trăm vạn của cô chỉ còn lại có bốn phần năm.

Từ sau khi tốt nghiệp đại học, Diệp Chỉ Nhu liền rời nhà một mình đến Đài Bắc làm việc.

Chỉ Nhu ở đất khách không tiền không người thân tuy rằng có cuộc sống quá khổ cực, nhưng thật ra gia cảnh nhà cô tuyệt không nghèo khổ, ở Trung Bộ còn được cho là danh môn vọng tộc.

Cha Chỉ Nhu tất nhiên nổi danh là tài chủ đất đai, năm mươi tuổi ông tổng cộng cưới ba người vợ, Chỉ Nhu vừa vặn là con gái một người vợ ba sinh, bởi vì người cha có phụ nữ thành đàn không thiếu con gái, vả lại vợ ba lại chịu đủ sự xa lánh của hai người vợ trước, cho nên địa vị ở nhà của Chỉ Nhu vẫn bạc như bụi đất, sống hay chết không có người quan tâm.

Từ lúc còn nhỏ, Chỉ Nhu học sống độc lập, trưởng bối trong nhà chưa từng chân chính quan tâm cô, ngay cả mẹ cũng chưa từng chân chính quan tâm cô, suốt ngày bận việc tranh thủ tình cảm với hai người vợ trước, loại cuộc sống đấu tranh nội bộ này khiến cho Chỉ Nhu không hề như “ngựa nhốt chuồng” lập tức chuyển ra khỏi nhà sau khi tốt nghiệp đại học.

Buồn cười là, khi Chỉ Nhu nói ra dự tính tới Đài Bắc làm việc với người thân, trong nhà không có nửa người có ý kiến, không thèm biểu đạt sự thân thiết, ngay cả một xu cũng không đưa cho cô.

Cứ thế, cô hai bàn tay trắng, người không dính một xu lên Đài Bắc, bắt đầu sống qua ngày túng quẫn cơm không ra cơm.

Ngay từ đầu tìm việc cô liên tục bị sập cửa vào mặt, nhưng cô lạc quan cũng không bởi vậy bị đả bại, không ngừng tin tưởng nên sau đó không lâu cô nhận được việc phiên dịch viên, tuy rằng phiên dịch thu vào không nhiều lắm, nhưng đối với loại công việc tự do không bị thúc giục này, Chỉ Nhu lại cảm thấy mỹ mãn, thích thú.

Có một ngày, cô nhất định phải dựa vào lực lượng nhỏ bé của mình trở thành một tiểu phú bà! Nghĩ đến khoản tiền hai mươi vạn, Diệp Chỉ Nhu ngây ngốc nở nụ cười.

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang.

Hai người bạn cùng phòng đều quay về Nam Bộ, bây giờ ấn chuông cửa sẽ là ai?

Chỉ Nhu đi đến trước cửa, nghi hoặc mở cửa ra, “Xin hỏi là cô Diệp sao?” Ngoài cửa là hai gã đàn ông âu phục phẳng phiu.

“Chính là tôi, xin hỏi có việc sao?” Chỉ Nhu đánh giá bọn họ, vô cùng cảnh giác hai gã đàn ông đó.

“Xin chào, ông chủ của chúng tôi muốn mời cô đi một chuyến” Một gã thân hình tương đối cao lớn nói.

“Ông chủ của các anh? Là ai? Tôi lại không biết ông chủ nào...” Chỉ Nhu gãi gãi đầu, không nhớ rõ mình biết người trong giai cấp ông chủ nào!

Đương nhiên ngoại trừ cha cô ra, người cha có ba vợ bận bịu đến tên cô còn không thể nhớ nổi, làm sao có thể phải người tìm cô chứ?

“Cô có ân với ông chủ của chúng tôi, ông ấy muốn chúng tôi mời cô đi một chuyến”

“Có chuyện này sao? Làm sao tôi một chút ấn tượng cũng không có... Nhưng không sao, tôi đi sẽ có lợi à?” Đây là trọng điểm duy nhất Chỉ Nhu quan tâm.

“Hả...” Chỉ Nhu thật sự hỏi gã đàn ông đang ngả ngửa.

“Tất nhiên tôi là ân nhân của ông ta, ông ta hẳn là muốn báo ân, chờ một chút, tôi đi lấy áo khoác!”

Nói xong Chỉ Nhu lập tức vọt vào phòng lấy áo khoác mỏng, sau đó nhảy nhót chuẩn bị đi theo tiến đến lĩnh thưởng.

Hai đại nam nhân há hốc mồm tại trận! Cô gái hóm lợi như thế, chính là người ông chủ bảo rằng là người thích hợp sao?

~o0o

~Diệp Chỉ Nhu ngồi trong phòng sách trống lẻ, đôi mắt to đảo qua đảo lại đánh giá khu nhà cấp cao khí thế này.

Thì ra cô là ân nhân của phú thương nha, nói như vậy, có thể mang về “quỹ” không ít đâu! Bình thường làm nhiều việc tốt quả nhiên không sai, nhưng, cô làm việc thiện khi nào?

Cố gắng hồi tưởng, nửa tháng qua cô hoàn toàn không làm việc thiện, đúng rồi, mấy ngày hôm trước cô mang cơm quá hạn dùng cho con chó đầu ngõ ăn, sẽ không phải là chủ nhân con chó muốn báo đáp cô chứ?

Thế nhưng, đó là con chó bệnh léch thếch mà! Một phú hào hẳn là nuôi loại chó danh tiếng, làm sao có thể là chó lưu lạc.

Vô luận Chỉ Nhu ôm đầu đau khổ suy nghĩ như nào vẫn không tìm ra lời giải.

Lúc này, cửa phòng sách mở ra.

Chỉ Nhu sắp bị lòng hiếu kỳ của mình bao phủ lập tức quay đầu đi tìm cứu cánh.

Cái gì! Là ông ta? Ông lão cướp tiền xu với cô ư? Cho dù ông ta hóa thành tro, Chỉ Nhu cũng nhận ra!

“Ông, ông làm sao có thể ở chỗ này?” Chỉ Nhu bật dậy, kinh ngạc chỉ vào ông lão.

Trên mặt ông lão tràn đầy nụ cười giả tạo khiến Chỉ Nhu đoán không ra có ý gì, điều này làm cho Chỉ Nhu trời không sợ, đất không sợ bắt đầu lo lắng cho tình cảnh của mình.

“Đây là nhà của ta, ta đương nhiên ở đây” Ông lão đến gần cô, xòe hai tay nói. Chỉ Nhu nghe thấy những lời này thì tròng lớn mắt như chuông đồng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự khó có thể tin.

“Cái gì? Đây là nhà ông? Nói như vậy ông có rất nhiều tiền?” Chỉ Nhu hí mắt, đôi mắt nho nhỏ tròng ông lão.

“Ta tên là Ngự Trạch Thiên, là chủ tịch Ngự thị” Ông lão gầy gầy áo, rất tự hào về tập đoàn của mình.

Những lời này làm ất Chỉ Nhu trong khoảng khắc tròng lớn hơn.

Cái gì? Ngự thị... Là công ty chất bán dẫn hàng đầu ngành công nghiệp Đài Loan! Bởi vì nhân tố gia đình ngẫu nhiên thỉnh thoảng lật qua tạp chí tài chính và kinh tế, Chỉ Nhu đương nhiên biết Ngự thị là công ty

có quy mô lớn nhất toàn bộ Đài Loan, trời ạ! Không thể tưởng tượng được cô thế nhưng lại trùng hợp bắt gặp gỡ chủ tịch Ngự thị! Thật sự là được ột vận phân chó, không đúng! Ông chủ một công ty sẽ vì mười tệ tiền xu lại tranh giành không ai nhường ai với cô sao?

“Ông thân là chủ tịch Ngự thị tiếng tăm lừng lẫy, thế mà lại cướp mười tệ tiền xu trên đường với cháu, Ngự lão tiên sinh, ngài cũng quá không lương tâm đi?” Hai tay Chỉ Nhu chống hông, mặc cho ông ta là Ngọc Hoàng đại đế hay là cụ già phú quý, một kẻ có túi tiền “Rủng rỉnh” lại muốn cướp mười tệ với cô? Nghĩ đến mình còn rất lương tâm ném tiền ra ngoài, Chỉ Nhu lại tức đầy bụng.

Nghe thấy lời nói thất lễ thất nghi của Chỉ Nhu, Ngự Trạch Thiên chẳng những không tức giận còn tươi cười rạng rỡ.

“Cháu Chỉ Nhu, ta đây là muốn thử dò xét cháu”

“Thử cháu cái gì? Còn có, ông làm sao mà biết tên của cháu! Ông phái người điều tra cháu sao?” Nghe thấy Ngự Trạch Thiên gọi tên mình, Chỉ Nhu lần đầu cảm thấy kẻ có tiền thật sự là không gì không biết, không chỗ nào không hiểu.

“Cháu Chỉ Nhu, cháu trước tiên đừng kích động, lúc này cháu nên ngồi rồi” Ngự Trạch Thiên ngồi xuống sofa, hơn nữa còn vỗ vỗ vị trí bên cạnh, sau khi chờ Chỉ Nhu mang theo ánh mắt không thiện cảm ngồi xuống bên cạnh ông ta, ông ta mới nói tiếp: “Thật ra ta hôm nay tìm cháu đến, là muốn nói một khoản giao dịch với cháu”

“Giao dịch cái gì? Cháu cũng không phải thương nhân, nào có hàng hóa có thể buôn bán với ông” Chỉ Nhu nhăn mặt nhăn mũi, sâu sắc thấy ông lão này không bình thường.

“Trên thực tế, chính là bởi hành động vĩ đại cháu tặng ta mười tệ lần trước, làm cho ta cảm động không thôi”

“Đúng vậy, ngài còn không biết tốt xấu muốn cháu khom người giúp ngài nhặt tiền...”

“Chính là bởi cháu có lòng tốt như thế, cho nên ta muốn báo đáp cháu” Ngự Trạch Thiên đi thẳng vào vấn đề.

“Báo đáp cháu? Ý là ông cho cháu tiền sao? Nếu đúng thì giao tiền ra đây!”

Mắt Chỉ Nhu đột nhiên sáng ngời, trên đời chỉ có tiền mới có thể khiến cho cô tập trung.

“Gần là ý này, ta là muốn giới thiệu một núi vàng cho cháu” Ngự Trạch Thiên sờ sờ cằm, nhìn bộ dáng hồn nhiên lại háo hức của Chỉ Nhu, sâu sắc cảm thấy mình tìm đúng người.

“Một núi vàng?” Chỉ Nhu sao lại cảm thấy Ngự Trạch Thiên đang bán cho cô chìa khóa

“Thật ra... Ta có ba thằng con, mỗi một đứa đều tài hoa xuất chúng, tuần bạt lỗi lạc. Nhưng, không có đứa nào thích phụ nữ...” Nhớ tới ba đứa con trai gần như thập toàn thập mỹ lại không gần nữ sắc, Ngự Trạch Thiên không khỏi thở dài.

“Bọn họ... Đều thích nam sinh?” Chỉ Nhu há to miệng, rất khó tin tưởng người đàn ông hoàn mỹ như vậy lại thích nam sinh đồng tính.

“Đương nhiên không phải! Trước tiên là nói về con cả nhà ta, nó giỏi lắm... Nó gần đây còn được tạp chí kinh doanh bầu phiếu là người lãnh đạo công ty trẻ tuổi nhất Đài Loan và người đàn ông độc thân hoàng kim, chẳng qua... Nó có căn bệnh nhỏ không muốn người khác biết...” Ngự Trạch Thiên sau đó lại hít vào một hơi dài.

Người lãnh đạo công ty trẻ tuổi nhất Đài Loan và người đàn ông độc thân hoàng kim, nói như vậy anh ta nhất định rất nhiều tiền nhỉ? Trong mắt Chỉ Nhu phảng phất có thêm hai ký tự tiền.

“Bệnh gì? Không “dậy” nổi sao?” Chỉ Nhu lớn mật nói thẳng.

Nghe thấy những lời này của cô, cảm Ngự Trạch Thiên thiếu chút nữa rớt xuống sàn nhà.

Hiện nay con gái cũng thật lớn mật... Thuận miệng một câu đùa khiến ông lão như ông kinh ngạc, mặt đỏ tím đập vô cùng.

“Công năng giới tính của con trai cả ta rất bình thường! Chính là... Nó dị ứng phụ nữ, chỉ cần phụ nữ nhất tiếp cận nó, sẽ phát bệnh, càng bệnh nhiệt độ cơ thể sẽ càng lên cao, thân thể nổi mụn...”

Nói đến quái bệnh của con trai cả Ngự Am, Ngự Trạch Thiên lại không lời hỏi trời xanh.

“Trời ạ! Đó không phải so với không “dậy” nổi còn thảm hơn...” Diệp Chỉ Nhu kinh hô che miệng lại.

Cô cho tới bây giờ chưa từng nghe qua loại quái bệnh này! Dị ứng thức ăn, dị ứng thuốc, dị ứng da... Cô chính là chưa từng nghe qua chứng dị ứng phụ nữ!

“Aizz, cho nên ngày ta muốn ôm cháu còn xa xa không hẹn...” Thất vọng lại bất đắc dĩ thở dài.

“Ông đừng khổ sở, cháu đây có thể giúp ngài việc gì?” Thấy bộ dáng tuyệt vọng của ông lão, Chỉ Nhu lập tức mềm lòng.

“Đương nhiên có thể!” Ngự Trạch Thiên tựa như tìm được ánh sáng trong bóng đêm, hai mắt sáng ngời.

“Cháu đây phải giúp ông như nào...”

“Ta nói cho cháu...” Vì thế Ngự Trạch Thiên nói nhỏ bên tai Chỉ Nhu kế hoạch của mình.

“Việc này... Không tốt lắm! Ngài sao biết anh ta sẽ không dị ứng cháu? Nếu như cháu tiếp cận anh ta, anh ta phát bệnh chết bất đắc kỳ tử thì nên làm sao bây giờ?” Nghe xong Ngự Trạch Thiên đề nghị, Chỉ Nhu kích động cả người.

“Ta rất xác định cháu sẽ không làm cho con trai cả của ta phát bệnh” Ngự Trạch Thiên tin tưởng tràn đầy.

“Ngài cũng không phải bác sĩ! Loại chuyện này làm sao có thể nói đùa?” Người cha này cũng quá không lương tâm đi! Muốn một người phụ nữ lai lịch không rõ đi chứng thật vấn đề tính hướng của con mình, hoàn toàn mặc kệ con trai có bởi vì dạng này mà phát bệnh hay không!

“Cháu không hoá trang, không xịt nước hoa... Trọng điểm là, trên người cháu không có “mùi lẳng lơ””

“Mùi, khai?” Chỉ Nhu cúi đầu ngửi ngửi người mình, “Mùi khai” Ngự Trạch Thiên bảo Chỉ Nhu là gì?

– Tao [Hán Việt] – Trong Hán Việt đa nghĩa. Tao có một nghĩa chỉ sự lẳng lơ, một nghĩa chỉ Mùi khai. Nữ chính bây giờ hiểu lầm Tao có nghĩa là Mùi khai.

“Nói tóm lại, cháu chắc chắn là người được chọn, chỉ có cháu sẽ không làm cho con trai ta bị dị ứng”

Cô gái tinh thuần như vậy nhất định có thể vượt qua chứng dị ứng của Ngự Am, tiến tới làm cho anh nổi lên hứng thú với phụ nữ...

“Được rồi, ngài định đoạt, xảy ra chuyện gì cũng đừng trách cháu...” Chỉ Nhu bĩu môi nói.

“Có thể ! Ta tin tưởng với sự thông minh tài trí của cháu, nhất định có thể đảm nhiệm! Hơn nữa sau khi sự thành, ta nhất định sẽ cho cháu một khoản tiền đủ để cháu làm người tài phú không cần sầu lo ăn mặc đến kiếp sau!” Ngự Trạch Thiên vỗ vỗ vai cô, phảng phất cô mới là cứu tinh duy nhất.

“Được rồi...” Vì cô Diệp Chỉ Nhu có thể thành tài phú không cần sầu lo ăn mặc đến kiếp sau, cô liền miễn cưỡng nhận công việc này, dù sao chẳng qua cũng chỉ phải đi làm một cái bia, nhưng vì sao cô lại có loại cảm giác mắc mưu.

“Vậy chúc kế hoạch của chúng ta thành công!”

2. Chương 2

Ngự Am kéo thân thể có chút mỏi mệt về nhà ở khu trung tâm của mình.

Ba giờ trước anh mới bay từ Tokyo về Đài Bắc, lẽ trình ba ngày hai đêm có hơn phân nửa thời gian đều hợp ở chi nhánh công ty Nhật Bản. Ngự Am trọng sự nghiệp trước đây ít có cảm giác mệt mỏi chán chường

như vậy, anh vốn dĩ có thể ở Tokyo nghỉ ngơi một đêm lại bay trở về, nhưng chính là có một lời mời gọi không hiểu kêu gọi khiến cho anh về nhà trước tiên.

Vừa đi vào nhà, anh lập tức phát hiện ánh đèn phòng bếp.

Anh không nhớ rõ khi ra ngoài có bật đèn, đáng chết! Sẽ không phải là có kẻ trộm chứ. Ngự Am thật cẩn thận nhẹ nhàng buông túi tài liệu, sau đó rón ra rón rén tháo caravat, từng bước từng một đi đến chỗ có ánh đèn, trên đường anh còn thuận tay cầm bình hoa cạnh huyền quan [1] làm vũ khí công kích.

Khi gần tới phòng bếp anh bỗng chợt nghe thấy tiếng của phụ nữ... Đáng chết! Nhà anh làm sao có thể có phụ nữ! Điều này so với kẻ trộm còn đáng sợ hơn. “Cô là ai?” Đi vào phòng bếp, anh rống to với thân hình nhỏ nhắn yêu kiều kia.

Diệp Chỉ Nhu đang vui vẻ một bên nấu mỳ ăn liền, một bên hát khúc tình ca nhẹ nhàng, cô bị tiếng gầm gừ này dọa đến, cô buông thìa trên tay ra, vội vàng chuyển hướng nơi phát ra tiếng động.

“Anh... Là Ngự Am?” Là anh ta ư? Cô nhìn anh qua ảnh chụp, nhưng Ngự lão nhân không phải nói con trai cả của ông ta phải ngày mai mới có thể về nước sao? Anh ta quả thật là đại soái ca nha! Bộ dáng tuấn tú kia làm cho Chỉ Nhu nhìn đến sắp chảy nước miếng.

“Vô nghĩa! Cô là ai, làm sao có thể chạy tới nhà của tôi?” Ngự Am không nghĩ tới trong nhà lại ẩn dấu phụ nữ, tràn ngập nghi hoặc về sự tồn tại của cô.

“Anh đừng nóng giận, là ba anh mở cửa để tôi vào” Lần đầu gặp nhau, ấn tượng đầu tiên của Chỉ Nhu về người đàn ông này là rất tuấn tú! Chẳng qua tính tình hơi cáu kỉnh chút.

“Không có khả năng!” Từ khi anh mua nhà đến giờ, cha chưa bao giờ đến nhà viếng thăm qua, dựa theo lệ thường trên tay cha có chìa khóa của ba anh em bọn họ, nhưng ông lão nhà anh làm sao có thể hồ đồ đến mở cửa để ột người phụ nữ xa lạ vào nhà, hay là... Chuyện này có bí mật gì.

“Là thật, hơn nữa, ông ấy chẳng những mở cửa để tôi tiến vào, mà còn giao chìa khóa cho tôi” Về mặt già đàn ông này tức giận thật đáng yêu nha! Bộ dạng thờ phỉ phỉ kia làm cho Chỉ Nhu có ý định muốn trêu cợt trêu anh, vì thế cô có ý lắc lắc chìa khóa ở trước mặt anh.

“Cô nữ tặc này lập tức đi ra ngoài cho tôi! Đừng tiếp cận tôi, đặt chìa khóa lên bàn, sau đó đi vòng qua bàn ra ngoài!” Ngự Am ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn thêm, trực tiếp quay mặt sang một bên nói.

“Ba anh nói quả nhiên đúng vậy nha! Anh thật sự rất sợ phụ nữ...” Anh càng chống cự, Chỉ Nhu càng muốn đùa anh, hôm nay hãy để cho cô tới nhận thức cái gì là chứng dị ứng phụ nữ đi.

“Cái gì? Ai nói tôi sợ phụ nữ?” Ngự Am trừng mắt nhìn cô một cái, lúc này mới nhìn rõ gương mặt người phụ nữ liễu lĩnh kia.

Diện mạo thanh sáng xinh đẹp tuyệt trần coi như thanh tú đáng yêu, nhưng, mặc kệ người đẹp như thế nào, ở trước mặt anh đều không kích thích được tác dụng hóa học, bởi vì anh hoàn toàn xa lánh bọn họ.

“Không sợ sao? Vậy tôi đi qua nhé” Chỉ Nhu bước chậm chậm tới tiếp cận, hơn nữa cẩn thận nhìn về mặt biến thành xanh mét của anh.

“Đừng tới gần tôi! Lập tức đi ra ngoài cho tôi!” Thấy Diệp Chỉ Nhu không có ý rời đi, còn vẫn tiếp cận anh, Ngự Am tức giận đến hô to.

“Ngự Am, cơn tức của anh không cần lớn như vậy nha! Tôi sau này là người ngày đêm phải ở chung bên gối với anh đó! Anh không muốn bồi dưỡng tình cảm với tôi trước sao?” Diệp Chỉ Nhu cố ý vươn dài cánh tay tới kéo kéo góc áo Ngự Am, sau đó tròn tròn mắt đẹp nhìn anh.

“Cô đang nói hươu nói vượn cái gì? Mau đi ra ngoài cho tôi!” Ngự Am hoàn toàn không thu liễm lực đạo, vỗ mu bàn tay Chỉ Nhu một chút, đau đến cô lập tức lùi về.

“Đau quá!” Trời ạ, già đàn ông này rất không biết thương hương tiếc ngọc.

“Biết đau thì tốt rồi, còn không mau đi!” Đáy lòng Ngự Am hiện lên một tia không muốn khó hiểu, rất nhanh lại bị cơn tức bao phủ.

“Tôi sẽ không đi! Tôi là lễ vật ba anh tặng sinh nhật hai mươi tám tuổi của anh đó! Từ hôm nay trở đi tôi chính là tình nhân chỉ thuộc về Ngự Am anh! Đúng rồi, đã quên tự giới thiệu, tên của tôi là Diệp Chỉ Nhu, anh có thể gọi tôi là Tiểu Diệp, nó có vẻ thân thiết hơn” Diệp Chỉ Nhu chớp chớp mắt với anh, sau đó kéo áo tạo một tư thế sexy.

Hi vọng thiết kế này của Ngự Trạch Thiên giúp cô có thể thuận lợi ở lại đây.

“Hoang đường! Tôi cần bản không cần tình nhân gì!” Ngự Am gần như tức đến đỏ mắt.

Người cha càng già càng hồ đồ của anh đến tột cùng đang làm cái quỷ gì? Đã ném quả bom hẹn giờ cho anh.

“Anh đừng từ chối nhanh như vậy, thật ra tôi rất vĩ đại! Tôi rất biết làm việc nhà nhé, hơn nữa tôi rất hiểu ý, sẽ không âm ỉ khi anh nghỉ ngơi, tình nhân như vậy biết tìm ở đâu? Huống hồ anh cũng mong muốn có một người ở bên cạnh anh, chăm sóc anh...” Chỉ Nhu khoe khoang.

“Tôi không cần chăm sóc, cô đi nhanh đi! Nếu không đi tôi mời cảnh sát đến đây!” Ngự Am không khách khí xuất ra đòn sát thủ cảnh cáo.

“Anh thật sự rất vô tình nha! Nhưng không sao, bởi vì anh không nhận tôi không được...” Vì ở lại, trong đầu nhỏ bé của cô bắt đầu có một kế hoạch.

“Truyện cười thế gian, vì sao tôi không nhận cô không được?” Ngự Am buồn cười hỏi.

“Bởi vì... Anh duy nhất sẽ không dị ứng với tôi!” Nói xong, Chỉ Nhu đánh cuộc một keo, phóng tới bên người anh, hơn nữa còn giống gấu Koala gấu gao ôm Ngự Am.

“Cô đang làm cái gì! Mau buông ra!” Việc đến quá nhanh, ngay khi Ngự Am căn bản không kịp tự hỏi, thân thể mềm mại của Chỉ Nhu đã tới gần anh rồi! Anh đời này chưa từng thân cận với phụ nữ như thế, nhiệt độ cơ thể trên người cô xuyên thấu qua quần áo luồn lách vào da thịt anh, lúc này Ngự Am bắt đầu thấy toàn thân nóng lên, nhưng nguồn nhiệt này lại khác biệt với cảm giác khi phát bệnh.

Loại nhiệt độ này sẽ không làm anh không thoải mái, chỉ biết không hiểu sao tim đập nhanh hơn, máu toàn thân cao thấp di chuyển lung tung, mà khi mùi thơm cơ thể trên người cô bay tới mũi anh, anh lại bất giác không bác bỏ, ngược lại còn có ham muốn hít thêm càng nhiều...

“Anh xem, anh thật sự không phát bệnh nha! Thật tốt quá!” Trong chốc lát, Chỉ Nhu vội vàng quan sát biến hóa sẽ xảy ra trên người anh, kết quả hưng phấn phát hiện anh cũng không có dấu hiệu phát bệnh, thật sự đúng như lời Ngự Trạch Thiên, Ngự Am chỉ có thể miễn dịch với cô, thật sự là trời cũng giúp cô.

“Đừng náo loạn! Cô cách tôi xa một chút!” Anh cũng rất bất ngờ mình nhưng lại không có việc gì! Chẳng qua lý trí muốn anh mau kéo người phụ nữ đang quần lấy mình cách xa thân thể của mình một chút.

“Mặc kệ cô tên Diệp gì gì, tóm lại lập tức rời khỏi nhà tôi” Anh nhìn hai tay mình, trong lòng không khỏi nghi hoặc nghĩ, anh hết bệnh rồi sao? Đi Tokyo một chuyến có thể chữa quái bệnh của anh sao.

“Tôi sẽ không đi” Chỉ Nhu tắt bếp, đổ mỳ ăn liền ra bát, sau đó cầm bát ngồi trên sofa ăn.

“Này! Cô có thể không gây tiếng động lớn đoạt quyền của chủ nhà hay không? Xin hãy làm rõ ràng ai mới là chủ nhân căn nhà này! Tôi chưa có hiện tượng mất cảm với cô cũng không có nghĩa là tôi sẽ cho cô ở lại!” Trên đời này làm sao có thể có người phụ nữ vô liêm sỉ như vậy? Trình độ quần người của Diệp Chỉ Nhu làm Ngự Am thốn thức, anh rất muốn một tay kéo cô lên, sau đó hung hăng đuổi ra khỏi nhà mình, nhưng vừa thấy bộ dáng cô ăn vui vẻ như thế, lại cảm thấy mình không thể không có khí phách như vậy.

“Mặc kệ anh nói như nào, tôi chắc chắn sẽ ở lại” Chỉ Nhu sẽ không dễ dàng buông tha! Vì khoản tài phú không cần sầu lo ăn mặc kia, cô nhất định phải chống đỡ tiếp.

“Tùy cô, tôi bây giờ mệt chết đi được, không có khả năng tranh cãi với cô! Tôi muốn đi vào nghỉ ngơi, ngày mai tôi tỉnh lại đừng để tôi lại nhìn thấy cô còn ở nhà tôi, bằng không tôi thật sự sẽ báo cảnh sát”. Ngự Am mệt mỏi không muốn tranh cãi nữa.

Chỉ Nhu ngay cả nhìn cũng không liếc anh một cái, chỉ tự cố ăn mỳ ăn liền mùi bay bốn phía thôi.

Cô tuyệt đối sẽ không đi! Cô nhất định phải làm cho gã đàn ông này mở miệng giữ cô lại! Chỉ Nhu hô to trong lòng.

~oOo

~Mùi thơm quá... Trong lúc ngủ mơ Ngự Am hít hít mũi, tham lam hít lấy mùi bơ kia... Một giấc mơ rất chân thật, phảng phất như là hương vị có người chuẩn bị bữa sáng nóng hổi hấp ở phòng bếp.

Phòng bếp... Ngự Am tựa như bị dội một gáo nước lạnh, lập tức nhảy dựng lên từ trên giường.

Đáng chết! Chẳng lẽ hôm qua người phụ nữ kia còn chưa đi? Cảm xúc hỏa bạo, Ngự Am tiện tay lấy bộ quần áo đơn giản, dùng tay vuốt vuốt tóc sau đó đi đến phòng bếp, càng tiếp cận phòng bếp mùi hương kia càng nồng đậm... Không ổn! Xem ra hôm qua thông điệp anh hạ vẫn chẳng xi nhê gì với người phụ nữ đó.

“Hi, anh rời giường? Nhìn anh ngủ say như vậy, lại cười ngọt ngào như thế, tôi không nỡ gọi anh rời giường” Chỉ Nhu mặc tạp dề hồng nhạt cười tủm tỉm xoay người, nở một nụ cười tràn ngập sức sống nói với Ngự Am.

Soái ca chính là soái ca, ngay cả bộ dáng vừa rời giường không tân trang cũng mê người như vậy.

“Cái gì? Gọi tôi rời giường?” Ý của cô ta là... Cô chạy vào trong phòng nhìn lên anh ngủ?

“Đúng rồi, vẻ mặt khi ngủ của anh rất ngọt ngào nha! Giống như thiên sứ nhỏ vậy!” Đây cũng không phải là lời bình luận trái lương tâm, bộ dáng vô hại khi Ngự Am ngủ thật sự rất hấp dẫn.

“Ai cho phép cô vào phòng tôi?” Ngự Am không nghĩ tới người phụ nữ này không biết liêm sỉ như vậy, ban ngày ban mặt lại không nhận được sự cho phép liền tùy tiện ra vào phòng đàn ông, quá thất đức.

“Đây cũng không phải trọng điểm, anh ngồi xuống đó trước đi” Chỉ Nhu hoàn toàn coi lời nói của anh thành gió thoảng bên tai.

“Đây là đang làm cái gì?” Sao mà anh có điểm vô lực, phảng phất không có biện pháp với người phụ nữ cổ chấp này.

“Tôi đang giúp anh chuẩn bị bữa sáng á! Đợi một chút là xong rồi” Chỉ Nhu chuyên tâm lật chân giò hun khói trong chảo, bận rộn nói.

“Tiểu thư! Tôi nghĩ cô là nghe không hiểu lời hôm qua tôi nói rồi! Nhất định cần tôi báo cảnh sát xử lý sao?” Ngủ đủ giấc khiến anh không còn tức giận dữ dội như hôm qua, nhưng vẫn một lòng muốn đuổi người phụ nữ xa lạ quỷ dị này.

“Tôi không phải đã nói tôi sẽ không đi sao? Là ba anh bảo tôi tới chăm sóc anh! Tôi làm sao có thể nói không giữ lời chứ?” Diệp Chỉ Nhu hợp đưa lá chắn ra.

“Vớ vẩn!” Anh nắm chặt tay, đột nhiên rất muốn đánh người.

“Tôi chuẩn bị xong, anh mau đi đánh răng rửa mặt đến ăn bữa sáng đi!” Chỉ Nhu đặt chân giò hun khói lên trên bàn trắng, sau đó đại công cáo thành vỗ tay.

“Tôi sẽ không ăn thứ có lai lịch không rõ” Nói xong, Ngự Am nhìn cũng không nhìn qua cô một cái tiêu sái trở về phòng.

Diệp Chỉ Nhu không sao cả nhún nhún vai, nghĩ rằng, anh ta không ăn là tốt nhất, như vậy cô có thể ăn phần hai người.

Ngự Am đã thay áo phục ra khỏi phòng, vừa thắt caravat vừa tức giận nói với Diệp Chỉ Nhu đang tận hưởng mỹ thực: “Cô tốt nhất thừa lúc trước khi tôi tan tằm thì mau rời đi, nếu không tôi nhất định tóm cô tới cục cảnh sát”.

“Bye bye, đi đường cẩn thận nhé!” Chỉ Nhu không thêm đưa lời cảnh cáo của anh vào trong tai, còn vui thích vẫy tay nói lời từ biệt. Vừa thấy bộ dáng hoàn toàn không chịu uy hiếp của cô, lửa giận trong lòng Ngự Am cháy đến cực điểm, nhưng anh luôn luôn lý trí vẫn miễn cưỡng áp chế cơn tức giận kia, hoàn toàn tính lược sự tồn tại của người đó.

Sau khi Ngự Am đá cửa rời đi, bất an trong lòng Diệp Chỉ Nhu mới chậm rãi hiện lên.

Ngự Am thoát nhìn thật sự thật không dễ chọc, cô ngẫm lại biện pháp để mình có thể ở lại trong gian nhà thoải mái này... Như vậy chẳng những có thể thay mình dự tính tài phú không cần sầu lo ăn mặc kiếp sau, còn có thể tiết kiệm tiền thuê nhà năm nghìn tệ hàng tháng của cô, thật sự là một hòn đá ném chết hai chim.

~oOo

~Suy nghĩ của Ngự Am vẫn xoay quanh quái bệnh của mình. Anh thật sự khỏi hẳn sao? Ngày hôm qua cô gái tên là Diệp gì gì kia lao thẳng tới trên người anh, cũng không thấy anh phát bệnh! Rốt cuộc là nhân tố gì làm cho anh không hề dị ứng với phụ nữ? Cô gái kia thật sự rất đặc biệt, đặc biệt quái người! Ba sao có thể đi tìm người phụ nữ quái người như thế? Còn nói là muốn làm tình nhân của anh? Đây căn bản chính là truyện cười. Cái ôm hôm qua của cô, làm cho Ngự Am chưa từng tiếp xúc với phụ nữ thành thực cảm nhận được sự hương ôn hương nhuyễn ngọc của phụ nữ, cơ thể non mềm, quyến rũ mềm mại, bộ ngực đầy đặn giống như hai quả mật đào, cao ngất dán vào ngực anh. Loại quyến rũ tràn ngập ám chỉ này thật đúng là đủ hấp dẫn đàn ông... Đợi chút! Ban ngày ban mặt anh suy nghĩ cái gì chứ! Làm sao có thể tưởng nghĩ đến những chuyện đáng chết đó, tất cả đều do người phụ nữ kia làm hại! Làm cho anh phập phồng khó chịu, cảm xúc không yên. Ngự Am dừng xe ở trước cửa để bảo vệ đưa xe vào bãi đỗ xe, ánh mắt anh đột nhiên bay tới một đám nữ đồng sự đang vui cười.

Nếu chứng dị ứng phụ nữ của anh đã hoàn toàn miễn dịch, vậy lấy bọn họ làm vật thí nghiệm, làm một lần xác nhận cuối cùng đi. Vì thế Ngự Am vươn thẳng lưng, đi đến phía bọn họ. Khi cách bọn họ một trăm mét, Ngự Am đã ngửi thấy mùi nước hoa trên người bọn họ.

Hương vị rất gay mũi, sao có thể sánh với hương vị hoàn toàn tự nhiên với người phụ nữ trong nhà kia được.

“Là tổng giám đốc đó...” Chúng nữ nhìn thấy tổng giám đốc cao cao tại thượng, đều ồa lên thành đàn lầy lòng anh.

Khi bọn họ tiếp cận, thân thể Ngự Am lại nổi lên biến hóa, nhiệt độ cơ thể anh lên cao, lỗ chân lông toàn thân bắt đầu phồng lên. Đêm qua rõ ràng không phải như thế mà! Chẳng lẽ bệnh của anh căn bản chưa tốt lên.

“Toàn bộ không được nhúc nhích, đừng tới đây!” Vốn nghĩ đến mình đã có thể tự nhiên ở chung với phụ nữ. Ngự Am đột nhiên bảo bọn họ đứng yên, sau đó xoay người bước nhanh rời khỏi hiện trường.

Khi chạy trốn anh có thể nghe thấy rất rõ ràng tiếng nói nhỏ của chúng nữ! Đáng chết! Khoản nợ này anh sẽ nhớ kỹ trên đầu người phụ nữ kia.

~oOo

~“Này! Diệp gì gì!” Vừa tan việc, Ngự Am lập tức chạy vội về nhà.

Anh có dự cảm người phụ nữ kia hẳn là còn chưa đi, anh nhất định phải hỏi rõ ràng, vì sao cô có biện pháp khiến anh không phát bệnh.

Đáp lại Ngự Am là cả gian nhà yên tĩnh.

Cô ta không phải là thật sự nghe lời rời khỏi chứ? Ngự Am nắn lòng ngồi xuống sofa.

“Anh tìm tôi à? Tôi vừa vẫn đang tắm... Đúng rồi, tôi hôm nay giúp anh quét tước toàn bộ nhà một lần, anh về nhà chẳng lẽ cũng chưa phát hiện toàn bộ sàn được tôi lau sáng bóng sao?”

Chỉ Nhu dùng khăn tắm lau tóc đi ra khỏi phòng tắm, chuẩn bị lĩnh thưởng nói với Ngự Am.

Ngự Am vô tâm ngẩng đầu nhìn, lập tức bị gương mặt dính nước thanh tú như sen hé nở của Diệp Chỉ Nhu dọa cho hoảng sợ.

Anh chưa bao giờ nhìn chăm chăm một người phụ nữ như vậy, người phụ nữ này có da thịt tinh tế, sáng bóng làm cho anh không thể bỏ ánh mắt qua một bên, cứ như vậy, ánh mắt lớn mật của anh mãnh liệt nhìn chăm chăm cô.

“Trên người tôi có bọt xà phòng chưa sạch sao?” Ngự Am nhìn thẳng làm cho Chỉ Nhu có chút ngượng ngùng, cô tò mò nhìn trái phải, trên người có chỗ nào không thích hợp sao? Câu nói ngây thơ của Chỉ Nhu làm cho Ngự Am nháy mắt tỉnh táo lại, lúc này anh mới biết được mình giống động vật giống đực muốn tìm bắt mãi biết bao nhiêu.

“Diệp gì gì, lại đây tôi ôm một chút” Thu hồi điều không nên có, Ngự Am trực tiếp sáng khoái nói, trên mặt không có chút biểu tình lỗ mãng.

“Cái gì? Anh... Đang nói cái gì?” Diệp Chỉ Nhu luôn có tác phong lớn mật ngược lại bị dọa đủ, hai tay cô vội che ngực như là đang bảo vệ trinh tiết của mình.

“Về mặt kia của cô là gì? Không phải cho rằng tôi muốn ăn đậu hũ của cô chứ? Cô người phụ nữ này không khỏi cũng quá đánh giá cao bản sự của mình rồi!” Biểu tình trên mặt Chỉ Nhu làm cho Ngự Am đột nhiên tỉnh ngộ, cô khẳng định hiểu lầm ý của anh! Anh chỉ là đơn thuần muốn làm thí nghiệm, không phải muốn thừa cơ làm càn.

“Anh vừa nãy rõ ràng nói như vậy còn không thừa nhận! Không thể tưởng tượng được anh lại là loại tiểu nhân đê tiện này!”

Diệp Chỉ Nhu trợn to mắt, không thể tin được gã đàn ông này lại cuồng vọng đến làm kẻ trộm lại kêu có trộm.

“Quên đi, quên đi, không có tâm tình so đo với cô, nếu tôi không thể ôm cô... Vậy cô ôm tôi là được, tựa như ngày hôm qua vậy” Anh giang hai tay, ra bộ nghênh đón.

“Cái gì? Bất kể anh ôm tôi hay là tôi ôm anh, chịu thiệt đều là tôi nha!” Chỉ Nhu bắt đầu hoài nghi Ngự Am sẽ không phải đang giả ngây giả dại với cô chứ.

“Vậy cô muốn như thế nào mới bằng lòng ôm tôi?” Giọng điệu của Ngự Am có chút không kiên nhẫn, anh thăm nghĩ mau chóng chứng thật chứng bệnh của mình, một chút cũng không có tâm tư ướm ắt bản thủ.

“Vậy... Cho tôi hai nghìn tệ” Cô thuận miệng nói.

“Được, mau tới đây ôm tôi” Thật mệt với lời cô nói ra, nhưng anh bây giờ cũng không có tâm tình cãi nhau với cô, vì thế nhanh chóng đồng ý với cô.

“Tôi muốn tiền mặt, lập tức đưa tôi” Chỉ Nhu ngửa tay nói.

Chê cười, nếu cô không lấy tiền trước, đợi lát nữa ôm xong rồi anh ta lại quýt thì thế nào? Biết người biết mặt không biết lòng, tuy rằng anh ta đường đường là người phụ trách công ty, nhưng có thể làm ra chuyện xấu hay không ai cũng không dám cam đoan, cẩn thận là tốt nhất.

“Cô... Không tin nhân cách của tôi?” Anh tái mặt rồi.

“Hai nghìn tệ, muốn hay không tùy anh!” Chỉ Nhu vươn tay đến trước mặt anh thúc giục.

Ngự Am rút ra hai nghìn tệ từ trong ví da, sau đó nhét vào trong tay cô.

“Cầm!” Anh tức giận nói.

Vừa nhìn thấy tờ tiền sáng láng, mắt Chỉ Nhu bừng sáng.

Cô nhận lấy tiền, sau đó giang hai tay ôm chặt lấy Ngự Am giống đem qua.

Khi da thịt tiếp xúc, một cỗ nhiệt lực tản ra giữa hai người.

Thân thể rất cường tráng, đường cong cơ bắp là thành quả anh rèn luyện đúng giờ tạo nên, Chỉ Nhu chưa từng thân cận quá như thế với đàn ông, hương vị nước hoa thản nhiên trên người anh làm cô mặt đỏ tím đập.

Quái! Sao lại không phát bệnh? Nha đầu kia dùng phương pháp gì làm cho anh vô điều kiện miễn dịch. Bờ ngực đầy đặn của cô dán lên vòm ngực dày của anh, tựa như đang tuyên thệ sự tồn tại của mình, nó dính sát vào anh, thì ra thân thể phụ nữ lại thơm mềm như vậy, thật giống như hương vị ngọt ngào ngon miệng

của bánh mới ra lò... Làm cho anh nhin không được muốn cắn một miếng, bắt tri bắt giác anh cúi đầu, dán môi mình lên cổ trắng nõn của nha đầu kia, ảo tưởng đó là bánh dâu tây ngọt ngào.

“Có thể sao?” Tay anh gắt gao vòng qua Diệp Chỉ Nhu, làm cô có chút khó thở, hơn nữa đôi môi dán vào cổ làm Diệp Chỉ Nhu có loại cảm giác sắp bị Vampire ăn vào bụng.

Vừa mới nghĩ, một cảm giác đau đớn truyền đến từ cổ Chỉ Nhu. “A! Đau quá!” Chỉ Nhu đau đến kêu to.

Trời ạ! Người này một mực cắn cô không biết dùng lực đạo, Chỉ Nhu hung hăng đẩy Ngự Am ra, anh không chuẩn bị tâm lý, cứ như vậy bị coi như là con gà, vô lực ngã xuống đất.

Trời ạ! Anh làm cái gì! Anh vừa rồi thật sự dùng sức cắn người phụ nữ này một cái. “Rất xin lỗi, tôi...” Ngự Am bừng tỉnh từ trong hiện thực, không thể tin được mình lại sẽ có cử chỉ kinh dị như thế, anh bò lên, cảm thấy đáng xấu hổ với hành vi phá lệ của mình.

Đột nhiên anh không biết phải giải thích như thế nào về hành vi lỗ mãng của mình, cũng không thể nói là kìm lòng không được? Chúa ơi, người phụ nữ này làm sao có thể làm cho anh làm ra loại hành vi không bình thường này chứ.

“Anh chỉ nói muốn ôm, cũng không nói muốn cắn! Tôi đây muốn tăng giá!” Chỉ Nhu vừa vỗ về cổ đau nhức của mình, vừa trừng mắt nói.

“Cô rõ ràng nên đến ngân hàng cướp là tốt nhất!” Người phụ nữ này làm sao cứ mở miệng ngậm miệng đều là tiền? Thật sự là làm người ta chán ghét.

“Mặc kệ, mặc kệ! Vậy anh phải bồi thường tổn thất của tôi!” Diệp Chỉ Nhu không nghĩ tới tiểu phú hào này sẽ nhỏ mọn như vậy! Vì thế rất muốn đập một cước.

“Bồi thường cái gì, nếu không tôi để cô cắn lại” Nói xong, Ngự Am còn thật sự kè cổ mình tới trước mặt Diệp Chỉ Nhu, hơn nữa còn cưỡi áo sơ mi ra.

“Ai muốn cắn anh!” Nhìn cần cổ mạnh mẽ của anh, Chỉ Nhu lại e lệ đến đỏ mặt.

“Thế là được rồi” Anh làm ra bộ dáng đương nhiên.

“Cái gì mà được hay không! Nếu anh không muốn bồi thường cũng không sao, tôi muốn anh đồng ý để tôi ở lại” Chỉ Nhu linh cơ vừa động chơi xấu nói.

Lời vừa ra khỏi miệng, Ngự Am đầu tiên là trừng lớn mắt, phảng phất như muốn cãi lại cô, nhưng anh suy nghĩ cẩn thận. Để cô ở lại? Trong nhà có phụ nữ dọn dẹp nhà cửa cũng không tồi, huống hồ anh còn hoàn toàn miễn dịch với cô, trong khoảng thời gian cô ở lại này, anh còn có thể tìm ra vì sao vừa gặp cô, chứng dị ứng phụ nữ của anh tại sao không cần thuốc mà khỏi.

“Thế nào?” Thấy Ngự Am suy nghĩ một lúc lâu, Chỉ Nhu có chút nóng vội thúc giục.

“Cho cô ở lại là có thể, nhưng, cô chỉ có thể ở lại với thân phận nữ giúp việc mà không phải là tình nhân chết tiệt gì” Nhớ tới hình ảnh cô vừa mở miệng là nói muốn tình nhân kia, hơn nữa bộ dáng khêu gợi bấy giờ, hạ phúc của Ngự Am thế nhưng lại bị khiêu khích như có một cổ lửa nóng tuôn trào.

Trời hỡi! Cô nói với anh “Tình nhân không phải dễ nghe sao? Vì sao tôi phải làm người hầu?” Cái gì mà người hầu chứ, nghe qua rất không hay.

“Tình nhân cũng có thể, cô muốn lên giường với tôi sao?” Như là muốn trêu đùa cô, Ngự Am đột nhiên dùng ánh mắt lửa nóng nhìn Chỉ Nhu nói.

Cái gì? Lên giường? Trong đầu Chỉ Nhu nháy mắt hiện lên hình ảnh hai người bọn họ không mặc quần áo lẫn lộn trên giường, vì thế khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chính thức ngưng ngừng đỏ ửng lên.

“Ai, ai muốn lên giường với anh?” Chỉ Nhu lắp bắp nói, nhìn cũng không dám nhiều liếc anh một cái, vội vàng chuyển tầm mắt sang nơi khác.

“Tình nhân phải lên giường với tình nhân là chuyện đương nhiên, nếu không tối nay chúng ta thử xem...” Anh ý xấu vươn tay nâng cằm Chỉ Nhu, sau đó bắt cô nhìn thẳng vào anh, ánh mắt hai người lần lượt thay

đổi hết sức, anh còn khiêu khích trừng mắt nhìn, hành động cố ý khiêu khích như vậy làm cho tim Chỉ Nhu đập nhanh đến dừng không nổi.

Thấy cô càng then thừng, vẻ bề ngoài của Ngự Am phá hư ước số trong nội tâm, muốn cố sức đùa tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng này.

Thấy anh có vẻ muốn gây xích mích, hai chân Diệp Chỉ Nhu không nghe lời mà nhũn ra.

Anh ta... Muốn làm hả! Vốn nghĩ đến anh không có hứng thú với phụ nữ, cho nên Chỉ Nhu mới có thể không để ý hình tượng biểu hiện một mặt ngang ngược của mình, không thể tưởng tượng được Ngự Am thoát nhìn lãnh khốc lại sẽ nói ra loại lời nói làm người ta mặt đỏ tim đập này! Thật sự là người không thể xem tướng mạo.

“Tôi mới không cần lên giường với anh!” Chỉ Nhu chụp hai tay Ngự Am, vội vàng cúi đầu không cho anh nhìn thấy gương mặt tròn trịa lửa đỏ còn không sánh được kia.

“Vậy là được rồi! Bắt đầu từ giờ cô chính là người hầu của Ngự Am tôi, không có sự cho phép của tôi cô không thể làm việc thay người khác, còn về phương diện tiền lương... Một tháng cho cô ba vạn để mua sắm hàng hóa. Con người của tôi luôn luôn rất thoải mái, không có ham mê bất lương. Hi vọng cô cũng không có, không có lời nói dị nghị thì cô tự tìm phòng ở đi” Sự từ chối của cô làm cho Ngự Am có loại tiếc hận khó hiểu, nếu có thể, anh thật sự rất muốn đánh gục người phụ nữ gợi cảm lại hồn nhiên này, vén quần áo của cô lên, vỗ về chơi đùa bộ ngực đầy đặn của cô, hai chân thon dài, móng cánh hoa ngọt ngào, sau đó lại hung hăng chiếm thân thể cô, hưởng thụ sự nguyên thủy nhất của nam nữ... Nhưng tất cả đều chỉ là tưởng tượng của anh, tuy rằng bình thường khi ở chung với cô không phát bệnh, nhưng cũng không có nghĩa là khi hai người da thịt thân cận anh sẽ không có việc gì, vì suy nghĩ cho sinh mệnh quý giá của mình, lý trí vẫn chiến thắng dục hòa.

“Ba vạn? Hỗ trợ thêm hàng hóa? Có phải quá ít hay không?” Diệp Chỉ Nhu không nghĩ tới đường đường một ông chủ lớn lại ra giá thấp như vậy, thế mà còn vọng tưởng biến cô Diệp Chỉ Nhu lao công giá rẻ để sử dụng.

“Muốn hay không tùy cô, tôi là thương nhân thành công cũng không muốn làm “món làm ăn” lỗ vốn. Đừng trách tôi không đánh thức cô! Trừ bỏ ba vạn này ra, cô còn có thể dùng tiền vốn có sẵn của phụ nữ để tăng lương...” Ngự Am nhin không được lại chọc ghẹo cô một chút.

“Ngự Am, anh thật sự quá hạ lưu!” Khuôn mặt thật vất vả mới tiêu hỏa lại bị anh chọc cho đỏ ửng toàn bộ, Chỉ Nhu nhin không được dậm chân mắng.

“Hôm qua là ai mở miệng ngậm miệng đều điên cuồng nói muốn làm tình nhân của tôi? Chẳng lẽ những lời này không hạ lưu?” Ngự Am nhếch ày nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô nói.

Anh thật sự là điên rồi, thế nhưng lại giữ người phiền toái này ở nhà... Tuy rằng làm như vậy mới có thể làm cho cha vừa lòng đẹp ý, nhưng là vì quái bệnh của mình, Ngự Am thật sự không có đường đi.

“Ba vạn thì ba vạn!” Chỉ Nhu cố gắng đồng ý. Hiểu được kiếm được tiền còn tốt hơn so với túi tiền trống trơn.

Cứ như vậy, Chỉ Nhu vào nhà Ngự Am dưới tình huống nửa mua nửa tặng, trở thành một trong những công nhân của anh.

Chú thích:

Huyền quan [1]: Huyền quan là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ “sinh khí” bên trong của ngôi nhà. Huyền quan là con đường mà các luồng khí phải đi qua trước khi vào nhà, vì thế vị trí của nó tốt xấu thế nào đều có thể ảnh hưởng trực tiếp tới phong thủy của căn nhà.

3. Chương 3

Chỉ Nhu ngồi trên sofa xem TV, nội dung vở hài kịch làm cô ôm bụng cười to, lúc này, cửa nhà đột nhiên mở ra, không cần nghĩ cũng biết là ông chủ Ngự Am của cô về nhà.

Mấy ngày nay Chỉ Nhu mơ hồ thăm dò tình hình của Ngự Am, anh là người rất trật tự, ngủ muộn dậy sớm, cuộc sống tương đối có quy luật, chưa bao giờ vì thân phận ông chủ lớn mà khoan đãi với mình, bình thường tan tầm còn muốn mang việc về nhà tăng ca, là người có yêu cầu cao.

Nhưng khuyết điểm chính là rất không thú vị. Trong một tuần này, Ngự Am gần như coi thường sự tồn tại của cô, gặp mặt cũng không từng mở miệng nói chuyện với cô, chỉ ngẫu nhiên sẽ dùng ánh mắt quý dị nhìn chăm chăm cô, sau đó xoa nắn mặt cô rồi lại nhìn nhìn lại tay mình... không làm gì, sau đó bước đi. Diệp Chỉ Nhu nghĩ rằng, đây cũng có khả năng là một trong những chiêu anh muốn thí nghiệm chứng dị ứng phụ nữ. Diệp Chỉ Nhu mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì, toàn bộ trọng tâm cuộc sống dựa vào TV tinh thể lỏng bốn mươi hai inch. Vốn nghề nghiệp của cô luôn coi TV là bảo bối, sau khi cô ở thanh tâm quả dục sống an ổn, càng thêm ý lại nó, đã luyện ra trạng thái đến chết không rời TV.

“Ha ha... Rất buồn cười! Thật sự là cười chết người... Chủ nhân anh đã về rồi!” Nghe thấy tiếng mở cửa, Chỉ Nhu đang vui đầu xem tiết mục hài, đến đâu cũng không quay lại nhìn một chút, hai mắt còn nhìn chăm chăm TV tùy ý ân cần thăm hỏi.

Ngự Am trừng mắt nhìn cô một cái. Thật không hiểu rõ người phụ nữ này sao lại không biết tiến bộ như vậy, không thừa dịp thời gian rỗi bồi dưỡng mọi thứ, còn mỗi ngày ngồi trước TV xem chút tiết mục giải trí không dinh dưỡng lại không tiêu hóa tốt.

“Cơm chiều đâu?” Anh buông túi tài liệu xuống, đi dép lê vào.

Chưa thấy qua người hầu tốt mệnh như vậy, mỗi ngày trừ bỏ quét tước ra, thời gian khác đều ngủ bằng không lại dán trước mặt TV, cầm một bao bông ngô trên tay, trên bàn đặt một chai Coca.

“Cơm chiều à... Ngay tại trên bàn cơm đó!” Đồng dạng, Chỉ Nhu ngay cả nhìn cũng không nhìn anh một cái nói.

Ngự Am đi tới trước bàn ăn, thấy trên bàn ngoại trừ hai bát mỳ ăn liền ra, không có đồ ăn khác, vì thế sự kiểm chế dưới đáy lòng như một ngọn lửa bốc cháy trong nháy mắt.

“Diệp Chỉ Nhu! Cô làm cái gì? Để bát mỳ ăn liền thì nghĩ ứng phó được tôi sao?” Ngự Am vỗ bàn ăn quát.

“Chủ nhân... Anh phải thông cảm cho tôi chứ! Một tháng anh mới cho tôi ba vạn, tiền chi cho những thứ thượng vàng hạ cám cũng không đủ, nào có tiền mua đồ ăn? Hơn nữa... Anh đừng quên đây là tháng đầu tiên, tôi còn chưa lĩnh tiền lương nha! Mỳ ăn liền mấy ngày nay đều là tôi mời khách!” Chỉ Nhu không hiểu Ngự Am sao lại ngạc nhiên, anh ăn mỳ ăn liền lại không có nghĩa là cô ăn sơn hào hải vị, cùng là người lưu lạc đến vách núi, cần gì đau khổ bức người ta theo mình.

“Hai nghìn tệ tôi đưa cho cô ngày đó đâu? Chẳng lẽ tiền này chỉ đủ mua mỳ ăn liền giá rẻ này sao?” Ngự Am gần như là rít gào.

“Chủ nhân, anh lầm ư? Hai nghìn tệ kia là tôi dựa vào chính mình kiếm tiền nha, cũng không phải do làm người hầu thu vào...” Chỉ Nhu hảo tâm nhắc nhở anh. Ngự Am có phải có chứng dễ quên hay không? Hai nghìn tệ kia rõ ràng là tiền thù lao anh ôm cô nha! Làm sao có thể lấy ra để chi cho cuộc sống hai người.

“Trời ạ! Cô người phụ nữ này có thể bớt yêu tiền một chút hay không? Mới chỉ hai nghìn tệ cô cũng so đo thành như vậy?” Ngự Am cảm thấy tiếp tục nói chuyện với người phụ nữ này chỉ biết làm anh đau đầu đến nứt ra. Nếu không phải trị chứng bệnh của mình, anh mới không ngốc đến giữ một con sâu gạo ở nhà làm gì.

“Chủ nhân, anh cũng nói là chỉ là hai nghìn tệ, vậy anh sao không chi tiền ra để tôi mua đồ ăn? Anh không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao?” Chỉ Nhu cảm thấy suy nghĩ logic của Ngự Am rất kỳ quái! Nói chuyện thường xuyên không hợp với lẽ thường, tự mâu thuẫn.

“Có!” Anh tức trừng mắt với Chỉ Nhu, sau đó lấy ra năm nghìn tệ trong ví nhét vào ngực cô.

“Chủ nhân anh thật phóng khoáng!” Chỉ Nhu vốn dĩ trốn tránh ánh mắt hung ác của anh, vừa nhìn thấy tờ tiền mặt năm nghìn tệ trong ngực, về mặt ai oán ban đầu lại chuyển sang hờ hững lên.

“Ngày mai đừng để tôi nhìn thấy loại thực phẩm Fastfood này!” Ngự Am cầm lấy mỳ ăn liền muốn đổ xuống sàn, sau lại sợ sẽ làm bị thương lòng tự trọng của nhà đầu Chỉ Nhu kia, vì thế lại buông xuống.

“Chủ nhân, ngày mai tôi nhất định cho ngài ăn ngon!” Mặt Chỉ Nhu trực tiếp nhìn tờ tiền mặt bóng loáng, rất vui.

Ngự Am nhìn cô một cái, bất đắc dĩ tiêu sái trở về phòng.

“Chủ nhân không ăn, vừa vặn tiết kiệm tiền!” Diệp Chỉ Nhu vui vẻ bưng mỳ ăn liền về phòng của mình, tuy rằng biết rõ Ngự Am mới khinh thường loại thực phẩm Fastfood rẻ tiền này của cô, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu như anh ăn vụng thì tính sao? Cho nên vẫn nên bưng đi thì tốt hơn.

Nhìn tiền mặt trong tay, tự đáy lòng Chỉ Nhu cảm thấy Ngự Am là ông chủ tốt.

~oOo

~“Ha ha ha, sao lại đáng yêu như vậy!” Vừa nghe những câu nói của bạn tốt, Lạc Tử Thông thú vị ôm bụng cười to, rất vui vẻ.

“Hey! Người anh em, cậu ít nhất cho tớ một chút mặt mũi chứ?” Bạn tốt cười đến ngã trái ngã phải, sắc mặt Ngự Am rất là khó coi.

“Tớ thấy cậu cuối cùng nhất định sẽ thua trong tay người phụ nữ này!” Bằng trực giác cao thủ tình trường của Lạc Tử Thông anh, chính xác nói ra cái nhìn của mình.

Nghe thấy điều này, sắc mặt Ngự Am càng thêm ngưng trọng.

“Đừng náo loạn, tớ đường đường một tổng giám đốc Ngự thị làm sao có thể yêu một nhóc con không có lai lịch! Nói khí chất không có khí chất, nói ý thức không có ý thức! Trong mắt cũng chỉ có tiền, tiền, tiền! Đời trước cô ta nhất định là người nghèo nàn”. Vừa nghĩ đến Diệp Chỉ Nhu lưỡi biếng, dương dương tự đắc, không hề có trọng tâm cuộc sống, trên mặt Ngự Am không khỏi lộ ra sự khinh thường.

“Nói cũng khó, đừng quên trên thế giới này chỉ có cô ta mới có thể vượt qua “Chứng dị ứng phụ nữ” của cậu! Cậu ngẫm lại, đây không phải trời xanh an bài sao? Có lẽ cô ta chính là chân mệnh thiên nữ của cậu!”

Lạc Tử Thông lấy khuỷu tay chọc chọc bạn tốt, mờ ám nói.

“Cậu ngốc rồi? Cho dù đây là thiên ý tớ cũng sẽ xoay chuyển càn khôn! Nếu không phải cô ta có thể miễn dịch chứng phản cảm phụ nữ của tớ, tớ mới không giữ đại phiến toái chương mắt đó ở bên người” Nói đến người phụ nữ lưỡi nhác trong nhà kia, Ngự Am lại đau đầu.

Trong mắt người phụ nữ đó chỉ có tiền! Từ lúc anh ra khỏi bụng mẹ chưa bao giờ gặp qua hiện thực như vậy, người phụ nữ yêu tiền! Nếu mỗi người phụ nữ đều đáng sợ như cô, vậy anh thà rằng cô độc sống quãng đời còn lại cũng không cần cưới phụ nữ yêu tiền về nhà.

Lạc Tử Thông nhún nhún vai, trực giác nói cho anh chuyện cũng không đơn giản như Ngự Am nghĩ.

“Không nhiều lời với cậu, thời gian không sai biệt lắm, tớ sắp tan tằm” Nói xong, Ngự Am bắt đầu thu dọn tài liệu, máy tính trên bàn.

“Tớ thấy cậu là muốn trở về với mỹ nữ kim ốc tàng kiều rồi?” Lạc Tử Thông không quên chế nhạo anh một phen.

Từ khi người phụ nữ kia vào nhà Ngự Am, chỉ thấy anh mỗi ngày đúng giờ tan tằm, cho dù làm không xong hợp đồng cũng mang toàn bộ về tặng ca, đây không phải là biểu hiện muốn ở bên người đó sao.

“Cô ta hoàn toàn không vượt được mỹ nữ, nghiêm khắc mà nói chỉ là một con gà mái cứng đầu” Bình yên, trong đầu Ngự Am hiện lên ngày ấy anh yêu cầu muốn ôm cô, hình ảnh cô đỏ mặt muốn anh trả hai nghìn tệ...

“Vậy sao, thế thì ngày nào đó cậu chán, đừng quên chuyển con gà mái bé nhỏ đó sang cho tớ”

“Vì để cậu trường mệnh trăm tuổi, vẫn không nên hại cậu thì tốt hơn” Gà mái khi thì trầm mặc, khi thì huyền ảo nếu để lọt ra ngoài chắc sẽ nguy hại chúng sinh.

“Tớ không vào địa ngục, ai vào địa ngục” Lạc Tử Thông ra bộ hy sinh anh dũng nói.

“Địa ngục không tốt đẹp như cậu suy nghĩ! Thời gian không sai biệt lắm, tớ phải đi về giám sát cô ta có thuận theo làm việc hay không! Những tài liệu này cậu xem rồi giải quyết đi!” Anh đưa toàn bộ trên bàn cho Lạc Tử Thông, sau đó vội vàng rời đi.

Nhìn tập tài liệu dày kia, mặt Lạc Tử Thông xanh mét một nửa.

~oOo

~Về nhà, mùi cơm bay tới... Hương vị ấm áp như vậy mới có cảm giác về nhà! Người phụ nữ này cuối cùng nghe lời anh mở cửa đi vào phòng bếp, thấy Chỉ Nhu thon gầy đeo tạp dề hồng nhạt đưa lưng về phía anh, còn đang chuyên tâm khuấy canh mỹ vị trên bếp, hình ảnh kia giống như là một người vợ hiền làm bữa tối tình yêu cho chồng, chờ đợi người yêu trở về... Đợi chút, anh lại đang miên man suy nghĩ cái gì? Cái gì mà vợ hiền, cái gì mà chồng chứ. Loại đồng thoại giả dối không có khả năng xảy ra trên người anh!

“Chủ nhân, anh đã về rồi? Anh nhìn xem thức ăn hôm nay được chứ?” Chỉ Nhu quay người lại thấy Ngự Am phía sau, cười tủm tỉm nói.

“Ừm, nhưng tại sao đều là thịt? Không có rau xanh?” Ngự Am nhìn bốn món ăn trên bàn, cá hồi hấp, thịt bò hầm, thịt viên chiên, chân giò quay? Sao lại không có màu xanh của rau chứ.

“Rau xanh ăn chất miệng, đương nhiên phải lựa chọn thịt để ăn chứ! Hơn nữa tôi còn đặc biệt làm đồ tôi thích ăn nha!” Chỉ Nhu đi đến trước mặt anh, nhìn thịt cá đầy bàn, không biết là có gì không ổn.

“Cái gì? Cô thích ăn? Cô là muốn hầu hạ tôi hay là hầu hạ chính cô?” Nghe thấy lời của cô, khuôn mặt vốn vừa lòng của Ngự Am lại đen một nửa.

“Anh cũng không nói rõ anh muốn ăn cái gì, không có lựa chọn, tôi đương nhiên là làm món tôi thích ăn!” Chỉ Nhu khó hiểu, việc này có cái gì không đúng sao.

“Cô còn nói dối!” Ngự Am sao lại cảm thấy có chút tức giận công tâm.

“Nào có, người ta nói là sự thật!” Chỉ Nhu bĩu môi oan ức nói. Ngự Am thật sự là người kỳ quái, làm thế nào cũng không vừa ý anh, nhưng không sao, vì kiếm tiền, cô có thể chịu được tính tình quái lạ của anh.

“Cô...” Anh chính thức bị cô chọc giận tới cùng.

“Được rồi, chủ nhân anh mau đi rửa tay đến ăn cơm đi! Đúng rồi, còn có một nồi canh gà, có rau cải xào!” Chỉ Nhu dường như nhớ tới cái gì, vui vẻ nói.

Nghe được lời của cô, Ngự Am không thể không vui vẻ đứng dậy.

Rửa tay xong, anh lập tức miệng lớn ăn luôn.

Nha đầu chỉ biết làm người ta tức giận thật sự có tài nấu nướng, tài nội trợ thuần thực cũng đủ để mở một nhà hàng ăn.

“Ăn ngon chứ? Tôi chỉ biết chủ nhân nhất định sẽ vừa lòng. Nhưng mà... Anh không thể ăn nhiều thịt, tính tình của anh đã không tốt, nếu không khống chế ẩm thực, nhất định sẽ táo bạo giống như trâu!” Nhìn tướng ăn tao nhã của Ngự Am, Chỉ Nhu đơn thuần quan tâm lắc đầu nói.

Lúc này Ngự Am đột nhiên buông bát đĩa, một đôi mắt nóng cháy trừng mắt với Chỉ Nhu.

“Tôi, tôi nói sai cái gì sao?” Ngự Am cảm tức làm cho Chỉ Nhu lí nha lí nhí nói.

“Anh đừng bực, tôi nói tất cả đều là sự thật nha! Người ăn nhiều thịt vốn sẽ không kiên nhẫn, hơn nữa gặp nhiều chuyện sẽ dễ dàng kích động...” Chỉ Nhu hảo tâm muốn nói cho hết lời, nhưng Ngự Am cũng không cảm kích cắt ngang lời cô.

“Cô nói đủ chưa? Nói xong thì thu dọn vào bếp!” Ngự Am trừng mắt nhìn nha đầu lải nhải này, trên mặt tràn đầy sự không kiên nhẫn.

“Nhưng mà tôi còn chưa ăn...”

“Ai nói có phần của cô? Toàn bộ đồ ăn này tôi sẽ ăn hết” Nói xong, Ngự Am giận dữ ăn hết đồ ăn trên bàn, một chút nhỏ xíu cũng không để lại cho Chỉ Nhu.

Chỉ Nhu chỉ có thể trợn to mắt nhìn Ngự Am ăn hết từng miếng từng miếng đồ ăn trên bàn.

Cô nản lòng, vô kế khả thi cúi đầu, yên lặng tiêu sái vào phòng bếp. Thấy bộ dáng đáng thương này của cô, Ngự Am nói cho chính mình tuyệt đối không thể mềm lòng...

~oOo

~“Chết tiết! Diệp Chỉ Nhu cô rốt cuộc hạ độc gì bên trong đồ ăn hả?” Ngự Am ôm bụng chạy vào toilet, một mặt còn không quên kêu gào với Chỉ Nhu đang xem TV.

Cái này... Cô cũng không biết Ngự Am làm sao vậy. Nói là ăn nhiều thịt sẽ tiêu chảy sao? Bốn món ăn trên bàn một miếng cô cũng không ăn, cho nên bình yên vô sự, nói như vậy... Là nguyên liệu cô mua không tươi ngon sao? Cô thừa nhận vì tiết kiệm tiền, cô đi siêu thị mua thực phẩm sắp tới hạn sử dụng, nhưng bình thường cô ăn như vậy cũng không xảy ra chuyện gì nha! Làm sao khi tiếp xúc với dạ dày của Ngự Am xong liền sinh ra phản ứng lớn như vậy.

Chỉ Nhu cúi đầu, có chút thấp thỏm không yên.

Không phải lỗi của cô... Là anh ta Ngự đại thiếu gia quen sống an nhàn sung sướng, tí xíu không tươi ngon lập tức liền phản ánh trên cái bụng, không có nửa điểm quan hệ gì với cô. Nghe tiếng xả nước bồn cầu trong toilet, Chỉ Nhu vội vàng phóng ngay về phòng, chỉ sợ Ngự Am sẽ tìm cô tính toán sổ sách.

Về tới phòng, Chỉ Nhu đeo tai nghe Mp3 lên, khóa trái cửa, mở nhạc lớn nhất, chỉ sợ anh sẽ tìm tới cửa. Trong chốc lát, cửa phòng bị gõ mạnh liệt, Chỉ Nhu gắt gao nhắm mắt lại trốn trong chăn, cô vẫn nói cho chính mình, không có việc gì, không có việc gì.

Ngự Am cầm chìa khóa mở cửa phòng Diệp Chỉ Nhu ra. Nha đầu kia là choáng váng sao? Không nghĩ xem là nhà ai? Cô nghĩ rằng khóa cửa là có thể tránh né hết trách nhiệm sao? Cô làm bữa tối ước chừng hại anh chạy hơn chục lần vào toilet! Mụ la sát đáng giận dám ý định độc chết anh! Anh chật vật chạy ra hàng thuốc hai bốn tiếng mua thuốc tiêu chảy, nếu không bây giờ anh còn đang “an vị” trong toilet, thấy một cục tròn tròn trong chăn, Ngự Am không cam lòng.

“Diệp Chỉ Nhu, lập tức đứng lên cho tôi!” Anh đứng ở cửa phòng, cách một chút khoảng cách gọi cô dậy.

Người trên giường đến động cũng không thêm động, anh nhăn mi chống nạnh gọi thêm một lần.

“Diệp Chỉ Nhu, trốn tránh sự thật là không thể giải quyết vấn đề, cô mau giơ tay chịu trời đi!”

Vẫn là không nhúc nhích.

“Diệp Chỉ Nhu đây là cô ép tôi...” Anh vứt bỏ mọi lễ giáo, trực tiếp đi tới mép giường cô, giận dữ nhắc chân lên. Chỉ Nhu ngủ say chỉ biết trở mình, lấy đùi chặn chặn bông.

Nhìn bộ dáng ngủ ngọt ngào của cô, cũng không ngấm lại trước đó anh chết đi sống lại bao lần. Người phụ nữ đáng chết này.

“Diệp Chỉ Nhu, tỉnh lại cho tôi!” Anh gào thét lớn.

Quái, sao lại không nghe được chứ. Anh khom người nhìn lên, lỗ tai cô vẫn có tai nghe, còn mở nhạc to nhất — Người phụ nữ này điên ư? Nhạc lớn tiếng như vậy không sợ vỡ tan màng tai sao? Ngự Am trực tiếp lấy tai nghe của cô ra, tắt nhạc đi, để ở một bên.

Đột nhiên, anh nhìn chăm chú vào cặp đùi nâng cao của cô, váy ngủ ngắn ngủi vì thế để lộ ra cặp chân trắng nõn cùng với quần lót màu trắng. Thấy một màn liêu nhân này, Ngự Am luôn luôn giữ mình trong sạch lại có loại cảm giác huyết mạch sôi trào.

Anh chưa từng quan sát một người phụ nữ gần như vậy. Khó trách có người nói phụ nữ là nước tạo nên, làn da trong suốt long lanh, trắng nõn như là làn nước chảy, giống như là một hồ nước trong suốt. Cơ thể cô sao lại thơm như vậy? Anh cúi người xuống hít hà hương thơm trái cây truyền lại trên cơ thể cô.

Hương vị ngọt ngào mê người. Hơn nữa khi tầm mắt anh đi vào nhìn hai nụ hoa cao ngất do nghiêng người đè ép mà lộ ra vòng tròn đầy đặn, toàn bộ máu mũi Ngự Am cũng sắp “dốc lòng chiến đấu”.

“Ừm...” Miệng cô nói lời vô nghĩa, trong lúc nhất thời Ngự Am khẩn trương nghĩ rằng người phụ nữ này muốn tỉnh lại! Diệp Chỉ Nhu trong lúc ngủ mơ lại trở mình, vốn nghiêng người biến thành hình chữ đại, hình ảnh đẹp mắt cũng tuyên cáo rơi rụng.

Tư thế ngủ thật xấu! Anh ngằm nhắc nhở trong lòng.

Lúc này anh thấy rõ biểu tình xinh đẹp trên mặt cô, trong lúc ngủ mơ miệng cô nở ra nụ cười nhợt nhạt, giống như đang mơ được giấc mộng đẹp.

Người phụ nữ này phạm tội còn coi như không, còn dám bình yên vô sự ngủ giữa ban ngày? Thật sự là đôi môi chu lên đáng chết, cánh môi phồng nộn giống như được tô thêm mật ong lóng lánh... Ngự Am ảo tưởng cảm xúc tuyệt vời khi hôn môi cô, tiếp theo anh không thể khống chế mà cúi đầu, muốn kiểm soát, bao phủ lấy thứ ngọt ngào kia.

“Hi... Cho tôi tiền...” Trong mộng Chỉ Nhu đột nhiên cười ngớ ngẩn nói ra rõ ràng.

Tựa như có một gáo nước lạnh hắt lên đầu Ngự Am, ý tưởng muốn hôn môi Diệp Chỉ Nhu lập tức chạy đi mất tăm.

Người phụ nữ này rất sát phong cảnh! Cũng may mà lời nói mơ của cô làm cho anh hoàn hồn, bằng không anh thật sự sẽ làm ra một chuyện ngu xuẩn khó có thể văn hồi với một đứa ngốc.

Nội tâm anh có loại phần nộ bốc lên hừng hực, không biết là bởi vì thù chưa báo được hay là không hôn được cô.

“Quên đi!” Anh nhụt chí nói trong lòng.

Ngự Am xoay người muốn đi ra ngoài, cơn giận trong lòng vẫn khó có thể an bình.

Vì thế anh động não... Dù sao cũng phải làm cho nhóc con này ném một chút giáo huấn chứ?

Trái lo phải nghĩ, anh rốt cục nghĩ đến một phương pháp đủ để khiến cô ngoan ngoãn nghe lời, vì thế anh động thủ bắt đầu cởi quần áo của cô...

~oOo

~Ngủ quá thỏa thuê nha. Diệp Chỉ Nhu thoải mái duỗi thắt lưng lười biếng, sau đó thỏa mãn mở hai mắt.

Cô nhìn nhìn đồng hồ, ai da, sao lại muộn thế này! Đã chín giờ hơn, không kịp làm cơm sáng rồi.

Nhưng, nhớ tới thảm án đêm qua, Diệp Chỉ Nhu nghĩ rằng Ngự Am cũng không có khả năng lại ăn cơm cô làm. Không biết đêm qua anh ta có tốt hay không? Anh ta hình như chạy vào toilet vô số lần, sẽ không phải là mất nước chết ở phòng khách chứ? Cô thật sự là rất hồ đồ, chỉ lo trốn anh nhưng lại thật không ngờ anh có thể bởi vì tiêu chảy nghiêm trọng mà mất nước bỏ mình. Nghĩ đến việc này, Diệp Chỉ Nhu vội vàng ngồi dậy, sờ sờ lỗ tai. Không đúng, tai nghe Mp3 của cô đâu? Hơn nữa cửa sao lại mở ra một nửa? Sẽ không phải đêm qua Ngự Am đã vào rồi chứ? Cô thật khờ, nhà là của anh, anh làm sao có thể không có chìa khóa dự phòng?

Quên đi, anh không gọi cô dậy chắc là hết giận rồi. Vì thế tảng đá nặng trong lòng Chỉ Nhu mới buông xuống, trong chốc lát, cô cảm thấy thân thể nào lại lạnh lạnh không giống với bình thường khi rời giường. Bởi vậy cô cúi đầu nhìn...

“Trời ơi

!” Cô rống to, vội vàng lấy tay vòng qua áo lót, quần lót quanh thân thể mềm mại của mình.

Tên đáng giận kia, lại dám lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tiếp theo cô lại thấy bên giường để lại một tờ giấy.

An phận chút! Trong di động của tôi đã có ảnh chụp “mát mẻ” của cô. Nếu như dám lấy sinh mệnh của tôi ra đùa giỡn, cẩn thận tôi công bố nó trên trang web Ngự thị, để cho nhân viên nhìn đã mắt.

“Chúa tôi! Ngự Am, anh thật sự là tên hạ lưu bại hoại!” Chỉ Nhu gào to với không khí.

Vì đoạt lại trong sạch của mình, Chỉ Nhu chỉ một trăm năm mươi lăm tệ bắt xe taxi đến Ngự thị tìm Ngự Am tính toán sổ sách.

Thế nhưng sự việc không thuận lợi như Chỉ Nhu tưởng tượng, vừa đến Ngự thị, cô đã bị tiếp tân chặn ở đại sảnh.

“Tôi đã nói là tôi muốn tìm Ngự Am, cô sao không cho tôi đi vào?” Không thể đi qua cánh cửa này, Chỉ Nhu đứng trước quầy tiếp tân trang hoàng hoa lệ, bất đắc dĩ nhìn cô tiếp tân xinh đẹp nói.

Thật sự là đáng thương. Nhân viên toàn cầu phân bố mấy nghìn người. Ngay cả cô tiếp tân của Ngự thị cũng xinh đẹp động lòng người như vậy. Ngự Am thân là tổng giám đốc lại cả một người cũng không thể chạm vào, đơn giản là anh có “Chúng đệ ứng phụ nữ”! Nhưng đây cũng không là trọng điểm, mục đích cô đến giờ phút này là đoạt lại ảnh “mất mẻ” của mình.

“Cô à, gặp Ngự tổng chuyện quan trọng là phải hẹn trước, cô đột nhiên muốn chúng tôi thông báo là muốn gặp ngài ấy ư” Cô tiếp tân lạnh lùng từ chối Chỉ Nhu.

“Quản cô hẹn trước cái gì, tôi hiện tại sẽ gặp anh ta, lập tức sẽ gặp anh ta!” Trong lòng Chỉ Nhu giống như là có một ngọn lửa đang cháy, nói đến tựa như phun hỏa.

Không thể tưởng được ở nhà muốn gặp Ngự Am dễ dàng như vậy, vừa đến công ty liền trở nên khó khăn giống như bắc thang lên trời.

“Cô à, cô nếu còn có lời nói giương oai như vậy, tôi phải gọi bảo vệ lại đây đó”

“Cô... Mặc kệ, không cho tôi gặp anh ta, tôi ngồi ở đây đợi anh ta xuất hiện!”

Nói xong, Diệp Chỉ Nhu ngồi xuống sofa, dù sao cũng có điều hòa.

Cô tiếp tân đơn giản không để ý tới cô, loại bà điên này thiên hạ còn nhiều mà, cô ta đã sớm thấy nhưng không thể trách. Huống hồ tổng giám đốc là có tiếng chán ghét phụ nữ, làm sao có thể đồng ý gặp mặt chứ? Cho dù cô ta muốn, cũng không giúp được cô gái này.

Cứ như vậy, Diệp Chỉ Nhu chờ chờ chờ trên sofa, hơi lạnh điều hòa thổi vào cô. Mất sao lại mỗi như thế này, cô đêm qua không phải ngủ rất thỏa thuê sao “Oáp...” Diệp Chỉ Nhu ngáp một cái thật to.

Không thể, không thể ngủ, sâu gầy mê không nên tìm tới cô vào thời điểm này...

“Cô gái này sao vậy?” Lạc Tử Thông đi vào văn phòng tách biệt, chỉ thấy một cô gái đang nghiêng đầu ngủ trên ghế đợi, cô ta thu hút sự chú ý của anh.

“Cô ta nổi giận đùng đùng nói muốn tìm tổng giám đốc, nói đợi không được anh ấy sẽ không đi” Cô tiếp tân khó xử nói.

“Vậy à... Giao cho tôi là được” Trong đầu Lạc Tử Thông hiện lên một người.

Phải đến công ty tìm người, cô gái này hẳn là kim ốc tàng “kiều” trong nhà Ngự Am rồi.

“Cô à, cô à?” Lạc Tử Thông vỗ nhẹ vai Chỉ Nhu.

Nghe thấy tiếng nói, Chỉ Nhu vội vàng tỉnh lại, cô dụi dụi mắt nhập nhèm.

“Ngự Am đâu?” Cô đã quên chỗ khó xử, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Ở trên lầu, tôi đưa cô lên” Lạc Tử Thông tươi cười đầy mặt nói.

Thật sự là một cô gái thanh tú động lòng người, ngoại hình và khí chất không bằng kém như Ngự Am phê bình, xem ra tên kia có thành kiến không nhỏ với sắc đẹp của cô gái này.

“Trợ lý Lạc...” Biết rõ tổng giám đốc chán ghét phụ nữ, trợ lý Lạc còn muốn dẫn lên.

“Có việc gì tôi phụ trách. Cô gái, mời đi bên này” Vì thế lạc Tử Thông đầy bụng hưng phấn dắt Chỉ Nhu còn hơi buồn ngủ đến phòng tổng giám đốc. Không thông báo, Lạc Tử Thông trực tiếp đưa Chỉ Nhu vào phòng tổng giám đốc.

Chỉ Nhu thô lỗ mở cánh cửa nặng nề, ngang ngược tiêu sái đi vào.

“Ngự Am! Lập tức giao ảnh chụp ra đây cho tôi!” Cô lấy tờ giấy vẫn để trong túi ra, ném trên bàn Ngự Am.

“Ảnh chụp nào?” Chỉ Nhu đến thăm cũng nằm trong dự đoán của Ngự Am, anh vẫn vững vàng như Thái Sơn, đặt tài liệu xuống, hai tay thả xuống, hai mắt nghi hoặc nhìn Chỉ Nhu tức giận đến trực tiếp giơ chân hỏi.

“Anh tự biết trong lòng! Thân là một người lãnh đạo công ty Khóa Quốc, không thể tưởng được anh lại dùng thủ đoạn thô bỉ với một thiếu nữ tay trái gà không chặt như vậy! Tôi khuyên anh mau giao ảnh chụp ra đây, bằng không tôi nhất định cáo trạng với ba anh!” Chỉ Nhu ra sức giậm chân, lời lá chắn ra.

Ngự Am sớm biết nha đầu kia chắc chắn tức giận đến nổi trợn lời đình, nhưng không nghĩ tới cô lại tìm tới cửa như vậy.

“Tốt, nó nhất định rất phấn khích! Tôi nghĩ ba tôi nếu biết cô là loại độc bà nương hạ độc vào bữa tối, đánh giá về cô nhất định sẽ tan tành mây khói” Trên mặt Ngự Am lóe ra chút đùa cợt nói.

“Anh... Tôi căn bản không hạ độc gì, rõ ràng là dạ dày anh có vấn đề” Rõ ràng công năng dạ dày của mình không tốt còn đổ tội lên đầu cô.

“Tôi căn bản không thêm để ý cô có thừa nhận hay không, dù sao trong tay tôi hiện đang nắm vương bài có lợi, cô muốn thanh minh hay đùn đẩy như nào đều không sao cả” Ngự Am vô vị nhún nhún vai, một bộ dáng không ngại chi.

“Ngự Am, anh thật sự rất quá đáng đó!” Chỉ Nhu nắm chặt hay tay tức giận đến cả người phát run, cảm thấy gã đàn ông này thật là xấu xa đến triệt để.

“Tôi chỉ là gây ông đập lưng ông, nhưng đáng người của cô thật ra rất tốt nha, thật sự là làm tại hạ kinh diễm không thôi...” Ngự Am đi đến trước mặt Chỉ Nhu, cố ý dùng ánh mắt sắc bén đánh giá cô một phen từ đỉnh đầu tới ngón chân, sau đó nói.

“Anh... Thật hạ lưu!” Chỉ Nhu nghiêng rằng trừng mắt quát Ngự Am.

“So với thủ pháp ác độc của cô, sự tà ác của tôi căn bản chỉ là trở mắt nhìn theo”

“Đáng giận... Anh rốt cuộc muốn như thế nào mới trả lại ảnh chụp cho tôi!” Chỉ Nhu gần như chỉ rít gào hỏi.

“Để tôi nghĩ... Không bằng, cô hôn tôi một cái đi!” Ngự Am lường gạt cô nói.

Anh hạ quyết tâm nhất định phải cho nha đầu kia một bài học, để cô biết ai mới là lão đại.

“Cái gì? Anh điên rồi sao?” Chỉ Nhu kinh sợ kêu lên. Cô chưa từng hôn môi bất luận kẻ nào, đây là nụ hôn đầu tiên của cô, làm sao có thể toi công hỷ sinh chứ.

“Muốn hay không tùy cô, dù sao tôi không có tổn thất” Ngự Am không quan trọng nói.

Ngự Am vụng trộm quan sát biểu tình hờn hển trên mặt Chỉ Nhu, nội tâm không khỏi cười trộm vì sự khó xử của cô.

Tên tiểu nhân này... Chỉ Nhu bị phần mắng trong lòng.

Lúc này Chỉ Nhu rất hi vọng mình không phải người miễn dịch với chứng dị ứng phụ nữ của anh, bởi vì cô rất hi vọng Ngự Am có thể lập tức phát bệnh, khổ không nói nổi lẫn lộn trước mặt cô.

“Được, tôi đồng ý với anh, nhưng anh lập tức phải trả lại ảnh chụp cho tôi!” Chỉ Nhu cắn chặt răng đồng ý.

“Một lời đã định” Nụ cười sáng lạn trên mặt Ngự Am đang châm chọc Chỉ Nhu sầu lo.

Thật ra nghe thấy Chỉ Nhu đồng ý, Ngự Am cũng bắt đầu hoảng lên.

Anh cho tới bây giờ vốn không thân mật tiếp xúc với phụ nữ, nghĩ đến đợi lát nữa bốn phiến môi của hai người chạm vào... Nội tâm anh cũng bắt đầu bất ổn.

“Anh nhắm mắt lại đừng nhìn tôi” Chỉ Nhu nhăn nhó nói.

“Ừ” Vì thế anh nhắm mắt lại.

Chỉ Nhu nghĩ nghĩ, sau đó kiễng chân hôn hai má để tượng trưng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong nháy mắt đỏ bừng giống như bị hỏa thiêu.

Ngự Am vẫn ôm tâm tình chờ mong không nghĩ tới cái gọi là “hôn” của Diệp Chỉ Nhu là khẽ chạm đơn giản như thế này, đây cũng không phải là điều anh muốn.

“Tiểu thư, cô rất nhàn hạ sao?” Ngự Am oán giận nói.

“Bằng không thì sao? Tôi hôn rồi, anh còn muốn chơi xấu sao? Mau trả lại ảnh chụp cho tôi! Anh đừng ăn quịt nha!” Tuy rằng anh đường đường là tổng giám đốc, nhưng cũng không khả năng ăn nói lung tung.

“Cô mới ăn quịt, hôn môi tôi thiếu phải như này...” Vì thế, Ngự Am kéo Chỉ Nhu lại trước ngực mình, cúi đầu hôn xuống đôi môi cô.

Xúc cảm rất mềm mại! Không thể tưởng được môi của phụ nữ lại thơm mê người như thế, giống như là anh đào nở rộ.

Chỉ Nhu bị Ngự Am hôn cắn bản không có cơ hội ngăn cản liền trực tiếp bị anh kéo vào trong lòng. Hai người ôm nhau không có khe hở.

Anh lại cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô! Nhưng tư vị của gã đàn ông khí phách này thật ra khá tốt.

Chỉ Nhu nghĩ đến mình sẽ tức giận đẩy Ngự Am ra, nhưng cô không làm như vậy, ngược lại còn muốn biết hôn môi là chuyện như nào. Hai tay Chỉ Nhu vô lực rũ xuống, tùy ý cho Ngự Am chậm rãi vươn đầu lưỡi tiến vào trong miệng cô, hút hương mật trong miệng cô.

Khi đầu lưỡi tinh tế của anh thăm dò, cắn mút trong miệng cô, Chỉ Nhu cảm giác cả người mình cực nóng, chân tay như nhũn ra, hai chân vô lực, hai chân phảng phất cũng sắp chống đỡ không được độ nặng thân thể. Cô chỉ có thể gắt gao ôm cánh tay chắc chắn của Ngự Am, để tránh mình bị ngã xuống đất.

Đầu lưỡi Ngự Am tràn ngập ma lực tìm kiếm mỗi một cái ngõ ngách nhỏ trong miệng cô, hút lấy mùi hương của cô.

“Mời hai vị uống chút trà nóng, chúc tôi...” Lạc Tử Thông bưng hai chén trà Phổ Nhĩ [1] thượng đẳng vào, lại nhìn thấy một màn sống động trên.

Anh gõ cửa nhưng chậm chạp không có người đáp lại, rất sợ tổng giám đốc đã phát bệnh chết ngất ở bên trong. Lạc Tử Thông mới có thể trực tiếp mở cửa vào phòng, không thể tưởng được lại sẽ khiến anh bất gặp được hình ảnh xấu hổ như vậy.

Xem ra, ông chủ của anh đã rơi vào bế tình với cô gái duy nhất có thể làm cho cậu ấy không phát bệnh, bạn tốt thật sự động tình.

Phát hiện có người tiến vào, Ngự Am lập tức không lưu tình đẩy Chỉ Nhu còn mông mông lung lung trong mộng ra.

“Không có việc gì thì cô đi trước đi!” Ngự Am xấu hổ hắng giọng khụ hai tiếng, sau nói với Chỉ Nhu còn đang đỏ bừng mặt.

Nhìn thấy người thứ ba bên trong phòng tổng giám đốc, hai gò má Chỉ Nhu phỉm hồng, xấu hổ nói không nên lời.

“Anh... Đừng quên tuân thủ ước định” Sau khi bỏ lại những lời này, Chỉ Nhu lập tức xoay người chạy trốn chết, nhìn cũng không dám nhìn Lạc Tử Thông một cái.

“Xem ra mùa xuân đến...” Lạc Tử Thông dùng ánh mắt vô cùng mờ ám nhìn Ngự Am giả bộ đứng đắn một cái, sau đó nói như đang xem một vở kịch vui.

Chú thích:

Trà Phổ Nhĩ [1]: Là loại trà đen danh tiếng có lịch sử rất xa xưa, cũng được gọi chính danh trà đen tại Trung Hoa, xuất xứ từ vùng Phổ Nhĩ, Vân Nam. Trà Phổ Nhĩ thường được coi là một vị thuốc hơn là đồ uống. Trà Phổ Nhĩ có công nghệ chế biến rất khác so với các loại trà thông thường.

4. Chương 4

Về nhà, vừa làm xong cơm chiều, Chỉ Nhu xấu hổ tránh trong phòng, cứ nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt thiên hôn địa ám buổi chiều với Ngự Am, cô lại cảm thấy xấu hổ.

Cô thế nhưng lại không đẩy Ngự Am, ngược lại còn hưởng thụ nụ hôn kia, chuyện đó làm sao có thể phát triển thành dạng kia chứ, trời ạ! Cô thật sự rất hoang đường, rất không biết xấu hổ! Ngoài cửa truyền đến tiếng động nói cho cô Ngự Am đã về nhà, Chỉ Nhu vội vàng vùi mình vào chăn, hai gò má ửng hồng, đầu choáng mắt hoa.

Trong chốc lát, cô nghe thấy Ngự Am gọi cô, nhưng cô không lên tiếng, bởi vì cô tạm thời còn không biết phải đối mặt với sự xấu hổ buổi chiều như thế nào.

Không bao lâu, Ngự Am khôn khéo đi vào phòng cô, trực tiếp xốc chăn lên.

“Hi, hoan nghênh về nhà!” Cả người Chỉ Nhu cuộn thành một khối, lúng túng cười cười.

“Cô rõ ràng không ngủ, vì sao không lên tiếng trả lời?” Ngự Am hình như có chút không vui.

“Bởi vì, tôi đang định ngủ một chút...” Cô nói ra lời nói dối buồn cười.

“Ngủ? Bữa tối còn chưa ăn mà đã muốn ngủ? Không phải... Cô hạ độc vào cơm, cho nên không dám ăn cơm chứ?”

Ngự Am nheo mắt nhìn vẻ mặt “Ngu si” của Chỉ Nhu, mạnh dạn suy đoán.

“Này! Ngự Am! Anh không tin nhân cách của tôi như thế sao? Tôi đã nói tôi không hạ độc! Anh tại sao lại nhắc lại, lại hiểu lầm tôi lần thứ ba chứ? Không tin thì đừng ăn! Cũng không ai cầu xin anh!” Anh chế nhạo làm cho Chỉ Nhu quên đi sự thẹn thùng, chỉ trong chớp mắt lập tức biến thành con hổ nhỏ.

“Tôi muốn cô ăn cùng tôi, cho dù tiêu chảy tôi cũng muốn kéo cô cùng chịu”

Anh mới không tự mình chui vào địa ngục, mặc kệ cô một vui sướng một mfinh.

“Anh... Được, tôi ăn với anh! Để anh biết rõ ràng là dạ dày của anh có vấn đề, không phải tôi động tay động chân!” Vì thế Chỉ Nhu tức giận nhảy xuống giường, đẩy anh đi thẳng hướng bàn ăn.

“Ai nha, cô nha đầu kia!” Lúc này Ngự Am có chút hoang mang. Rốt cuộc ai mới là chủ? Tại sao nha đầu kia gần đây càng lúc càng can rõ, luôn vênh mặt hất hàm sai khiến.

Vừa đến bàn ăn, Chỉ Nhu cầm bát ban đầu định để Ngự Am ăn, và từng miếng từng miếng một, lại hung hăng gắp một miếng sườn chua ngọt, cố sức cắn một miếng.

“Đó là cơm của tôi mà!” Đứng một bên nhìn tướng ăn cực kỳ không tao nhã của Chỉ Nhu, Ngự Am chỉ vào bát cơm đã bị Chỉ Nhu ăn mất một nửa nói.

“Anh không phải rất sợ tôi hạ độc sao? Vậy anh tự xới lấy mà ăn đi!” Coi anh như quân lính, Chỉ Nhu có chút đắc ý vênh vao nói.

Lời của cô khiến lòng Ngự Am bốc lên một ngọn lửa vô danh, nào có công nhân nào hất hàm sai khiến chủ chứ? Xem ra người phụ nữ này thật là thiếu giáo huấn.

“Diệp Chỉ Nhu, đừng quên ai mới là chủ!” Anh lạnh mặt, âm trầm nói.

“Ngự Am tiên sinh, là anh vu cáo tôi trước, còn chưa được tôi cho phép cởi quần áo của tôi, chụp những tấm ảnh dâm loạn.Ồ, đúng rồi, anh không nói tôi suýt nữa quên, những tấm ảnh kia anh rất cuộc cắt bỏ chưa?” Chỉ Nhu dùng ánh mắt khả nghi nhìn Ngự Am, giống như bộ dáng khinh người ít nói của anh.

“Diệp Chỉ Nhu! Tôi giống loại người ăn nói bừa bãi sao?” Sự hoài nghi của cô làm cho ngọn lửa trong lòng Ngự Am càng cháy càng vượng.

Nha đầu thối này thật sự biến anh thành kẻ đại lừa đảo hai lưỡi sao? Rất đáng giận! Anh nhất thời mềm lòng để rồi rước lấy phiền toái gì ỉn đây?!

“Đúng thế mà!” Chỉ Nhu cố ý chọc giận anh.

“Diệp Chỉ Nhu!” Anh rít gào.

“Sao nữa?” Cô trừng mắt.

“Cô...” Trong đầu Ngự Am đang suy nghĩ phải “dạy” công nhân bất lương này như thế nào.

“Hử?” Cô buông bát đũa trong tay, khiêu khích nhú mào.

Là anh ăm ỹ muốn cô ăn cơm, bây giờ lại đập phá lăm miệng lộn xộn, rốt cuộc là muốn như thế nào?

Đột nhiên, anh kéo Chỉ Nhu từ trên ghế dậy, không dự đoán được Ngự Am sẽ có động tác này, Chỉ Nhu chệnh choáng, rõ ràng tiến vào lòng anh.

Ngự Am nâng mặt Diệp Chỉ Nhu lên, trừng phạt hôn lên môi cô. Chỉ Nhu khó có thể tin trừng lớn mắt, không thể tin được gã đàn ông lớn mật này trong vòng một ngày hôn cô những hai lần. Cô vươn tay đẩy vòm ngực dày của anh, nhưng gã vô lại này lại giống như cây đại thụ thâm căn cố đế, cũng không nhúc nhích, ngược lại còn ôm cô càng lúc càng chặt.

Khi môi anh lại lần nữa dán lên hai cánh môi hương vị ngọt ngào mê người, ý chí trong đầu Ngự Am tan rã toàn diện, thân thể anh trống rỗng khát khao, bức thiết cần cô lấp đầy...

Khi nụ hoa mẩn cảm của mình bị gã đàn ông kia chạm vào, thần hồn đi du lịch của Chỉ Nhu lúc này mới quay về chủ vị, giống như bị người ta cầm nước đá giội lên đầu, cô tỉnh táo.

“Anh quá đáng rồi đấy!” Cô xuất ra lực lượng của man nữ [1] đẩy anh ra, có chút tức giận trừng mắt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn còn đỏ bừng như táo chín.

“Tiểu thư! Là cô đồng ý tôi mới làm như vậy!” Anh có chút khó hiểu nhìn Chỉ Nhu thẹn thùng không thôi trước mắt này, lại không hiểu trong lòng cô rốt cuộc suy nghĩ cái gì. Trong chốc lát thì ngênh đón? Trong chốc lát lại từ chối? Chẳng lẽ đây là chiêu cao nhất “Muốn ngênh đón còn từ chối” của phụ nữ sao?

“Ta đồng ý lúc nào!” Chỉ Nhu một mặt sửa sang lại quần áo của mình, một mặt tức giận nói.

“Cô vừa nãy rõ ràng cũng rất hưởng thụ!” Anh vỗ trán mình thật mạnh, cảm thấy vô cùng vô lực với loại sinh vật tên gọi phụ nữ này.

“Tôi nào có rất hưởng thụ? Anh đừng nói vậy” Cô trừng lớn mắt nói nhảm. Lời nói trực tiếp sảng khoái của Ngự Am làm cho Chỉ Nhu lúng túng vô cùng.

“Cô người phụ nữ này sao lại tùy hứng như vậy? Trở mặt cũng nhanh như lật sách!” Ngự Am sâu sắc thấy vô cùng nhục nhã, toàn bộ ngữ điệu nói chuyện cũng dương cao rất nhiều.

Đáng chết! Anh Ngự đại thiếu gia chưa bao giờ chạm vào phụ nữ! Phụ nữ có thể được anh coi trọng vinh hạnh ra sao? Nhưng nha đầu trước mắt này đã không không biết đội ơn, còn lớn gan từ chối anh! Thật sự là đáng giận.

Nội tâm Chỉ Nhu quả thật có chút áy náy, nhưng anh không nên giống chó đực động dục luôn chiếm tiện nghi của cô. Nói thế nào cô cũng là một hoàng hoa đại khuê nữ bằng thanh ngọc khiết nha.

Thấy anh xoay người không nói lời nào, nội tâm Chỉ Nhu có chút kích động. “Hey? Anh tức giận sao?” Chỉ Nhu giật nhẹ ống tay áo anh nói.

“Tránh ra” Anh hất tay cô.

“Anh không cần như vậy, tôi là thật tâm cảm thấy áy náy mà! Bằng không... Để tôi nghĩ một phương pháp đẹp cả đôi đường...” Chỉ Nhu bắt đầu chấn hưng tinh thần.

Ngự Am xoay người nhìn nha đầu lại đang tính mưu ma chước quỷ này, nghĩ rằng không biết cô lại muốn gỡ thủ đoạn gì nữa.

“Tôi nghĩ ra!” Cô đột nhiên vui vẻ hô to.

“Hử?” Anh nhú mày lên tiếng trả lời.

“Tất nhiên anh thích hôn tôi như thế, vậy về sau anh cứ dùng ba nghìn tệ đổi lấy một nụ hôn đi!” Nói tới tiền, đôi mắt to của Chỉ Nhu lại lần nữa trở nên lấp lánh, ôn tồn nói khoản kinh doanh này.

“Cô nói cái gì? Cô điên rồi phải không?” Ngự Am kích động lớn tiếng rít gào Chỉ Nhu. Người phụ nữ này nhất định phải yêu tiền đến loại trình độ này sao?

“Phương pháp này không tốt sao? Không muốn cũng sao! Nhưng về sau nếu anh hôn trộm tôi, tôi nhất định đánh cho anh răng rơi đầy đất!” Chỉ Nhu xuất ra nắm tay đánh thép của mình, lắc lắc cảnh cáo trước mặt anh.

“Chỉ cần có tiền ai hôn cô cũng được sao?” Ngự Am đột nhiên ghen tuông hỏi.

“Hả? Anh, anh coi tôi là cái gì! Đây là phúc lợi tôi đưa cho anh nha! Anh đã không quý trọng còn vũ nhục tôi như vậy, Ngự Am tiên sinh, lương tâm của anh ở đâu?” Lời nói vô lễ của Ngự Am làm cho Chỉ Nhu lâm vào chán nản.

Đúng vậy! Cô sao lại trở nên kỳ quái như vậy! Trước kia chỉ cần đàn ông xa lạ chạm vào cô, cô sẽ nổi trận lôi đình, đánh đối phương kêu cha gọi mẹ. Nhưng Ngự Am đụng chạm lại không khiến cô có cảm giác bài xích, cái loại phương tâm hỗn loạn bỏ này còn được gọi là thích... Được rồi! Coi như xác thực cô có thiện cảm không tầm thường với anh.

Nhưng cô Chỉ Nhu là người phụ nữ thông minh, muốn không công chiếm tiện nghi của cô là không có khả năng. Vậy để cô lấy thiện cảm làm cơ sở, cố gắng kiếm một khoản từ nó đi.

“Phúc lợi? Cô rõ ràng là gài bẫy tôi” Ngự Am anh từ khi ở trong bụng mẹ chưa thấy qua loại phụ nữ thấy tiền sáng mắt kia. Từ ngày gặp bắt đầu Diệp Chỉ Nhu, cuối cùng anh đã mở rộng tầm mắt.

“Muốn hay không tùy anh! Tôi ăn no, anh cứ ăn từ từ!” Nói xong, Chỉ Nhu xoay người về phòng.

Nhìn bộ dáng cô rời đi, Ngự Am thấp giọng lầm bầm vài câu, sau đó bĩu môi.

Cái đầu nhỏ nhỏ của nha đầu kia rốt cuộc trang bị những gì? Một nụ hôn ba nghìn? Đi cướp ngân hàng còn nhanh hơn. Khi Ngự Am mắng chửi, ngay cả chính anh cũng không phát hiện nụ cười trên khóe miệng kia...

~oOo

~Một nụ hôn ba nghìn tệ, Ngự Am ngồi trước bàn làm việc, nghĩ lại câu nói ngây thơ nhưng lại mê người kia. Từ khi Chỉ Nhu bước vào cuộc sống của anh, chẳng những biến thể giới của anh rối loạn, còn làm cuộc sống bình ổn thành đại loạn. Nhưng loại cảm giác có người cãi nhau cùng thật ra lại khá tốt, khiến ngày vốn cứng nhắc của anh trở nên linh hoạt rất nhiều, trước kia anh ít cười cũng bị cô truyền nhiễm thành suốt ngày toe toét cười.

Nha đầu kia làm cho cuộc sống nhĩ ngơi của anh có quy luật rất nhiều, mỗi ngày đúng giờ tan tầm về nhà vì nhìn nữ giúp việc chưa bao giờ để vào mắt ông chủ lớn như anh.

. Nhớ tới cô vô ưu vô lo, suốt ngày vui vẻ, Ngự Am lại nở nụ cười lần nữa.

“Anh cả! Chuyện gì khiến anh cười vui vẻ đến như vậy?” Ngoài cửa đột nhiên có Ngự nhị thiếu gia đi vào — Ngự Hạo. Khi anh ta thấy trên mặt anh cả luôn luôn nghiêm túc hiện lên nụ cười, không khỏi có chút bất ngờ.

“Hạo, hôm nay sao lại rảnh rỗi lại đây?” Ngự Am không ngờ em thứ hai đến thăm, tình cảm ba anh em Ngự gia rất tốt, nhưng do bận công việc của riêng mình nên ít khi tụ họp cùng một nơi.

“Em gần đây sắp phiền đến chết” Trên mặt Ngự Hạo viết nguyên từ trầm trọng, bất đắc dĩ bộc lộ trong lời nói.

“Làm sao vậy? Công việc có phiền toái sao?” Ngự Am chưa từng thấy bộ dáng em trai nản lòng như vậy, không khỏi khẩn trương hỏi.

“Chuyện đơn giản như vậy thì tốt rồi” Ngự Hạo thở dài.

“Hả? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sẽ không phải... liên quan đến phụ nữ chứ?” Huynh đệ liên tâm, anh nghĩ vấn đề Ngự Hạo gặp phải sẽ không như anh nói đùa.

“Aizz” Nhớ tới Dự Hân Hân làm anh ta vừa yêu vừa hận kia, Ngự Hạo lại đau khổ đầy bụng.

“Sẽ không phải có liên quan đến củ khoai lang phồng tay của ba đó chứ?” Cha luôn thương yêu công bằng, anh có, hai người em kia nhất định cũng có, anh vô cùng đồng cảm với quả bom của những người em kia.

“Không thể như vậy sao?” Ngự Hạo vuốt tay, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Em yêu cô ta?” Ngự Am hơi hơi kinh ngạc hỏi.

“Em không biết, nhưng em đặc biệt quan tâm cô ấy. Cô ấy hoàn toàn khác với những người phụ nữ em kết giao, mặc dù không phải quốc sắc thiên hương, nhưng thiện lương, cẩn thận, săn sóc... Nhưng, em lại nói không nên lời nguyên nhân mình không thể tiếp nhận cô ấy” Ngự Hạo sắp bị vấn đề khó giải quyết này quấy rầy đến phát bệnh.

“Anh biết...” Nhìn hình dạng của Ngự Hạo vì phụ nữ kia, trong đầu Ngự Am lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn Chỉ Nhu khi cười đẹp nhìn duyên.

“Anh hiểu? Anh cũng gặp vấn đề như thế?” Ngự Hạo giật mình. Anh cả luôn luôn xem thường phụ nữ cũng sẽ động tâm.

“Không khác lắm”

“Anh cả, “Chúng đệ ứng phụ nữ” của anh hết rồi?” Ngự Hạo kinh dị hỏi.

“Không, nhưng chỉ miễn dịch với người phụ nữ đó”

“Trời ạ, lại có loại chuyện này? Vậy anh yêu cô ta sao?”

“Yêu cô ta? Làm sao có thể! Kế hoạch của ba, anh sẽ không để cho ông thực hiện được, nhưng thật ra em đừng dẫn đầu để ông đắc ý”

Có lẽ anh có mức độ thích nào đó với Chỉ Nhu, nhưng nghĩ đến cô là “Gian tế” cha phái tới, Ngự Am nhanh chóng khôi phục lý trí.

“Thì ra anh còn chưa rơi xuống?”

“Rơi xuống? Đùng nào loạn! Hạo, tỉnh táo chút đi! Phụ nữ là sinh vật rất đáng sợ, bọn họ sẽ tươi sống quần quít lấy em, tựa như vầy vùng giữa biển khơi, sau đó bị bèo vòng mắt cá chân trực tiếp bị vùi lấp, rồi lại xin viện trợ, cho nên em nên tỉnh táo đi!”

Ngự Am vỗ vỗ vai Ngự Hạo nói.

“Tỉnh được thì em đã sớm tỉnh!” Ngự Hạo lại thở dài.

“Tóm lại, tất cả những việc này là ba tính toán, đừng trúng mưu của lão gian thần kia! Được rồi, thời gian không sai biệt lắm, anh nên tan tâm” Vì thế Ngự Am bắt đầu thu dọn tài liệu máy tính trên bàn.

“Bây giờ tan tâm không phải quá sớm sao? Không phải gần giờ cơm chiều sao? Em mời anh” Ngự Hạo nhìn nhìn đồng hồ, tan tâm đúng giờ cũng không phải là bản tính của người anh làm việc cuồng này.

“Trong nhà có nữ giúp việc chờ anh trở về giáo huấn, nhờ phúc của ba, khiến anh tìm được một nữ đầu bếp biết nấu ăn!”

Ngoại trừ hạ độc trong món ăn ra, tay nghề của Chỉ Nhu thật sự rất tốt không cần phản đối.

“Anh cả...” Ngự Hạo không tin loại lời nói này lại nói ra từ trong miệng anh mình.

Người anh luôn gắn với thương nghiệp khi nào thì trở nên có tình thú như vậy.

“Không nói nữa, anh nợ em, rảnh rồi lần sau lại tán gẫu tiếp!” Vì thế Ngự Am khẩn cấp rời khỏi văn phòng, chỉ lưu lại một mình Ngự Hạo.

Xem ra, ai rơi vào lưới tình đã khẳng định được kết quả.

~oOo

~“Hoan nghênh chủ nhân về nhà, muốn hôn một cái hay không?” Vừa về nhà, Chỉ Nhu đeo tạp dề hồng nhạt lập tức xông lên trước, chu đôi môi non mềm, sau chỉnh trang tư thế đáng yêu, hỏi Ngự Am.

Đáng chết! Cô nhất định phải khiêu chiến năng lực của anh như vậy sao? Trời biết lúc này anh có bao nhiêu ý muốn hạ gục người phụ nữ này sau đó chiếm giữ lấy cô, làm cho dục vọng căng cứng của mình được phóng thích.

“Tránh ra, tôi muốn ăn cơm” Anh không dám nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, ném cặp tài liệu vào trong lòng Chỉ Nhu, sau đó lạnh lùng đẩy cô ra nói.

Chỉ Nhu trừng mắt nhìn Ngự Am xoay người ngồi trước bàn ăn, nghĩ rằng gã đàn ông thối kia! Cô hý sinh nhiều như vậy, ngay cả ba nghìn tệ cũng không cho cô kiếm! Một cô còn tưởng niệm nụ hôn ma lực của anh.

“Lại đây ăn cơm với tôi!” Anh ra lệnh.

“Tôi bây giờ không muốn ăn” Cô ngồi trước ghế sofa, hờn dỗi chuyển kênh TV.

“Tiểu thư, rốt cuộc cô là chủ hay tôi là chủ? Lời chủ nói công nhân có thể không phục tùng sao?” Chỉ Nhu cố ý từ chối làm cho lửa giận của Ngự Am bốc cháy.

“Anh rất bá đạo! Tôi đã nói chút nữa tôi ăn rồi!” Chỉ Nhu coi thường ngồi xếp bằng trên sofa, hai mắt nhìn chăm chú vào tiết mục văn nghệ bắt đầu diễn, hơn nữa còn rất vui vẻ, không ngừng bật cười vì diễn viên.

“Diệp Chỉ Nhu! Cô điếc sao? Nghe không thấy tôi đang gọi cô sao?” Người phụ nữ này căn bản chính là sinh ra để khắc anh, luôn dễ dàng lay động suy nghĩ của anh, chi phối tính tình của anh!

Chỉ Nhu đắm chìm vào tiết mục trên TV căn bản nghe không thấy Ngự Am rít gào. Anh thấy rít gào không có hiệu quả với cô, trực tiếp đi tới trước mặt cô cướp điều khiển trong tay cô, một tay tắt TV.

“Ngự Am anh rất độc tài! Vì sao không cho tôi xem TV! Trả lại cho tôi... Tiết mục đang đặc sắc nha!” Chỉ Nhu bấu môi hồng, dùng lực muốn cướp điều khiển trong tay anh. Không biết anh đùa giỡn cái gì, TV là sinh mệnh thứ hai của cô, trên thế giới nếu không có TV, chẳng khác nào chìm cuộc sống của cô xuống tận đáy! Trước kia vì tiết kiệm tiền, cô luôn đi ăn quán, ngồi ở quán đó bốn, năm tiếng, mãi đến khi ông chủ trở mặt tắt TV đi... Hiện tại thật vất vả mới có thể suốt ngày ngồi trước TV, cô đương nhiên muốn cố mà nắm cơ hội.

“Sao nào? Tôi không cho cô!” Ngự Am để điều khiển lên đỉnh đầu, ý định không cho Diệp Chỉ Nhu thấp hơn anh một cái đầu không có cơ hội đụng tới nó.

Mặc kệ Diệp Chỉ Nhu dùng lực như nào, vẫn không vươn tay tới cánh tay của Ngự Am. Giận dữ, cô hung hăng đá một cú vào bắp anh.

“Người phụ nữ chết tiết!” Ngự Am trúng một cước đau đớn rống lên một tiếng.

“Trả lại cho tôi!” Thừa dịp anh cúi người ôm chân, Diệp Chỉ Nhu nhanh chóng cướp điều khiển trong tay anh, nhưng mới cướp được đến tay, thân thể cũng không sai lệch chạm đúng chỗ đau của anh. Cứ như vậy dưới tình huống vui sướng khi người gặp họa, hai người song song ngã vào sofa.

“A...” Khi thân thể rắn chắc khỏe mạnh của Ngự Am đè lên thân thể mềm mại thon gầy của Chỉ Nhu, thân mình thon gầy của Chỉ Nhu không chịu nổi sức nặng như vậy, buồn bực kêu lên.

Ngự Am còn không kịp khiển trách nha đầu kia, thế nhưng liền xảy ra ngoài ý muốn... Còn có, vị trí tay nhỏ bé cô đặt, đủ để làm anh mặt đỏ tai hồng... Cúi đầu nhìn lên, thì ra toàn bộ bàn tay Diệp Chỉ Nhu lại phủ lên nơi quan trọng trong quần anh lúc nào không biết.

Trời ạ! Lòng bàn tay mềm mại của cô đang đặt lên bộ vị nam tính mẫn cảm nhất, khiến cho anh không khống chế được cương lên, cho dù cách một chiếc quần, anh vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay cô... Diệp Chỉ Nhu không phát hiện tình cảnh của mình, nhất thời còn tưởng rằng mình đang mò được di động trong túi anh.

Nhưng, di động làm sao có thể thô dài như vậy? Với thân phận địa vị của Ngự Am hẳn nên sử dụng điện thoại thời thượng tinh xảo nhỏ mà mỏng, sẽ không... Cô trừng lớn mắt, cúi đầu, nín thở nhìn tay mình... Mẹ ơi! Tay cô làm sao có thể đặt lên bộ vị kia, còn vô cùng mờ ám phủ trọn lên nó! Không được, cô phải nhanh chóng rút tay về. Khi Diệp Chỉ Nhu muốn rút tay về, Ngự Am lại chặn tay cô lại, không cho cô cử động, cô nghi vấn lại xấu hổ đối mắt với con người đầy dục hỏa của anh.

Dục vọng trong mắt Ngự Am, khi Chỉ Nhu còn chưa kịp giải và đọc hết toàn bộ, anh nhanh chóng hôn lên đôi môi tái nhợt của cô...

Ngự Am một mặt lấy lòng tâm hồn đi rong của Chỉ Nhu, một mặt đưa tay về phía quần lót của mình, muốn thử nam tính cứng rắn phát đau được giải phóng, không ngờ, tay vội vã cởi quần lót lại chạm vào điều khiển, TV lập tức truyền đến tiếng vỗ tay, tiếng cười to của MC... Chỉ Nhu vốn dĩ xa chân vào dục triều nhanh chóng thanh tỉnh, cô vội vàng đẩy Ngự Am phía trên ra, vội sửa sang lại quần áo hỗn độn, trên mặt hai người đồng thời xuất hiện vẻ mặt kinh hoàng thất sắc.

Trời ạ! Anh lại thiếu chút nữa không khống chế được chiếm lấy cô.

Chỉ Nhu sợ hãi không thể tin được mình lại không điều khiển được, tự động rơi vào thế giới tình dục, kém một chút thì mất đi trinh tiết cô giữ gìn nhiều năm.

“Cô... Tiếp tục xem TV đi!” Nói xong, Ngự Am giống như là bị quỷ đuổi, “Vèo” một tiếng bỏ chạy về phòng mình.

Đây... Là tình hình hình? Xem bộ dáng khủng hoảng của anh! Cô mới là người bị chiếm tiện nghi mà. Xem tiết mục trên TV, khi người ta ôm bụng cười cười to, Chỉ Nhu lại một chút cũng cười không nổi.

Chú thích:

Man nữ [1]: Người phụ nữ hoang dã

5. Chương 5

Cả ngày, Chỉ Nhu vẫn luôn suy nghĩ đến cú ngã gây hiểu lầm đêm qua.

Chuyện đó làm sao có thể diễn biến đến loại tình trạng này? Ngự Am không phải chưa bao giờ chạm vào phụ nữ sao? Tại sao lại làm ra hành động điên cuồng như vậy! Nhớ tới mình chẳng những không từ chối, còn lựa ý hòa theo anh, Chỉ Nhu liền cảm thấy đáng xấu hổ.

Anh vì sao lại đối xử với cô như vậy? Sẽ không phải trong mắt anh cô chính là loại phụ nữ tùy tiện này chứ? Quả thật là như thế, vì sao mỗi một cái đụng chạm của anh, đều giống như cô là bảo vật trân quý hiếm có cần che chở? Aiz aiz!

Không hiểu mình vì sao phải cố kỵ nhiều như vậy, coi như là... nhất thời bị tình trạng nam nữ hoan ái đầu tiên làm bất tỉnh đi. Khi Chỉ Nhu buồn rầu suy tư, chuông cửa đột nhiên vang.

“Tính toang!”

Quái, lúc này làm sao có thể có người đến thăm? Theo cô biết, Ngự Am quái gở cũng không để bạn đến thăm khu vực tư nhân! Không phải là hôm nay tan tầm sớm đi. Nghĩ đến có thể là Ngự Am đã trở lại, Chỉ Nhu luôn luôn thoải mái lại quan tâm đến dung nhan của mình! Cô sờ sờ đuôi ngựa rối loạn, chỉnh chỉnh áo T-shirt nhăn nhúm, sau khi mọi thứ OK mới đi mở cửa.

“Anh sao đã trở lại? Sao lại là ông? Ngự lão tiên sinh! Mau vào ngồi chơi” Khi cửa mở ra, chạm vào mắt là Ngự Trạch Thiên đã lâu chưa gặp mặt, Chỉ Nhu cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Chỉ Nhu, gần đây có tốt không? Mọi chuyện tiến hành thuận lợi chứ?” Nhìn thấy Chỉ Nhu mặt mày hớn hở, mặt Ngự Trạch Thiên vẫn có biểu tình chiêu bài như trước, vẻ mặt tươi cười.

“Cháu...” Ngự Trạch Thiên ân cần thăm hỏi làm cho Chỉ Nhu không khỏi nhớ tới tình cảnh đêm qua, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn lại nổi lên áng mây hồng.

“Ai yo, ta già nên ngốc rồi! Thấy cháu tường an vô sự ở chỗ này, ta lại vẫn hỏi vấn đề ngu xuẩn đó!”

Vẻ mặt xấu hổ của Chỉ Nhu khiến Ngự Trạch Thiên nhìn ra manh mối, vì thế ông vui sướng cười cười.

“Ông hãy ngồi trước đi, cháu pha trà cho ông” Nói xong, Chỉ Nhu đi vào phòng bếp.

Thấy cô có tư thái nữ chủ nhân, Ngự Trạch Thiên vừa lòng gật gật đầu.

Xem ra, Chỉ Nhu đã thành công đánh gục con cả của ông.

Trong chốc lát, cô bưng trà nóng lại đây.

“Chỉ Nhu à, khi nào có thể làm việc vui?” Ngự Trạch Thiên đi thẳng vào vấn đề.

Ông rất tự tin với việc đề cử, tuyển chọn ba cô con dâu, tin tưởng bọn họ nhất định có thể chinh đồn trái tim của ba khối gỗ kia.

“Cái gì... Việc vui gì?” Tay bưng trà nóng của Chỉ Nhu run lên một chút.

“Cháu không phải đã thành công đánh gục Ngự Am sao?” Tại sao, mọi chuyện không phải như ông suy nghĩ sao?

“Chuyện đó không phải như ông nghĩ... Ngự Am chỉ coi cháu như quần gia! Nào có cái gì mà đánh gục hay chưa!” Chỉ Nhu đương nhiên biết trong lòng ông lão suy nghĩ cái gì.

“Ngự Am thật sự... cái gì cũng không làm với cháu?” Ngự Trạch Thiên nghi hoặc hỏi.

Người đẹp trước mặt, con trai cũng không phải Liễu Hạ Huệ gì, làm sao có thể thờ ơ? Hay là... Con trai ông thật sự có đoạn tụ chi phích [1].

Chỉ Nhu không trả lời, nhưng mặt lại nóng bừng lên, biểu tình của cô nói cho Ngự Trạch Thiên đáp án.

Thấy bộ dáng ngượng ngùng của Chỉ Nhu, trái tim như hòn đá treo trên đỉnh đầu của Ngự Trạch Thiên lại thả xuống dưới.

“Cháu thành thật nói cho ta biết đi! Đừng quên ước định lúc trước của chúng ta...”

“Cháu...” Ông lão nhắc nhở làm cho Chỉ Nhu lại nghĩ tới câu nói trước kia, tài phú không cần sầu lo ăn mặc kiếp sau, vì thế cô nói chi li tỉ mỉ những việc xảy ra gần đây cho Ngự Trạch Thiên.

Sau khi nghe xong lời của cô, Ngự Trạch Thiên cười thoải mái.

Thật tốt quá! Con trai ông quả thực là ngọn gió thổi đại thụ! Nhớ năm đó ông cũng là lãng tử khinh khi sát gái, không thể tưởng tượng được ba đứa con trai của ông lại không tiền đồ như vậy! Hiện tại cuối cùng cũng lấy lại chút mặt mũi về.

“Thật tốt quá, thật tốt quá!” Ngự Trạch Thiên vuốt vuốt cằm, vừa lòng gật gật đầu.

Thì ra con trai đã ra tay với Chỉ Nhu, chuyện này coi như là viên mãn một nửa.

“Ngự lão tiên sinh, ông cũng đừng chê cười cháu...” Nói những lời tư mật trong lòng này ra khỏi miệng, Chỉ Nhu xấu hổ đến không biết như thế nào cho phải.

“Chỉ Nhu à, ta hỏi cháu một câu, cháu thích Ngự Am sao?”

“Hả? Anh ta bá đạo, vô lý, ngang ngược, ích kỷ...” Chỉ Nhu bắt đầu kể lể lỗi lầm của Ngự Am, mỗi khi cô nói thêm một câu, sắc mặt Ngự Trạch Thiên càng thêm khó coi.

“Nhưng nghiêm khắc mà nói, anh ta là người đàn ông rất vĩ đại, cháu rất ngưỡng mộ anh ta”

“Vây là tốt rồi!” Ngự Trạch Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó tiếp tục nói: “Chỉ Nhu, tiến độ của cháu chậm! Bước tiếp theo cháu phải nghĩ biện pháp chiếm được toàn bộ Ngự Am...”

“Chiếm được toàn bộ anh ta?” Cô không hiểu.

Ngự Trạch Thiên nhẹ giọng nói một câu bên tai cô, Chỉ Nhu lập tức sợ tới mức bắn lên từ trên ghế.

“Cái gì? Ông... Muốn cháu lên giường với anh ta? Đây chính là trình tiết cháu giữ gìn hơn hai mươi năm...” Mắt tròn tròn của cô trừng lớn, khó có thể tin nói.

“Vì tương lai ngồi trên vàng núi bạc, chút hy sinh nho nhỏ này tính là gì?”

“Cũng đúng...” Chỉ Nhu cũng không có giấy cam kết xử nữ, chỉ muốn trao lần đầu tiên cho người mình yêu nhất, nếu đối phương là Ngự Am, cô cũng không có cảm giác bài xích.

“Vây cháu xem rồi làm đi! Lão già ta trước hết không quấy rầy cháu! Chờ tin tức tốt của cháu!” Bộ dáng sáng tỏ vô sự của Ngự Trạch Thiên hoàn toàn khác với vẻ mặt ngưng trọng của Chỉ Nhu.

Sau khi Ngự Trạch Thiên rời đi, Chỉ Nhu ngồi ngây ngốc trên sofa hồi lâu, hoàn toàn không biết xuống tay từ đâu.

Chỉ Nhu lên mạng tra xét rất nhiều mật chiêu quyến rũ đàn ông, nhìn những lời nhẩn nhủ tỉ mỉ cẩn thận này. Rõ ràng nội dung làm người chưa trải qua việc đời như cô mặt đỏ tim đập. Cuối cùng, cô quyết định dùng một phương pháp hàng đầu, mặc đồ mát mẻ đi mê hoặc Ngự Am.

Thế nhưng, sau việc đêm qua, Ngự Am tựa như thay đổi con người, hôm nay rất lạnh nhạt với cô. Tan tâm về nhà ngay cả bắt chuyện cũng không thêm, trực tiếp ngồi trước bàn ăn dùng cơm, xong rồi về phòng, rõ ràng coi cô như người ẩn hình.

Anh càng muốn kéo khoảng cách giữa hai người thì càng gọi lên quyết tâm muốn chinh phục của Chỉ Nhu! Việc này không nên chậm trễ, nhưng tối nay cô không có áo ngủ gọi cảm, cũng không có thủ đoạn mềm mại đáng yêu, đành phải dùng phương pháp nguyên thủy nhất, cả người bọc trong khăn tắm, bên trong trần như nhộng đến phòng anh hoàn thành nhiệm vụ.

Nhìn qua gương bộ dáng khiêu gợi lúc này, Chỉ Nhu chấm ỉnh chín mươi điểm

Nghĩ đến tài phú không cần sầu lo ăn mặc kiếp sau, Chỉ Nhu yêu tiền liền tràn đầy tự tin.

Cuối cùng, xịt chút nước hoa lên người, cô mở cửa ra ngoài...

“Cốc cốc! Cốc cốc! Cốc cốc!”

“Chuyện gì?” Trong phòng khóa trái truyền đến giọng nói lạnh lùng của Ngự Am.

“Chủ nhân, tôi pha trà sâm cho anh, xin cho tôi bưng vào” Chỉ Nhu nói dối.

“Tôi không muốn uống” Anh trực tiếp từ chối.

Chỉ Nhu trừng lớn mắt, nghĩ rằng tên không có tình cảm này thực đáng giận. “Là một lòng khổ tâm của tôi, anh hãy nhận đi!” Chỉ Nhu liên tục gõ cửa, trong lòng không ngừng mắng tên đầu ngỗng khó hiểu phong tình này.

Thật lâu sau, Ngự Am mới chịu không nổi tạp âm, ra mở cửa, vốn dĩ muốn dùng thái độ lạnh như băng để đè nén dục hỏa đầy bụng, nhưng Ngự Am lập tức bị bộ dáng nửa kín nửa hở của Chỉ Nhu dọa.

Tư thế dụ hoặc của cô, trước ngực chỉ bọc một cái khăn tắm màu trắng, chiều dài chỉ phủ trọn cặp mông, lộ ra vai gầy và chân dài trắng tấp... Trời ạ! Đây là đang làm cái gì? Anh đã dùng hết mọi biện pháp tránh cô, vì sao cô còn muốn đến trên chóc anh chứ.

“Cô... Đây là đang làm cái gì?” Dục vọng đè nén khiến anh nói nghẹn lời.

“Chủ nhân... Tôi gọi cảm không?” Chỉ Nhu lấy hết dũng khí lớn nhất trong cuộc đời vượt qua chướng ngại tâm lý, bày ra bộ dáng mê người, trừng mắt nhìn anh hỏi.

“Cô uống nhầm thuốc sao?” Da thịt trắng nõn mịn mà của cô cũng sắp làm Ngự Am không khống chế được.

“Chủ nhân... A, anh làm cái gì!” Chỉ Nhu còn muốn dùng hết mị lực, Ngự Am đã lấy tốc độ nhanh nhất phủ áo sơ mi lên trên người cô, sau đó đẩy cô về phòng của mình.

“Cô đi ngủ sớm một chút!” Anh thay cô đóng cửa lại, trước khi rời đi bỏ lại câu này.

“Này! Ngự Am!” Chỉ Nhu còn không kịp gọi anh, Ngự Am đã chạy về phòng mình.

Tại sao có thể như vậy? Là cô không đủ hấp dẫn người sao? Cô buông tay, lớn mật diễn xuất như vậy, Ngự Am thế nhưng còn lạnh lùng từ chối cô? Không phải là... Anh thật sự không có hứng thú, không có khả năng với phụ nữ chứ? Nếu là như thế này, vậy mọi chuyện xảy ra trước đó giữa bọn họ tính là gì? Chỉ Nhu vọt tới cửa phòng Ngự Am, không ngừng gõ cửa.

“Anh mở cửa! Để tôi đi vào! Để tôi đi vào!” Chỉ Nhu không phục đập cửa, không ngờ Ngự Am tựa như ăn quả cân quyết tâm, không thèm quan tâm cô.

Gã đàn ông đáng giận này! Lại làm cho chiều lần đầu tiên ra mắt của cô chịu khổ. Thật lâu sau, thấy Ngự Am không có ý định mở cửa, Chỉ Nhu cô đơn cúi đầu, lòng tràn đầy mất mát đẹp đường hồi phũ.

Tại sao có thể như vậy? Không giống như cô tưởng tượng...

Nha đầu chết tiệt này cuối cùng cũng im lặng. Trời biết anh muốn cô biết bao! Nếu không phải vì bảo toàn thanh danh cho cô, anh đã sớm đẩy cô lên giường, hung hăng “muốn” người phụ nữ thật sự là một chút ý thức hiểm nguy cũng không có! Lại còn dám quyến rũ anh. Nghĩ đến làn da trắng nõn, thân thể mềm mại nhỏ nhắn của cô, dục hỏa của Ngự Am trong nháy mắt cháy đến cực điểm. Người phụ nữ kia thật sự là hại thảm anh. Nhìn màn hình máy tính chỉ chít từ tiếng Anh, một câu cũng không để vào mắt, trong đầu tất cả đều là bóng hình xinh đẹp gần như trần trụi của nha đầu Chỉ Nhu kia ——

~oOo

~Thất bại là mẹ của thành công, sau một đêm trắng sầu lo cân nhắc, Chỉ Nhu không ngừng tự kiểm điểm, nhất định là mình chọn không đúng thời cơ. Tục ngữ nói ăn no sinh dâm dục, cô nhất định phải thừa dịp Ngự Am cơn nước xong sau đó trực tiếp xuống tay, mới có thể nắm anh vào lòng bàn tay.

Nhớ tới tài phú không cần sầu lo ăn mặc kiếp sau, Chỉ Nhu khuyên mình nhất định phải lại thử một lần. Cách mạng mười một lần mới thành công, cô mới thử qua một lần làm sao có thể nhanh nhận thua như vậy. Hơn nữa Chỉ Nhu tin tưởng Ngự Am có cảm giác với cô, nếu không anh vì sao lại hôn cô. Chỉ Nhu đặc biệt chuẩn bị rượu vang, hải sản, vì muốn kích thích tính dục bùng bùng phần chấn của anh.

Thế nhưng, cũng đã qua thời gian bữa tối, tại sao Ngự Am vẫn chưa về nhà?

Mặc kệ Chỉ Nhu chờ trái ngóng phải, nhưng vẫn không trông mong được Ngự Am trở về.

Anh đi đâu vậy? Gọi điện thoại cũng không nghe... Chỉ Nhu ngồi xếp bằng trên sofa có chút mệt nhọc ngáp một cái.

Hai ngày này luôn luôn suy nghĩ đến việc quyến rũ anh, khiến ình mất ngủ nghiêm trọng. Cứ nghĩ ngợi trước một chút đi! Dù sao cũng phải giữ lại một chút lực chiến đấu hăng hái. Vì thế Chỉ Nhu nửa tựa vào sofa, nặng nề ngủ.

~oOo

~Đêm khuya Ngự Am mới từ công ty về nhà.

Vì trốn tránh tiểu ác ma mê hoặc lòng người trong nhà kia, anh vẫn tăng ca đến rạng sáng, sợ chính là mình một lần mất suy nghĩ, làm ra chuyện hối hận không kịp! Thật vất vả chờ đến khi Chỉ Nhu đi vào giấc ngủ, Ngự Am mới gióng kẻ trộm lén lút đi từ công ty về.

Anh không biết mình vì sao phải hành hạ mình như vậy, nếu sự tồn tại của cô gây phiền phức cho anh như thế, vì sao anh không đuổi cô ra khỏi nhà? Lúc trước khi gặp cô, sự tuyệt tình xưa đuổi hiện nay không còn sót lại chút gì.

Mở cửa, cõi lòng anh đầy hối hận... Khi bữa tối ánh nến lãng mạn trình hiện ở trước mặt anh, Ngự Am không khỏi choáng váng.

Hải sản, rượu vang, nến? Anh nhíu mày thật chặt, nghĩ rằng người phụ nữ này rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Trên sofa là vật nhỏ cuộn tròn, cùng với tiếng ngáy thật nhỏ truyền đến trong màn đêm yên tĩnh nói cho Ngự Am, tiểu nha đầu này chờ anh rồi ngủ trong phòng khách, lúc này nội tâm anh nảy lên một chút áy náy.

Ngự Am nhăn mi, không hiểu cô nàng này thần kinh sao lại lớn như vậy! Luôn làm chút chuyện ngu xuẩn khiến anh dở khóc dở cười. Đi đến trước mặt cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn say ngủ của cô, đôi môi phần hồng non mềm hơi bở ra, da thịt trắng mịn, nhưng lại làm cho anh có xúc động muốn âu yếm... Không! Tuyệt đối không được! Anh đã hạ quyết tâm kéo khoảng cách với cô, tuyệt đối không thể dễ dàng dao động. Lướt qua vật nhỏ ngủ say, anh đè nén xúc động muốn ôm cô, trở về phòng... Đi tới cửa, anh lại quay đầu nhìn nhìn Chỉ Nhu cuộn mình trên sofa.

Cô ngủ đến sáng như vậy chắc chắn toàn thân đau nhức, không thể động đậy.

Quên đi! Coi như Ngự đại thiếu gia lòng từ bi, quảng đại, làm việc thiện đi. Vì thế Ngự Am lại vòng quay về bên người Chỉ Nhu, buông cặp tài liệu, cúi người ôm cô.

Người phụ nữ này sao có thể nhẹ tựa lông chim chứ? Cô không phải mỗi bữa đều ăn hai bát cơm sao?

Chỉ Nhu ngủ say chạm vào lồng ngực ấm áp của Ngự Am, lập tức cọ cọ người tiến vào.

Xúc cảm như chim nhỏ nép vào người, nhưng lại làm cho trái tim Ngự Am an tĩnh như mặt nước có chút cảm động không tên... Ngự Am không tự giác được vươn tay, ôm Chỉ Nhu trong lòng càng chặt, mãi đến khi đi vào phòng cô, anh còn sa vào trong cái ôm mà quên đặt cô xuống giường.

Cho đến khi Diệp Chỉ Nhu trong lúc ngủ mơ hơi hơi mở mắt ra, tiêu cự mơ hồ nhìn thấy người ôm mình là Ngự Am, anh mới giật mình thấy bản thân đã ôm cô đứng ở mép giường hồi lâu.

“Anh... Tan tầm?” Chỉ Nhu ngáp một cái sau đó nói.

“Ừ, cô đi ngủ sớm một chút đi! Lần sau không nên ngủ ở phòng khách để tránh cảm lạnh” Anh đặt cô lên giường mềm mại sau đó nói.

Anh đang quan tâm cô đó! Không nghĩ tới một câu đơn giản của Ngự Am tạo khiến nội tâm cô rung động mãnh liệt như vậy! Điều này làm cho đáy mắt Chỉ Nhu hiện lên chút chua xót.

Thấy Ngự Am xoay người muốn rời đi, Chỉ Nhu khấn trương giữ chặt anh, hơn nữa lực đạo mười phần, khiến cho anh lùi về sau hai bước, chân sau không chú ý gì, cả người ngã xuống giường.

Thấy anh ngã về phía cô. Chỉ Nhu vui vẻ vươn tay nghênh đón anh, cho anh một cái ôm thật to.

“Anh ngủ cùng người ta nhé” Chỉ Nhu xấu tính ôm chặt lấy anh, giống như không cẩn thận buông tay, Ngự Am sẽ tuột khỏi tay.

“Nha đầu đừng náo loạn, mau thả tôi ra!” Cảm nhận được bầu ngực mềm mại của cô đè lên ngực anh, dục hỏa thiêu cháy cảm quan của anh trong thời gian ngắn nhất. Ngự Am vội vàng muốn bật dậy, thế nhưng tay Chỉ Nhu tựa như dính cường lực, đẩy thế nào cũng không ra.

“Mặc kệ... Anh hại người ta đợi anh một đêm, anh phải bồi thường” Chỉ Nhu tựa đầu trước ngực, nặng nề gối lên vòm ngực tràn đầy hương vị của anh, tham lam hít lấy nhiệt độ cơ thể anh.

“Diệp Chỉ Nhu! Tôi cảnh cáo cô mau thả tôi ra, nếu không tôi nhất định sẽ làm chuyện khiến cô hối hận!”

Anh đã tự ngược mình, cưỡng chế dục hỏa đầy ngực, nhưng nếu như Chỉ Nhu không thức thời tiếp tục trêu chọc anh, anh tuyệt đối không dễ dàng thả hổ về núi...

Trong chốc lát, không phản ứng.

“Chỉ Nhu, mau thả tôi ra!” Anh một mặt tách tay cô ra, một mặt nói. Không lường được mười ngón của cô gắt gao nhập vào bàn tay anh. Xem ra trừ phi lấy dao chặt bỏ hai tay cô, không thì cô không có khả năng buông ra trong chốc lát. Vật nhỏ trước ngực vẫn không lên tiếng trả lời. Ngự Am có loại dự cảm không tốt, anh nhìn xuống phía dưới, nha đầu kia thế nhưng nặng nề ngủ, thoải mái gối lên ngực anh. Ngự Am đành phải tự nhận xui xẻo nhắm mắt lại, trong miệng còn lẩm bẩm: “Thật sự là đời trước nợ cô!”

~o0o

~Ánh sáng mỏng manh đi dọc theo cửa sổ vào phòng, Chỉ Nhu bị ánh sáng ban mai chiếu rọi chói mắt, vì thế chậm rãi tỉnh lại.

Ai yo, cô rốt cuộc ngủ bao lâu? Tại sao xương sống thắt lưng lưng đau quá này? Chỉ Nhu xoa xoa thắt lưng, khi đang muốn nhích người duỗi lưng, lại phát hiện có một đôi chân thon dài đang gác lên người cô. Đây là, chân đàn ông. Cô vội vàng mở mắt ra. Kinh hoàng nhìn chủ nhân hai chân này... Ngự Am? Anh ta làm sao có thể ở chỗ này? Hình như là đêm qua khi anh về nhà thấy cô ngủ trên sofa, hảo tâm ôm cô về phòng lại bị cô kéo xuống giường... Thật là! Cô thế mà lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy! Thiếu chút nữa bọn họ có thể gạo nấu thành cơm. Cô xoa xoa hai mắt buồn ngủ, sau đó cúi gằm nhìn Ngự Am.

Anh thật sự là một gã đàn ông tuần mỹ. Long mi cong vênh trên đôi mắt nhắm chặt khiến phụ nữ đổ kị. Mũi thẳng chứng tỏ khí phách của anh. Môi mỏng có thể nói ra bao lời nói mê người. Đây là khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ. Nếu có thể sinh một đứa nhỏ xinh đẹp với anh, đó nhất định là một chuyện tốt đẹp. Chờ cô lừa anh lên giường, có thai, có một khoản tài phú, có thể vụng trộm mang theo con chạy đi...

Ha ha! Đây thật sự là một ý kiến hay.

Nhìn, nhìn, Chỉ Nhu xê dịch thân thể, lại không cẩn thận chạm phải một vật cứng.

Woa! Thứ vừa cứng lại tưởng bên hông kia không phải “Tiểu lão nhị” của anh chứ?

Tại sao người còn chưa tỉnh, tiểu lão nhị đã tỉnh trước rồi? Đây chính là cái được xưng là phản ứng sinh lý, trạng thái nam tính trụ trời xanh tốt nhất sao? Cô rất muốn sờ xem là xúc cảm gì! Dù sao... Anh còn đang ngủ, trộm đạo một chút hẳn là sẽ không khiến anh tỉnh lại chứ? Cô sẽ rất nhẹ, rất nhẹ... Vì thế Diệp Chỉ Nhu dùng động tác cực kỳ nhẹ nhàng, lặng lẽ kéo khóa quần của anh.

Bên trong là quần lót Lycra màu xanh đậm. Cô lật mép quần ra, đột nhiên một cự vật nảy ra... Wow! Chính là thứ đó đó đó! Đây là bảo bối kiều ngạo của đàn ông! Nó thoát nhìn rất có lực sát thương, tựa như một bảo đao hoành chiến sa trường, cô đương nhiên biết Ngự Am không chạm qua phụ nữ, cho nên cái chuôi “Đao” này là đẳng cấp mới.

Tựa như bị hấp dẫn, Diệp Chỉ Nhu kim lòng không được vươn tay tới, thật cẩn thận vuốt ve cảm thụ thứ to lớn kia.

Rất thú vị, dưới sự âu yếm trực tiếp của cô, cự vật như có sinh mệnh, nhẹ nhàng vũ động trong tay cô.

Chỉ Nhu ngẩng đầu vụng trộm nhìn hai tròng mắt nhắm chặt của Ngự Am, anh chưa tỉnh, vậy cô còn có thể nghịch trong chốc lát...

“A ——” Bị dịch thể đột nhiên bắn ra cả tay, Chỉ Nhu bị dọa đến kêu to, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc, trên mặt tràn ngập vô số dấu chấm hỏi.

Không biết rõ tình huống, Ngự Am tỉnh lại, cả người đột nhiên thanh tỉnh, phút chốc nhảy dựng lên.

Đây không phải mộng xuân? Là chân thật? Hơn nữa người gây ra họa kia chính là Chỉ Nhu đáng chết anh ngày tư đêm tưởng, bưng bưng phần chân! Đây là tình hình gì? Cô có thể nào thừa dịp anh ngủ khi giở trò với anh! Hại anh... Thất thố.

“Anh tại sao lại biến cả tay tôi đều là...! Chán ghét!” Chỉ Nhu một mặt rút khăn giấy ra lau tay dính đầy dịch thể, một mặt bĩu môi oán giận.

“Tiểu nha đầu! Cô nháo đủ chưa? Cô có phải muốn nhìn tôi điên lên hay không!” Ngự Am vội vàng kéo khóa, sau đó hai tay gắt gao tóm vai Chỉ Nhu, nghiến răng nói.

“Tôi, tôi chỉ là cảm thấy chơi vui” Chỉ Nhu cúi đầu vô tội nói.

Cô vốn đang muốn dùng đầu lưỡi liếm liếm xem, may mắn cô ngấm lại. Nếu không bạch trọc kia không phải phun toàn bộ vào miệng cô sao?

“Chơi vui? Tiểu thư, cô không phải thiếu nữ ngu ngốc! Xin hãy phụ trách hành vi của mình, tự trọng một chút!” Ngự Am bị cô chọc có chút uẩn giận, dương cao giọng phát biểu.

“Anh đừng tức giận” Thấy anh có chút nổi nóng, Chỉ Nhu hoảng lên.

Ngự Am trừng mắt nhìn cô một lúc, đứng dậy rời giường xoay người muốn ra khỏi phòng. Lúc này Chỉ Nhu thông minh lập tức bước xuống giường, giang hai tay cánh tay che ở trước cửa.

“Ngự Am, tôi không đủ gợi cảm sao? Vì sao anh không cần tôi?” Chỉ Nhu có chút ử rử hỏi.

Ngự Am nhìn cô một cái, sau đó hỗn hển vò đầu.

Cô rất gợi cảm! Chết tiệt mê người! Nhưng anh chính là không thể làm cho tình huống càng lúc càng hỏng bét.

“Đúng, cô chưa dứt sữa, tôi tuyệt đối không thích loại người trúc trắc” Ngự Am tàn nhẫn nói, quyết tâm nhất định phải làm cho Chỉ Nhu rút lui bỏ cuộc.

Chú thích:

Đoạn tự chi phích [1]: Chỉ đồng tính luyện ái.

6. Chương 6

“Tôi chưa dứt sữa? Tôi trúc trắc?” Lời nói sắc bén của Ngự Am quả thật thương tổn Chỉ Nhu, cô cảm giác đầu óc mình có nước mắt đang đảo quanh. Nghĩ lại trước đây cho dù bị người ta cười trớ thành chậm cô cũng không khó chịu như vậy. Tại sao một câu của Ngự Am lại khiến cô có loại thống khổ như đến ngày tận thế. Bằng bất cứ giá nào, nếu bỏ qua cơ hội lần này, sau này Ngự Am nhất định sẽ chạy thoát khỏi cô xa hơn. Cho nên thất bại, thành công chỉ dựa vào hôm nay. Chỉ Nhu hít một hơi thật sâu, sau đó lớn mật cởi áo, áo lót. Bộ ngực sữa tròn đầy lộ ra trước mặt anh, tiếp theo không cho anh có thời gian tự hỏi liền xông về phía trước, đẩy ngã Ngự Am cao lớn lên giường.

Khi hai người nằm thẳng trên giường khi, bốn mắt tương giao, một đôi mắt là chờ mong lại mang chút khủng hoảng, một đôi mắt khác sng còn lại là phần nộ xen chút mãnh liệt .

Ngự Am đang mất phương hướng trước sự khẩn thiết và một tia lý trí cuối cùng, dùng giọng nói khàn khàn nói với Chỉ Nhu: “Nha đầu, tôi lại cho cô một lần cơ hội, buông...”

Anh còn chưa nói xong, Chỉ Nhu dang cánh môi hương vị ngọt ngào lên, dùng phương pháp hữu hiệu nhất làm cho anh khép miệng lại.

Nụ hôn ngọt ngào của cô, khi cô hôn lên môi anh, những đạo đức ràng buộc, những kiêu ngạo tự kiểm chế toàn bộ trở thành hư không, thay thế vào là sự tiếp nhận; là dục hỏa cháy giữa bọn họ.

Anh cơ khát hôn môi cô, đầu lưỡi dao động quần triển trong miệng cô, giống như người lạc giữa sa mạc đi tìm ốc đảo, khát vọng càng nhiều, càng nhiều... Tay anh rất nhanh đi tới bầu ngực cô, không lưu tình vuốt ve hai bầu ngực mềm mại, bàn tay thô ráp của anh làm cô rên nhẹ...

~oOo

~Khi Diệp Chỉ Nhu mệt mỏi rã rời tỉnh ngủ, đã là ba giờ rưỡi chiều.

Chỉ Nhu bụng đói kêu vang sồ sồ bụng bằng phẳng, nếu không phải là tiếng dạ dày kháng nghị đánh thức, cô còn tính ngủ thẳng đến sáng sớm.

“Yêu” thật sự là rất hao tâm tổn sức, lại rất hao thể lực! Nhưng loại chuyện mất nhiều hơn được này, Ngự Am còn giống như chưa đủ thỏa mãn, bởi vì hôm nay sau khi được thể nghiệm, anh còn muốn cô ba lượt, tuy rằng cô vẫn nửa đẩy nửa từ chối. Nhưng anh mới nếm thử tình dục tốt đẹp sao có thể nghe đi vào, cô rất sợ anh chiều đi làm về sẽ mệt mỏi. Nhìn mền giường còn vết máu, mặt Chỉ Nhu lại đỏ lên.

Không thể nghĩ được Ngự Am thoát nhả nhận khiêm tốn, khi lên giường lại giống như dã thú dũng mãnh, thật sự là người không thể xem tướng mạo.

Nhớ tới anh chấp nhất lại thêm hai mắt hưởng thụ của anh, bên miệng Chỉ Nhu không khỏi hiện lên ý cười.

Cô rất sợ mình sẽ say đắm Ngự Am, việc này sẽ mở đầu tai họa lớn.

Nếu anh phát hiện sự hiến thân của cô chính là một cái bẫy mai phục vì tiền, với tính cách có thù tất báo của anh, xác định sẽ không bỏ qua cho cô. Nhưng nghĩ đến có một ngày rời đi, tìm Chỉ Nhu không khỏi nhói đau.

Khi ngày đó đến, chắc không khác gì tận thế. Nhìn mây bay ngoài cửa sổ, lòng cô rất phức tạp.

~oOo

~Thời gian tan tằm lại bị tắc đường, hai tay Ngự Am tựa vào tay lái, thấp thỏm phập phồng.

Làm sao có thể tắc thành như vậy? Anh ước gì mau về nhà ôn tồn với người phụ nữ kia.

Nhớ tới bầu ngực đầy đặn, da thịt trắng mịn, bờ vai mảnh mai của cô anh liền khắc chế không được muốn về nhà hung hăng tiến nhập hạ thể sưng phồng của mình vào thân thể cô.

Sáng nay muốn cô ba lượt, nhưng anh cũng không có cảm giác thỏa mãn, buổi chiều khi làm việc ở công ty, trong đầu vẫn hiện lên biểu tình sương mù của cô, làm tâm tính anh đại loạn.

Không biết cô còn đau hay không? Biểu hiện trên giường của anh giống như gã mãn hán cơ khát, không biết có làm cô bị thương hay không? Anh cho tới bây giờ vốn không có kinh nghiệm phương diện này, thật sự không biết nên an ủi phụ nữ như nào.

Khi xe chạy qua công ty bách hóa, trong đầu anh đột nhiên hiện lên một ý niệm... Được! Cứ như vậy đi! Vì thế anh dừng xe ở bên đường, đi vào quầy hàng ở lầu một.

Anh đi xung quanh, dừng lại trước một quầy hàng trang sức kim cương cao quý.

“Cô à, cho tôi xem một số đồ... Lấy cái này đi!”

“Ngài thật tinh mắt, “Ngôi sao lấp lánh” này dùng kim cương và ngọc lục bảo, bên trên còn đính thêm thể giới bạch kim hiếm. Tầm mắt của ngài thật sự là độc đáo...” Nữ nhân viên không ngừng đẩy mạnh tiêu thụ đồ trang sức quý báu giá trị vô số kể này. Ngự Am cũng không chăm chú nghe, anh thầm nghĩ maudống gói, sau đó trả tiền chạy lấy người.

“Tôi nói nè, tổng giám đốc Ngự thị! Không thể tưởng được đại ân nhân ngài cũng sẽ có thời gian rảnh đi đến công ty bách hóa”

Đứng xa ở cửa vào thì thấy gã đàn ông vĩ ngạn tuần mỹ này, không thể nghĩ được lại chính là oan gia của cô ta. Lần trước đuổi phó tổng Diệp Vũ Lam của Tinh Lượng ra khỏi Ngự thị, khoản nợ này cô ta vĩnh viễn nhớ rõ.

“Cô là?” Anh nheo lại mắt, đánh giá người phụ nữ tươi cười rạng rỡ kia.

“Ngài thật đúng là quý nhân hay quên, tôi là phó tổng Diệp Vũ Lam của Tinh Lượng” Cô ta kiêu ngạo hất mặt lên, bộ dáng duy ngã độc tôn.

Nội tâm Ngự Am sinh ra một cảm giác chán ghét, bắt đầu suy tư mình từng gặp qua người phụ nữ này ở đâu.

Đúng rồi! Là cô ta! Từng bởi vì quá đáng mà bị anh đuổi ra văn phòng! Khi đó anh sợ hãi cô ta tiếp cận sẽ làm “Chúng dị ứng phụ nữ” của anh phát bệnh.

Chúng dị ứng phụ nữ! Đúng rồi! Tại sao lúc này cô ta đứng gần sát trước mặt anh, một chút cảm giác anh cũng không có, tiếp xúc gần gũi như thế với nữ nhân viên bán hàng, nhưng cũng không làm cho anh có chút không thoải... Nói như vậy, anh khỏi hẳn bệnh! Không phải là sau khi có quan hệ với Chỉ Nhu, hoàn toàn trị tận gốc quái bệnh của anh rồi. Thật tốt quá! Chỉ Nhu quả nhiên là tiên dược của anh.

“Ngự tổng giám đốc, lần trước dự án hợp tác với Tinh Lượng chắc tạo thành tổn thất không nhỏ cho Ngự thị nhỉ? Tôi đại nhân đại lượng sẽ không so đo chuyện lần trước, chúng ta vào quán cà phê ngồi xuống tâm sự chứ nhỉ?”

Đối với sự trơ trẽn của cô ta, Ngự Am luôn nóng nảy lại không tức giận, bởi vì anh bây giờ đang rơi vào sự vui sướng vì biến thành người bình thường.

“Dự án hợp tác với Tinh Lượng chỉ là một sợi lông trâu nho nhỏ, cũng không có tạo thành ảnh hưởng gì với Ngự Thị, có lẽ nên tặng cơ hội cho người cần nó đi!” Ngự Am mỉm cười nói.

Tìm nơi ký tên trên hóa đơn, lòng Ngự Am tràn đầy sung sướng cầm hộp đồ về nhà.

Anh rất muốn nói cho Diệp Chỉ Nhu tin tức tốt này!

“Anh Ngự! Anh đừng đi. Người đàn ông kia vừa mua cái gì?” Diệp Vũ Lam tức giận giậm chân, không nghĩ tới Ngự Am không coi cô ta ra cái gì! Nhưng cô ta tò mò, anh mua cái gì vậy.

“Anh ấy mua vòng cổ kim cương số lượng hạn chế của chúng tôi, giá một triệu hai trăm Đài tệ, thanh toán nhiều tiền như vậy, thế nhưng đến chớp mắt anh ấy cũng không thèm chớp. Thật hâm mộ chủ nhân anh ấy muốn tặng...” Trong mắt nữ nhân viên lông lánh hào quang, yêu thích và ngưỡng mộ nói.

Diệp Vũ Lam đầy ngập lửa giận hồi hận.

Đáng chết! Lại để cho con cá lớn kia trốn thoát.

~oOo

~“Chỉ Nhu, Chỉ Nhu! Anh muốn nói cho em một tin tức tốt!” Vừa về nhà, Ngự Am lập tức chạy vội tới phòng bếp tìm Chỉ Nhu đang chuẩn bị bữa tối.

“Chuyện gì mà vui vẻ như vậy? Anh trúng số sao?” Anh cười cuốn hút cô, làm iệng cô cũng lộ ra nụ cười.

“Còn vui vẻ hơn trúng số nhiều lắm” Anh giống như đứa nhỏ hiển vật quý nói.

“Nói cũng đúng, anh nhiều tiền như vậy, cho dù trúng giải nhất chắc một chút cảm giác anh cũng không có”

“Nói cho em nhé, quái bệnh của anh khỏi rồi” Anh gắt gao ôm lấy Chỉ Nhu, hoa chân múa tay vui sướng nói.

“Quái bệnh? Anh là nói “Chúng dị ứng phụ nữ” sao? Anh đã không sợ phụ nữ?” Tại sao nghe thấy tin tức tốt của anh, trong lòng Chỉ Nhu lại có một tia ghen tuông.

“Đúng! Thật sự là quá tốt! Về sau anh không cần cố phụ nữ đi qua người nữa!” Sự vui vẻ của Ngự Am viết hết lên mặt, nhưng Chỉ Nhu lại thu liễm nụ cười, tuyệt không vui vẻ.

“Làm sao vậy? Em không cảm thấy vui sao?” Biểu tình cứng nhắc trên mặt Chỉ Nhu làm cho Ngự Am rơi vào vui sướng có chút khó hiểu.

“Làm sao có thể, em đương nhiên rất vui vẻ!” Cô miễn cưỡng cười khổ nói.

Anh hết bệnh rồi, có phải đại biểu cô cũng nên rời đi hay không?

“Nhưng... Vì sao em trông có vẻ u buồn như vậy?”

“Nào có. Em đi thu dọn hành lý” Chỉ Nhu cời tạp dề, chua xót nói.

“Thu dọn hành lý? Em muốn đi đâu?” Lời của cô làm Ngự Am kinh sợ, khẩn trương hỏi.

“Bệnh của anh không phải khỏi rồi sao? Anh đã không cần em, thanh toán tiền lương tháng này cho em đi!” Chỉ Nhu cúi đầu, thở dài nói.

“Em đang nói bậy bạ gì đó? Ai muốn em đi?” Anh kích động cầm tay cô nói.

“Anh không phải muốn đuổi em đi mới nói cho em biết việc này sao?”

“Làm ơn, em từ khi nào thì trở nên buồn lo vô cớ như vậy? Anh cho tới bây giờ vốn không nói muốn em đi!” Người phụ nữ này coi anh là gì? Anh thừa nhận nếu là anh nửa tháng trước, có thể sẽ hạ quyết định này, nhưng khi hai người đã thân mật như bây giờ, anh không có khả năng thả cô đi.

“Thật vậy chẳng?” Tâm tình Chỉ Nhu rộng mở hẳn lên.

“Đương nhiên. Về sau, không được miên man suy nghĩ nữa! Trừ khi anh tự mình mở miệng, bằng không em đừng nhắc lại chuyện phải đi”

Anh ôm Chỉ Nhu, cầm tựa lên đầu anh nói.

“Ngự Am, anh đã không có cảm giác bài xích phụ nữ, vậy... Anh sẽ đón nhận những người phụ nữ khác phải không?” Chỉ Nhu lo lắng nhất chính là điểm ấy.

“Nghĩ anh hơn hai mươi năm qua không có cơ hội tiếp xúc với phụ nữ, hiện tại thật vất vả bỏ lệnh cấm...” Anh nhìn ánh mắt lo lắng của Chỉ Nhu, sau đó trêu cợt.

Chỉ thấy toàn bộ mặt mày Chỉ Nhu nhăn thành một đoàn, tâm tình trong nháy mắt lại trầm xuống đáy cốc.

“Nhưng bên anh đã có một phiền toái lớn, anh sẽ không nhiều chuyện lại đi tìm một thêm để mình đau đầu” Ngự Am vươn tay chỉ lên chóp mũi Chỉ Nhu nói.

“Anh nói em là phiền toái lớn?” Cô dương cao giọng, bĩu miệng nhỏ nhắn.

“Em cảm thấy em không phải sao?” Anh nhíu mày hỏi lại.

Chỉ Nhu chống cằm, còn nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Thấy bộ dáng buồn rầu của cô, nội tâm vốn lạnh như băng của Ngự Am hiện lên một dòng nước ấm.

“Đến đây, cái tặng cho em” Anh lấy ra hộp nhỏ trong túi áo, giao cho Chỉ Nhu.

“Đây là cái gì?” Chỉ Nhu nhận, tò mò nhìn nhìn hộp nhỏ tinh mỹ kia.

“Mở ra nhìn xem” Hai tay anh chống lưng, dùng một tư thế tốt nhất ung dung nhìn biểu tình hưng phấn của cô.

Chỉ Nhu khó hiểu mở hộp ra.

Wow! Là một vòng cổ kim cương? Xem bên trên có khảm kim cương, chiếc vòng này nhất định rất quý. “Rất quý, em không thể nhận” Trên mặt cô không có sự vui mừng mà anh chờ mong, ngược lại còn đứng đắn trả hộp nhỏ lại cho anh.

“Cái gì?” Nha đầu kia có biết phân biệt hay không? Anh vốn tưởng rằng Chỉ Nhu luôn luôn yêu tiền sẽ kinh ngạc trợn mắt lú lưởi, nhưng không thể tưởng tượng được cô chỉ đứng đắn trả vòng cổ lại cho anh.

“Em không nỡ đeo thứ quý như vậy, em thô tay thô chân, sau này làm mất vòng cổ thì rất có lỗi với anh! Còn nữa, về sau muốn nếu tặng thứ gì cho ai thì chọn vàng mà tặng, như vậy nếu em muốn bán trao tay, còn có thể tính trên giá thị trường” Lấy hiện tại mà suy tính, Chỉ Nhu thành thật nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Cái gì? Em nha đầu không biết sống chết muốn bán trao tay vòng cổ anh tặng sao?” Người phụ nữ này luôn có thể dễ dàng chọc tức anh!

Nhìn anh một cái ngụy biện. “Em đã nói em không thể nhận thứ này, chính là là một đề nghị có lương tâm với anh!”

“Lại đây!” Ngự Am kéo Chỉ Nhu lại đây, sau đó mở hộp ra xuất ra vòng cổ, tự mình đeo giúp cô.

“Không thể...”

“Im ngay! Nếu em dám can đảm bán vòng cổ này, anh nhất định sẽ trừng phạt em!”

“Nhưng...”

“Không có nhưng!” Anh hung ác cắt ngang lời cô muốn nói.

Chỉ Nhu nhăn mày lẩm bẩm, làm sao có thể có người tặng đồ còn bắt buộc người được tặng đeo chứ, Chỉ Nhu cảm động không thôi. Nói đến lại thấy buồn cười, chính cô sinh trưởng ở gia đình giàu có, lại chưa từng có người nào tặng cho cô thứ gì, đây là món quà đầu tiên trong đời cô, cho dù cô chết đói cũng sẽ không bán vòng cổ này.

“Em xối cơm cho anh, ăn cơm trước đi!” Chỉ Nhu lau đi nước mắt bên khóe mắt, sụt sịt mũi nói.

“Anh muốn ăn em...” Anh ôm cô từ phía sau, giọng nói từ tính lợn lờ phía sau cô.

Đơn giản một câu làm cho Chỉ Nhu mặt đỏ tai hồng.

“Nhưng ăn em sẽ không ăn no, hay là ăn một ít cơm”

“Ai nói, anh chỉ muốn ăn em... Em ngon miệng hơn trân hào hải vị đầy bàn”

“Thật vậy chẳng?” Việc đó đại biểu cho cô về sau không cần làm cơm, làm thiếu phụ luống tuổi có chồng sao?

“Đương nhiên” Tay anh nhanh chóng trượt vào trong áo cô, nhanh chóng chạm lên ngực đầy đà của cô, nắm giữ trong lòng bàn tay.

“Chờ một chút” Đây chính là phòng bếp thánh địa! Làm chuyện mờ ám ở đây không tốt lắm đâu.

“Anh chờ không kịp, cả ngày nay anh chỉ nghĩ đến em” Anh đã giở trò trên người cô.

Lời nói khiêu khích của anh làm ặt Chỉ Nhu càng ửng hồng.

Ý của anh là, anh nghĩ đến cô cả ngày sao? Thật sự là mắc cỡ chết người.

Tay không an phận của Ngự Am phủ lên nụ hoa của cô, hai ngón tay di chuyển, chọc Chỉ Nhu cả người chấn động.

“Ưm” Cô miễn cưỡng kêu lên.

“Kêu lớn tiếng chút, giọng của em rất mê người” Anh trực tiếp đưa tay vào trong quần cô...

7. Chương 7

Chỉ Nhu phụ đẩy xe mua đồ, lại đến siêu thị mua sắm.

Sau khi mua một ít trái cây và đồ dùng hằng ngày, cô dừng lại trước một quầy tính tiền.

Mắt cô nhìn quầy hàng bày bán bao cao su, dường như nhớ tới cái gì trường lớn mất.

Hai ngày khi ân ái với Ngự Am, cô hình như không thấy anh dùng cái này.

Vậy có phải đại biểu cho anh —— không tránh thai hay không? Ngự Am chẳng lẽ không nghĩ rằng cô sẽ có khả năng mang sao? Nếu cô thật sự có, Ngự Am sẽ thừa nhận đứa nhỏ này sao? Lúc trước muốn mang thai, nhưng vào lúc này đột nhiên dao động .

“Cô à, cô à!” Đột nhiên tiếng gọi của một gã đàn ông cắt ngang suy nghĩ của Chỉ Nhu.

Cô xoay người nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia, nhìn anh ta từ trên xuống dưới, trong chốc lát, cô xác định mình cũng không biết người đàn ông này.

“Có việc gì sao?” Cô hỏi.

“Đây là danh thiếp của tôi, từ khi cô đi vào siêu thị này, tôi vẫn đi theo cô” Gã đàn ông cầm danh thiếp trong tay nhét vào tay Chỉ Nhu, sau đó gãi gãi đầu nói.

Chỉ Nhu nhìn nhìn danh thiếp trong tay, “Thế giới vật cứng?”

Cô nhăn mày, không vui nói: “Nhà tôi không nuôi vật cứng, không cần đẩy mạnh tiêu thụ với tôi”

“Không phải, tôi không phải muốn đẩy mạnh tiêu thụ” Gã đàn ông khấn trương nói.

“Không thì sao?” Cô không hứng thú hỏi.

“Tôi tên là Đồng Dịch Vĩ” Gã đàn ông giới thiệu.

“Trên danh thiếp có ghi” Cô lạnh lùng trả lời.

“Đúng, xin lỗi” Gã đàn ông then thùng nói.

“Không có việc gì thì tôi phải đi” Vì thế Chỉ Nhu đẩy xe mua sắm đến quầy thu ngân.

Đồng Dịch Vĩ thấy thế vội vàng đuổi theo. “Cô à, cô dừng lại, dừng đi!”

“Lại làm sao vậy?” Cô sắp sửa tính tiền, đặt các thứ lên quầy thu ngân, sau đó nhìn anh ta hỏi.

Gã đàn ông quần người này tám chín phần muốn cô dùng dịch vụ, “Tôi đã nói, trong nhà không nuôi vật cứng”

“Tôi biết có chút mạo muội, nhưng tôi chỉ muốn kết bạn với cô” Gã đàn ông lộ ra nụ cười, khoe miệng còn hiện lên hai lúm đồng tiền. Lúc này, Chỉ Nhu phát hiện người đàn ông then thùng này cười rộ lên rất ngây ngô, còn rất đáng yêu.

“Được, nếu anh trả tiền giúp tôi, tôi đồng ý” Chỉ Nhu thích chiếm tiện nghi nói.

Vốn chính là một câu vui đùa, Đồng Dịch Vĩ lại thật sự lấy ví ra, trực tiếp tính tiền cho cô.

“Này, tôi chỉ nói đùa!” Khi Chỉ Nhu muốn chặn lại, nhân viên thu ngân đã đưa tiền lẻ vào tay anh ta.

“Không sao, chỉ một chút tiền lẻ” Đồng Dịch Vĩ cười với Chỉ Nhu.

Đầu tiên nhìn thấy Chỉ Nhu, Đồng Dịch Vĩ đã nhất kiến chung tình với cô, trái tim đã bị cô lấy mất.

“Điều này rất xấy hổ” Chỉ Nhu biết cho dù trả tiền cho anh ta, anh ta cũng sẽ không nhận, được rồi! Vậy cô vui vẻ tiếp nhận thôi.

“Cô có thể nói cho tôi biết phương danh chứ?”

“Tôi tên là Diệp Chỉ Nhu” Nói ra tên mình có thể dùng đồ miễn phí, rất có lời.

“Chào cô Diệp” Đồng Dịch Vĩ lẩm nhẩm ba chữ này trong miệng, sau đó khách khí nói.

“Đừng gọi tôi cô Diệp, rất người gọi tôi như vậy! Gọi tôi Tiểu Diệp hoặc Chỉ Nhu cũng được” Đồng Dịch Vĩ khách sáo làm cho Diệp Chỉ Nhu cảm thấy đáng yêu.

“Được, Chỉ Nhu” Anh ta đỏ mặt gọi tên cô.

“Cứ vậy nhé, bye bye” Chỉ Nhu cầm túi đồ, sau đó đi ra cửa.

Lúc này, Đồng Dịch Vĩ lại đuổi theo. “Chỉ Nhu, Chỉ Nhu, có thể để tôi xách giúp cô không?”

“A? Việc này không tốt lắm!” Mới lần đầu tiên gặp mặt đã làm phiền người ta, cô Diệp Chỉ Nhu không phải người thất lễ như vậy.

“Không sao, tôi vừa vặn không có việc gì” Nói xong, anh ta đã xách túi đồ trong tay Chỉ Nhu.

Thấy anh ta nhiệt tình như thế, thịnh tình không thể chối từ, Chỉ Nhu đành phải nhún nhún vai tùy ý anh ta đi.

Dọc theo đường đi, Đồng Dịch Vĩ không ngừng tìm đề tài tán gẫu với cô, nhưng Chỉ Nhu thật sự không có hứng thú, cho nên chỉ ư ư, nha nha trả lời.

Không phát hiện sự khác thường của Chỉ Nhu, anh ta chỉ thẹn thùng nhìn cô, sự yêu thích cô lại nhiều thêm vài phần.

Khi đến cửa nhà, Chỉ Nhu mới chủ động mở lời. “Đến nhà tôi rồi, cảm ơn anh hôm nay hỗ trợ, tạm biệt” Chỉ Nhu vươn tay lấy túi đồ, cảm ơn anh ta sau đó tính vào nhà.

“Đây là nhà cô?” Anh ta bị khu nhà cao cấp trước mắt dọa cho hoảng sợ.

“Ừ, tôi vào nhà nhé”

“Cô Chỉ Nhu, xin đợi chút” Anh ta sợ sau này không gặp được Chỉ Nhu, vì thế khẩn trương gọi cô lại.

“Có chuyện gì sao?”

“Tôi mạo muội xin hỏi một chút, cô Chỉ Nhu đã kết hôn chưa?”

“Không có” Giọng cô bình thản vô cùng, như là không muốn nói thêm.

“VẬY... Cô có bạn trai chưa?” Anh ta đi theo hỏi.

Bạn trai? Trong đầu cô hiện lên khuôn mặt của Ngự Am. Anh được gọi là bạn trai sao? Hai người sống chung, phát sinh quan hệ thân mật, lại chưa từng hẹn hò, nắm tay, như vậy xem như là bạn trai sao? “Không có...” Không tính đi.

“Thật tốt quá” Cảm xúc vốn khẩn trương của anh ta trong nháy mắt thư thái hẳn lên.

“Vậy không có việc gì tôi đi vào nhé”

“Cô Chỉ Nhu xin chờ một chút!” Anh ta lại giữ cô lại.

“Lại có chuyện gì?” Cô rất muốn lờ anh ta một cái, nhưng xem vào việc hôm nay anh ta giúp cô, ngăn lại cảm xúc không kiên nhẫn hỏi.

“Ngày mai tôi còn có thể tới tìm cô chứ?” Trong ánh mắt anh ta tràn ngập thành khẩn. Chỉ Nhu vốn muốn trực tiếp từ chối, nhưng nhìn trong mắt Đồng Dịch Vĩ lấp lánh hi vọng, lại không đành lòng nói: “Được chứ!”

“Thật tốt quá, vậy ngày mai gặp” Đồng Dịch Vĩ như là trúng vé số, vừa lòng lâng lâng bước đi.

Anh ta đi rồi, Chỉ Nhu thở hắt ra một hơi.

~oOo

~Cả ngày không ra khỏi cửa, ở nhà không có việc gì, Chỉ Nhu nằm trên sofa, cảm thấy đi đường từ siêu thị về nhà chỉ có mười phút, vì sao cô cảm giác giống như qua mười mấy tiếng.

Anh ta là người đàn ông đáng yêu, nhưng rất dong dài.

Không cần đoán Chỉ Nhu cũng biết anh ta muốn theo đuổi cô, nhưng ngoại trừ Ngự Am ra, những người đàn ông khác cô căn bản thấy chướng mắt.

Mở TV ra, xem phim phát lại sau đó xem thời tiết, mí mắt cô dần dần híp lại.

Vì thế, cô ngủ trên sofa.

Rất lâu rất lâu qua đi, Ngự Am về, anh vừa vào cửa thấy chính là Chỉ Nhu lại ngủ ở phòng khách. Cũng đã nói mấy lần, đừng ngủ trên sofa, vì sao cô lại chung tình với sofa thế cơ chứ? Chẳng lẽ cô không biết ngủ như vậy sẽ cảm lạnh sao? Anh nhủ mày, đi đến bên người gọi cô dậy.

“Nha đầu! Dậy thôi! Trời đã tối rồi!” Anh vỗ vỗ mông cô lực đạo không nhẹ.

Chỉ Nhu nhu nhu dụi mắt, sau đó duỗi lưng nói: “Anh đã về rồi...”

“Vô nghĩa! Bữa tối đâu? Anh sắp chết đói. Em không phải là lại quên chuẩn bị chứ?” Nhìn bàn ăn trống không, không cần phải nói Ngự Am cũng biết kết quả.

Chỉ Nhu gãi gãi đầu, vẻ mặt còn buồn ngủ. “Em không làm cơm chiều”

“Em vì sao không làm cơm? Chẳng lẽ em không biết anh sẽ trở về ăn sao? Không chút trách như vậy, anh muốn trừ em ba ngày tiền lương” Bất được nhược điểm yêu tiền như mạng của cô, Ngự Am tà ác nói.

“Cái gì? Là em hôm qua nói không cần làm cơm nha! Tiểu nhân nói lời không biết giữ lời” Nói tới tiền, Chỉ Nhu không khách khí phản kích.

“Anh ngày nào tháng nào năm nào nói em không cần phải nấu cơm?” Cô lại đang cãi chày cãi cối.

“Có! Anh đêm qua rõ ràng nói không cần nấu cơm, ăn em là được rồi! Anh đã quên sao?” Lời nói ám muội như thế bị cô nói đến mặt không đỏ, khí không suyễn.

“Em...” Thì ra cô chỉ cái này, học máu.

“Nghĩ đi! Bởi vì anh vu oan cho em, cho nên tháng này phải nhiều hơn ba ngày lương” Chỉ Nhu dương dương tự đắc nói.

“Nha đầu, anh đó là tán tỉnh em, em phải không rõ ràng tình huống sao?” Đầu cô chỉ là một đường thẳng sao? Hoàn toàn không có việc tự hỏi sao?

“Cái gì? Anh gạt em? Vậy anh không xứng đáng ăn cơm” Cô dương cao giọng.

“Diệp Chỉ Nhu, phải làm rõ ràng ai là chủ trả tiền lương! Thế nhưng... Không ăn cơm thì ăn em chính là một đề nghị không tồi” Anh xoa tay, bộ dáng như sói đói vồ mồi.

“Bây giờ không được, em cũng sắp chết đói” Cô điềm điềm đáng yêu nhìn anh nói.

“Đã đói bụng thì mau làm cơm chiều đi”

“Ngự Am, anh thật sự thực không có lòng đồng tình! Em đói tới tay chân vô lực, thiên hôn địa ám, anh còn bảo em đi làm cơm chiều? Thật sự là không có thiên lý” Chỉ Nhu gọi trời kêu rên.

“Em không phải muốn anh đi nấu cơm chiều cho em ăn chứ?” Anh trừng mắt nhìn Chỉ Nhu nằm xuống sofa ôm gối, tay chân vô lực hỏi.

“Em cũng không nói như vậy, huống hồ anh đại thiếu gia không xuống bếp bao giờ, đồ anh nấu em cũng không dám ăn... Em là nghĩ, mỗi ngày vất vả nấu cơm, nên tăng thêm một chút phúc lợi cho công nhân viên chứ? Không bằng chúng ta đến nhà hàng ăn đi?” Cô chớp chớp mắt, tựa như bữa tiệc này anh nhất định phải đi rồi.

“Xem vào tâm tình cả ngày nay của anh không tệ, đồng ý với em” Ngự đại gia cả ngày nay tâm tình tốt, nhanh chóng đồng ý.

Chỉ Nhu mừng rỡ mặt mày hớn hở, vui vẻ ôm lấy Ngự Am.

Thân thể mềm mại chạm vào ngực anh, dục hỏa của Ngự Am trong nháy mắt vọt lên.

“Nếu em muốn ra ngoài ngay, cũng đừng lại chọc anh” Anh cố nén dục vọng, đẩy Chỉ Nhu ra sau nói.

“Em nào có...” Cô vô tội nói.

“Mặc kệ, để anh ăn no trước rồi ra ngoài!” Bây giờ không có được cô, đợi lát nữa anh nhất định vô tâm dùng bữa, vì thế anh quyết định ăn cô trước sau đó mới ăn cơm.

“Không được, người ta rất đói” Chỉ Nhu bị đẩy ngã lên sofa riu rít kháng nghị.

“Ai bảo em gọi lên tính dục của anh, em phụ trách giúp anh dập tắt lửa” Anh đè lên người cô, bắt đầu cởi quần áo cô.

“Người ta nào có...” Cô bĩu môi kêu oan nhưng lại bị anh hôn xuống.

Vốn muốn đẩy anh ra, nhưng khi môi anh dán lên môi cô, cả người Chỉ Nhu vô lực, không thể chống đỡ được...

~oOo

~Ngự Am đưa xe vào gara, thấy một thanh niên lắc lắc đầu đi đến trước cửa, anh không nhớ rõ anh biết người thanh niên này.

Sau khi dừng xe, anh đi đến trước cửa, hai mắt phòng bị nhìn chăm chăm gã thanh niên trẻ tuổi xa lạ kia.

Chỉ thấy cậu ta nhìn đông nhìn tây nhà anh, giống như đang tìm cái gì.

“Tiểu tử, cậu có chuyện gì sao?” Ngự Am tiến lên gọi gã thanh niên cổ quái kia, đánh giá trên dưới anh ta một chút sau đó hỏi.

“Xin chào, em muốn tìm một cô gái, xin hỏi anh ở chỗ này sao?” Đồng Dịch Vĩ bị Ngự Am vô thanh vô tức hiện lên dọa cho hoảng sợ, trấn an tinh thần sau đó then thùng nói.

“Vô nghĩa, đây là nhà tôi, tôi đương nhiên ở đây” Ngự Am tức giận trả lời.

Tìm cô gái nào? Nhà anh làm gì có cô gái nào ở, ngoại trừ Diệp Chỉ Nhu... Chẳng lẽ cậu ta muốn tìm là Diệp Chỉ Nhu? Anh lại nhìn gã thanh niên kia một lần từ đầu đến chân, bắt đầu phỏng đoán quan hệ của cậu ta với Diệp Chỉ Nhu.

“Vậy, vậy anh nhất định là người nhà của cô Chỉ Nhu rồi? Em tên là Đồng Dịch Vĩ” Đồng Dịch Vĩ lộ ra nụ cười ngây ngô chiều bái, hi vọng có thể chiếm được thiện cảm.

“Cậu tìm Chỉ Nhu có chuyện gì?” Quả nhiên là tới tìm nha đầu kia.

“Em là bạn của cô ấy, em tìm cô ấy nói chuyện phiếm” Đồng Dịch Vĩ nghĩ rằng, người đàn ông đáng vẻ bề thế này chắc là anh trai Chỉ Nhu.

“Nói chuyện phiếm? Cậu có quan hệ gì với cô ấy? Làm sao có thể biết cô ấy ở chỗ này?” Đáy lòng Ngự Am có một chút không vui, hơn nữa là rất mãnh liệt.

“Xin hỏi... Anh là anh trai Chỉ Nhu sao?”

“Tôi vì sao phải nói rõ thân phận của mình với cậu? Cậu hãy xưng thân phận của mình đi” Bị gọi thành anh trai Chỉ Nhu làm cho Ngự Am lão đại khó chịu, nói chuyện cũng khó chịu theo.

“Em là bạn Chỉ Nhu”

“Bạn gì?” Anh truy vấn.

“Mới biết không lâu...” Đồng Dịch Vĩ bị khí thế bức người của anh dọa cho sợ, vốn hướng nội cho nên cậu ta lại dạ dạ vâng vâng.

“Biết không lâu thì dám tới cửa tìm người?” Ngự Am tựa như người cha gia giáo nghiêm cần, nghiêm mặt tra hỏi chàng thanh niên.

“Hôm nay không gặp Chỉ Nhu em không đi” Đồng Dịch Vĩ không thèm đếm xỉa nói.

“Tùy cậu, nếu cậu không muốn tôi báo cảnh sát thì mau rời đi đi” Nghĩ tên này có thể mơ ước sắc đẹp của Chỉ Nhu, đáy lòng Ngự Am lại dâng lên một ngọn lửa.

“Em tin tưởng Chỉ Nhu sẽ gặp em!” Cậu ta có dự cảm Diệp Chỉ Nhu cũng có ý đó.

“Đừng vọng tưởng! Cậu mau rút đi” Anh xoay người muốn vào trong.

“Anh trai Chỉ Nhu, van xin anh để em gặp Chỉ Nhu đi!” Đồng Dịch Vĩ năn nỉ.

“Ai nói cho cậu tôi là anh trai Chỉ Nhu?” Anh quát Đồng Dịch Vĩ.

“Hả? Anh không phải anh trai Chỉ Nhu à! Vậy xin hỏi anh với cô ấy là ——” Đồng Dịch Vĩ khó xử sờ sờ tóc, đầu sắp bị khí thế của Ngự Am dọa cho sợ tới mức can đảm hỏi.

“Tôi là đàn ông của cô ấy!” Anh nhú mày tuyên bố.

“Điều này sao có thể? Cô ấy nói cô ấy chưa kết hôn cũng không có bạn trai...” Đồng Dịch Vĩ run run khoe miệng nói.

“Cậu nói cái gì?” Diệp Chỉ Nhu chết tiệt thật sự nói vậy sao?

“Là chính miệng cô ấy nói...” Ngự Am gầm rú làm cho giọng Đồng Dịch Vĩ càng ngày càng run.

“Vậy cậu bây giờ đã biết, còn không mau cút đi!” Một loại tức giận bốc cháy trong cơ thể anh, người phụ nữ kia lại không dám đối diện, thừa nhận quan hệ giữa bọn họ! Đáng chết! Cô coi anh là cái gì.

“Vâng... Xin lỗi...” Đồng Dịch Vĩ sợ chết trốn đi ở thời gian ngắn nhất.

Ngự Am lạnh lùng, đi vào nhà.

8. Chương 8

“Diệp Chỉ Nhu, lại đây cho anh!” Vào bếp anh liền nhìn phòng bếp rỗng to.

Vốn đang nhẹ nhàng hát, Chỉ Nhu buông thìa trong tay, đi đến bên người Ngự Am, hơn nữa phát hiện anh hôm nay không thích hợp.

“Anh ăn bom sao? Sao lại tức giận như vậy?” Nhìn bộ dáng anh cả người bốc hỏa, Chỉ Nhu có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Có gã tên là Đồng gì gì, cậu ta có quan hệ gì với cậu ta?” Anh nổi giận đùng đùng hỏi.

“Hả? Cái gì Đồng gì gì... Đợi chút, anh là nói...” Cô đi vào phòng lấy danh thiếp trong ví ra.

“Anh là nói Đồng Dịch Vĩ sao?” Chỉ Nhu nhìn danh thiếp, sau đó đối chiếu tên đọc ra.

“Anh quản cậu ta tên gì, em nói mau, em có quan hệ gì với cậu ta?” Anh lạnh lùng hỏi.

Chỉ Nhu bị anh rống đến không hiểu ra sao, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Em không có quan hệ gì với anh ta nha, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là bạn mới quen hôm qua”

“Bạn mới? Bạn mới lại chạy đến nhà tìm em?” Anh giận không thể át nói.

“Cái gì? Anh ta thật sự chạy tới tìm em?” Chỉ Nhu trừng lớn mắt.

“Em vì sao nói với anh em chưa kết hôn lại không có bạn trai? Em đây là tự cho cậu ta cơ hội sao?”

“Em nói đều là sự thật, anh cảm thấy có chỗ nào không đúng sao?” Cô vốn chưa kết hôn lại không bạn trai mà.

“Em...” Đột nhiên anh yên lặng.

Đúng vậy! Anh coi Chỉ Nhu là gì? Rõ ràng chỉ là quan hệ sống chung.

“Vốn là như vậy! Bằng không anh muốn em nói với anh ta như thế nào?” Thấy Ngự Am không biện giải cái gì, Chỉ Nhu đột nhiên có chút tan nát cõi lòng.

“Em không cần phải khai báo rõ thân thể của em với người xa lạ” Anh cũng không phát hiện mình đang ăn dấm chua, còn đang mảnh liệt tố tội cô.

“Em nào có? Bởi vì anh ta giúp em thanh toán tiền mua đồ ăn, còn giúp em xách gói to trở về, người tốt bụng như vậy, em tán gẫu hai câu với anh ta không tính cái gì đi?”

“Cái gì? Em lấy tiền của cậu ta?” Anh nổi giận.

“Chỉ hơn một nghìn tệ mà thôi...” Cô vội biện bạch ồ ồ, lại bị Ngự Am nổi giận cắt ngang.

“Ai cho phép em nhận tiền của cậu ta?” Anh lại rống lên một tiếng.

“Vì sao không thể lấy?”

“Anh không cho phép người phụ nữ của anh nhận bố thí của kẻ khác!” Anh vỗ bàn thật mạnh nói.

“Cái gì? Anh nói... Em là người phụ nữ của anh?” Cô mừng rỡ như điên.

“Vô, vô nghĩa!” Ngự Am vốn kiên cường bắt khuất lại đỏ mặt.

“Em là người phụ nữ của anh...” Cô nhắc lại những lời này.

Ngự Am quay mặt đi, không cho cô nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của mình.

Đúng vậy! Cô là phụ nữ của anh, cái gì anh cũng không làm cho cô... Anh lấy ra một tệp tiền mặt, sau đó giao cho cô.

“Tiền này?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Tiền lương tháng này” Anh vẫn giả bộ lạnh lùng, không cho Chỉ Nhu nhìn ra manh mối gì từ trên mặt mình.

“Nhưng cũng không nhiều như vậy” Tệp tiền này ít nhất là mười vạn, xấp tiền mặt dày khiến Chỉ Nhu nhìn đến trái tim nở rộ.

“Em tăng lương” Anh thuận miệng nói ra một lý do.

“Thật sự? Thật tốt quá, ông trời có mắt, rốt cục thấy em Diệp Chỉ Nhu vất vả!” Chỉ Nhu vui vẻ hoa tay múa chân nói, mừng rỡ nói với trời xanh.

Thấy bộ dáng hưng phấn của cô, khóe miệng Ngự Am không tự giác cũng nổi lên một chút tươi cười.

“Về sau không được nhận tiền của người khác, ngoại trừ anh ra” Anh cảnh cáo.

“Đã biết!” Cô vui vẻ hôn lên môi anh.

Nhìn bộ dáng thấy tiền sáng mắt này của cô, Ngự Am đột nhiên hoài nghi địa vị của mình có thể thấp hơn tiền tài hay không? Anh chẳng thể nghĩ tới, mình sẽ vì việc nhỏ ấy mà nổi trận lôi đình. Điều này cũng làm cho anh dần dần nhìn thẳng vào lực ảnh hưởng của Diệp Chỉ Nhu với anh là không thể khinh thường cỡ nào.

~oOo

~Nhìn đám quần áo trong tủ, khóe miệng Diệp Chỉ Nhu hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Sau ngày hôm đó, thái độ của Ngự Am với cô cải biến rất nhiều, trở nên ôn nhu, hào phóng, thật cẩn thận nâng cô trong lòng bàn tay, cẩn thận che chở.

Hiện tại cô rất giống như thiếu phu nhân Ngự gia, sống một cuộc sống gần như xa hoa.

Hôm nay Ngự Trạch Thiên lại đến đây tìm cô, nghe cô kể ra tình hình gần đây, ông lão vừa lòng cười toe toét.

Xem ra, ngày ông thăng cấp làm ông nội sắp tới rồi.

“Ta nghĩ, Ngự Am nhất định yêu cháu rồi”

“Cháu cũng nghĩ thế nha! Cháu thông minh lanh lợi như vậy, anh ấy làm sao có thể không động tâm” Chỉ Nhu che miệng, vui đùa nói.

“Điều này chứng tỏ ánh mắt ta lúc trước rất tốt, quan niệm của Ngự tiểu tử thẩm mỹ kia rất giống ta” Ngự Trạch Thiên vui cực kỳ.

“Nhưng, cháu rất lo lắng, nếu Ngự Am phát hiện là chúng ta liên thủ bày mưu, anh ấy nhất định sẽ giận tím mặt...” Chỉ Nhu vô cùng lo lắng Ngự Am sẽ hiểu lầm ý tốt của cô và Ngự Trạch Thiên.

“Vây vĩnh viễn đừng để nó phát hiện! Lấy tình huống nó bây giờ yêu thương cháu như vậy, nó sẽ không thừa hơi đi ngờ vực vô căn cứ, cháu cứ an tâm đi!”

“Nhưng...” Tại sao khi tình cảm của hai người tiến nhanh thần tốc, nội tâm bất an của cô lại càng mạnh liệt.

Nếu Ngự Am phát hiện cô là vì tiền mới quyến rũ anh, nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

“Cháu cũng đừng liên tưởng nhiều, cổ mà nắm chắc Ngự Am là được”

“Bác Ngự, vậy tiền của cháu...” Cô vẫn treo trong lòng khoản tiền kia, nhưng khi cô mở miệng, trong lòng lại chua xót vô cùng.

“Tiền?”

“Lúc trước không phải nói, cháu nếu có thể hàng phục Ngự Am, bác sẽ cho cháu một khoản tài phú sao?” Mười ngón Chỉ Nhu nắm thành quyền, trong lòng đột nhiên cảm thấy chán ghét chính mình.

“Hả? Chỉ Nhu à, cháu không yêu Ngự Am sao?” Ông nghĩ rằng nhà đầu kia biết nguyên do ông làm như vậy, không thể tưởng tượng được lúc này trong lòng cô còn nhớ thương tiền. Đó có phải đại biểu cô không có tình cảm thật với Ngự Am hay không?

“Cháu, cháu không biết! Nhưng cháu nghĩ cháu yêu tiền” Tại sao lời vừa ra khỏi miệng, trái tim cô lại có cảm giác co rút đau đớn mãnh liệt, cô yêu Ngự Am sao?

“Hả?” Ngự Trạch Thiên bị lời của cô dọa cho sợ.

Thật ra ông lúc trước nói khoản tài phú không cần sầu lo ăn mặc kiếp sau kia, chỉ chính là tòa núi vàng Ngự Am.

“A, bác Ngự, thời gian sắp tới rồi, lát nữa Ngự Am về đón cháu đi ăn cơm, bác vẫn nên đi trước đi, miễn phải gặp anh ấy” Chỉ Nhu nhìn đồng hồ trên tường, khẩn trương nói.

“Gặp thì gặp, tại sao lại coi người cha này như kẻ trộm chứ!” Chỉ Nhu hạ lệnh đuổi khách làm cho Ngự Trạch Thiên bất đắc dĩ lẩm bẩm.

“Rất xin lỗi, cháu chỉ là sợ Ngự Am sẽ phát hiện chúng ta lén liên hệ” Chỉ Nhu thật sự rất lo lắng Ngự Am sẽ phát hiện cô làm hết thảy tất cả đều là kế hoạch tà ác của cô và Ngự Trạch Thiên.

“Được rồi, ta đi bây giờ” Vì thế Ngự Trạch Thiên nhanh chóng rời đi.

Ngự Trạch Thiên đi rồi, Chỉ Nhu vẫn cảm thấy tim đập nhanh hơn, trong lòng lo âu vội vàng xao động, không an ổn, giống như có chuyện lớn gì sắp xảy ra.

Nhìn xem đồng hồ trên tường — Thời gian hẹn với Ngự Am đã qua hơn hai mươi phút, tại sao anh còn chưa về nhà? Có phải trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không? Cô nhíu chặt mày suy nghĩ.

~oOo

~Ngự Am vòng đi ra từ bên kia vườn hoa, nhìn bóng dáng cha rời đi, anh có loại cảm giác xúc động. Đúng vậy! Lời bọn họ vừa mới nói trong nhà, một chữ anh cũng không thiếu.

Anh nghĩ rằng Chỉ Nhu là vì thích anh mới chủ động hiến thân, không thể tưởng tượng được, hết thảy đều chính là âm mưu cô và cha giao dịch. Dùng thân thể anh như hàng hóa lừa gạt tình cảm của anh. Chết tiệt! Anh lại bị người phụ nữ này đùa giỡn xoay quanh. Lửa giận đầy ngập cùng cảm giác bị phản bội mãnh liệt đồng thời bốc lên, làm cho vành mắt anh đỏ lên, nắm chặt tay, thân thể do bị lửa gạt mà run run.

Anh xoay người, lái xe rời đi không gian thuộc về hai người bọn họ.

~oOo

Chỉ Nhu lại cúp điện thoại một lần nữa, giữa hốc mắt hiện lên tầng tầng sương mù.

Anh vô thanh vô tức tiêu thất, hai người rõ ràng hẹn buổi chiều cùng đi ăn cơm, nhưng anh không xuất hiện, cô tìm không thấy anh, trong lòng tràn ngập lo lắng cùng vướng bận.

Từ chiều cô vẫn ngồi trên sofa chờ, nhưng chính là không thấy thân ảnh của anh. Ngay khi Chỉ Nhu kích động e rằng có chuyện xảy ra, muốn đi ra cửa tìm người, cửa được mở ra .

Cô vội vàng vội tới trước cửa, mau từng bước mở cửa ra, là Ngự Am! Anh rốt cục đã trở lại.

“Anh đi đâu đó? Em chờ anh rất khổ” Chỉ Nhu bổ nhào lên người anh, vô cùng tủi thân nói.

Ngự Am không nói gì, không đáp lại động tác của cô.

“Anh... Uống rượu?” Cô nhìn mặt nhăn nhăn cẩn thận tới gần trước ngực anh, ngửi thấy cả người anh đầy mùi rượu.

“Ừ” Anh lạnh lùng lên tiếng.

“Anh đã quên chúng ta buổi chiều có hẹn sao? Em luôn chờ anh ở nhà, gọi điện thoại anh cũng không nghe...” Cô tiến vào lòng anh, đáng thương nói.

“Anh nhớ rõ” Anh đau đớn nhắm mắt lại, giống như thừa nhận nỗi đau khổ rất lớn.

“Anh là cố ý cho em leo cây? Tâm tình anh không tốt sao?” Chỉ Nhu lúc này mới phát hiện Ngự Am không thích hợp.

“Để anh yên lặng một chút” Anh đẩy cô ra nói.

“Ngự Am, anh làm sao vậy?” Chỉ Nhu không buông tay, ngược lại ôm anh càng chặt nói.

Vì sao trái tim cô lại có cảm giác sợ hãi rõ ràng như thế chứ?

“Buông” Anh ngăn tay cô, một mình đi về phòng.

Chỉ Nhu cắn môi dưới bất an nhìn bóng dáng anh, không hiểu Ngự Am tại sao giống như thay đổi hoàn toàn. Nhưng cô không tính lại quần quít anh thêm, có lẽ là chuyện công ty gây phiền phức cho anh.

Rất nhanh tới ban đêm, một đôi bàn tay thăm dò vào trong áo cô, phủ lên ngực đầy đà của cô, lực đạo không lưu tình, làm cho Chỉ Nhu ngủ mơ cau mày, mũi truyền đến tiếng nước nở.

Cô xoay xoay người, muốn chạy trốn đôi ma chướng kia, nhưng áo ngủ lại bị vén lên cao, da thịt trắng nõn bại lộ trong không khí, khiến cô khó chịu run lên.

Miệng dán lên bụng cô, ra sức mút, thô lỗ sờ tạo thành đau đớn làm cho Chỉ Nhu lập tức bình tĩnh.

Nhìn đầu quen thuộc trước ngực, không phải mơ! Là thật.

“Ngự Am, anh làm đau em” Cô nhẹ nhàng đẩy anh nói.

Ngự Am không những dừng động tác, ngược lại còn dùng lực mạnh hơn, hôn đến khi ngực cô vừa đỏ vừa sưng.

“Ngự Am, dừng...” Cô vỗ vỗ vai trần trụi của anh, đau đớn nói.

Ngự Am luôn luôn nhu tình ôn hòa tại sao lại trở nên thô lỗ, đáng sợ như thế? Chẳng những không để ý đến sự ngăn cản của cô, còn nghiêm trọng thêm, thô lỗ đối đãi với cô, làm cho nội tâm Chỉ Nhu dấy lên một chút kinh sợ.

Ngự Am dùng sức nhào nặn bầu ngực cô, giống như muốn phá tan bọn chúng, hơn nữa còn dùng lực cắn cắn, hút, khiến cho da thịt trắng nõn của cô lưu lại những dấu vết màu đỏ.

Cô muốn từ chối anh, nhưng Ngự Am lại trực tiếp giơ tay cô cao lên đỉnh đầu, dùng một tay chế trụ tay nhỏ bé chống cự của cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

Tay anh trực tiếp dò xét trong quần cô, vô luận cô kẹp chặt hai chân như thế nào, anh vẫn có thể tìm cửa đi vào, tiếp theo vươn ngón tay thon dài, đâm vào nụ hoa của cô.

“Đau” Cô giật bắn người, cong lưng hô.

Nghe thấy tiếng gào thét của cô, lực đạo của anh chậm lại chút, nhưng vẫn dùng khí phách như cũ; tối nay anh hoàn toàn khác so với trước kia, mất đi sự ôn nhu, thay thế vào là sự tà ác của ma quỷ.

“Ngự Am, hôm nay không cần...” Cô khẩn cầu.

Tối nay, cô cảm thụ không được sự yêu thương và tình yêu của anh, loại tình huống này ân ái này với cô mà nói, làm cho cô cảm thấy mình chính là công cụ tiết dục giá rẻ.

“Không cho phép em kháng cự” Anh dùng giọng điệu cực kỳ lạnh lùng nói.

Anh cởi từng kiện từng kiện quần áo trên người cô, Chỉ Nhu tay không vô lực chỉ có thể giữ chặt áo, tận lực khống chế mình thành không mảnh vải che thân.

“Ngự Am, anh rốt cuộc làm sao vậy? Anh không thể đối xử với em như vậy” Cô cầu xin.

Cô biết Ngự Am tối nay uống hơi nhiều, nhưng cô không thể để anh làm ra chuyện sẽ làm hai người hối hận trong trạng thái không tỉnh táo.

“Tôi muốn làm gì với em liền làm như thế với em!” Lời nói lạnh lùng của Ngự Am như một con dao sắc, thẳng tắp đâm vào tâm khảm Chỉ Nhu, đau đến hai mắt cô đầm lệ.

“Anh say! Anh sẽ hối hận” Cô vẫn dùng rượu lấy cớ cho sự tà ác của anh, nhưng lúc này trên người anh sớm không có mùi rượu.

“Tôi rất tỉnh táo! Dù sao em chỉ muốn tiền! Tôi có thể cho em con số mà em muốn!” Anh hoàn toàn coi cô như hàng hóa để mua bán.

Lời nói của anh khiến cô tan nát cõi lòng. Chỉ Nhu không thể tin được người đàn ông vô tình trước mắt này chính là Ngự Am hàng đêm nhu tình đối đãi với cô. “Ngự Am! Anh coi em là cái gì?” Cô đau đớn quát.

“Những lời này phải là tôi hỏi em chứ?” Anh kéo quần cô, sau đó quần lót, trực tiếp đưa hạ thể bồng bồng phần chân vào cơ thể cô...

Anh đè lên người cô, thở từng hơi từng hơi một.

Lúc này, Chỉ Nhu đau đớn vươn tay vuốt ve lưng anh, nhưng không nghĩ tới, Ngự Am lại giống như bị điện giật, phút chốc nhảy dựng lên, một mắt tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm cô.

Ánh mắt đau đớn thâm sâu của anh khiến tim Chỉ Nhu đập mạnh và loạn nhịp không thôi.

“Anh... Không có việc gì chứ?” Chỉ Nhu lo lắng hoảng sợ hỏi.

“Diệp Chỉ Nhu, chỉ cần có tiền, em có thể lên giường với bất cứ kẻ nào sao?” Ngự Am đau khổ nhắm mắt lại, sau đó một hồi.

“Cái gì? Anh đang nói bậy bạ gì đó? Anh nghi ngờ trinh tiết của em? Anh cũng rõ ràng sự trong sạch của em là chấm dứt trên tay ai hơn bất luận kẻ nào!” Diệp Chỉ Nhu trừng lớn mắt, không thể tin được Ngự Am luôn luôn nâng cô trong lòng bàn tay yêu thương sẽ nói ra lời nói vô sỉ thương tổn cô như vậy.

“Tôi đương nhiên rõ ràng... Tôi rất rõ ràng cô làm hết thấy đều là vì tiền” Anh dương cao giọng, giọng điệu thương xót giống như động vật bị thương.

“Anh có thể nào đối xử với em như vậy? Anh rốt cuộc coi em là gì? Bởi vì anh chán ghét em? Cho nên muốn đá em đi?” Diệp Chỉ Nhu tâm tính thiện lương hiện tại đau đau quá, trái tim như có một miếng vết thương sâu, dài lại dài thêm khiến cô không thể hô hấp.

“Vì tiền, muốn đá tôi đi là em chứ? Nói? Lão đầu kia đồng ý cho em bao nhiêu tiền? Tôi cho em gấp đôi! Chỉ cần em đừng không biết cảm thấy thẹn thùng thân thể làm công cụ kiếm tiền!” Ngự Am cầm vai Diệp Chỉ Nhu, kích động lay lay.

“Anh... Đã biết?” Mặt Chỉ Nhu trong nháy mắt trắng bệch, cả người run run không ngừng.

“Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm” Ngự Am buông cô ra, lạnh lùng liếc cô một cái nói.

“Em có thể giải thích” Chỉ Nhu giữ chặt góc áo anh, bối rối sốt ruột nói.

“Chuyện cho tới bây giờ như sự thật xảy ra trước mắt, còn có cái gì mà giải thích? Em ngay từ đầu đã định lừa tôi có phải hay không? Tôi thật khờ, lúc trước rõ ràng biết em là quả bom lão đầu kia đưa tới, tôi còn cam nguyện cho em ở chỗ này. Cuối cùng, khiến anh cả người bị thương...” Nghĩ đến người mình thích là cô nàng hám giàu coi tiền hơn mạng như vậy, cả cõi lòng Ngự Am đều là tro bụi.

Anh vẫn biết Chỉ Nhu yêu tiền, nhưng anh trăm triệu lần không nghĩ tới cô sẽ là một người phụ nữ vì tiền ngay cả xác thịt đều có thể bán đứng! Cảm ơn trời xanh cuối cùng cũng để anh thấy rõ bộ mặt thật của người phụ nữ này.

“Không phải như thế...” Chỉ Nhu gấp đến độ muốn khóc, nhưng lại không biết nói lên từ đâu.

Đúng vậy, ngay từ đầu cô thật là bị tiền hấp dẫn, nhưng sau những ngày ở chung, vô thức cô yêu Ngự Am, chính là... Cô trái tim chưa quyết định còn không thể thẳng thắn nhận tâm ý thành khẩn của anh.

“Không cần nói thêm nữa, tôi không muốn nghe những lời giải thích vô vị này, cô đưa ra một con số đi! Coi như là tiền bồi đêm thời gian này đi” Anh nói xong những lời bi ai, không thèm quan tâm lời mình nói ra đã thương người ta biết bao nhiêu.

Nghe thấy lời nói khinh miệt của Ngự Am, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Nhu tái nhợt, hai vai mảnh liệt run run, cả người thất thần nói không ra lời. Thấy một mặt sợ hãi bất lực của cô, Ngự Am đè nén để mình đừng bị cô lừa nữa. Lúc này anh sẽ không mềm lòng nữa.

“Anh... Khốn nạn! Ra ngoài! Cút ra khỏi phòng này!” Chỉ Nhu dùng hết khí lực từ thời bú sữa, dùng sức đẩy Ngự Am cao lớn ra cửa phòng, sau đó đóng cửa phòng thật mạnh, lưng dựa lên cửa lớn tiếng khóc vang.

Trời ạ! Anh đối xử với cô như nào đây? Biến cô thành kỹ nữ? Thành sủng vật gọi thì đến, bảo thì đi? Thứ gì có thể biến Ngự Am cô rất kính ngưỡng thành một đại ma quỷ vô tình như vậy! Vì sao hôm qua còn ôn nhu ôm cô đi ngủ, hôm nay lại có thể đá văng cô ra? Đây không phải sự thật, không phải sự thật... Chỉ Nhu dựa vào cửa gỗ, che miệng khóc rống lên, trút hết sự tủi thân và quẫn bách trong lòng.

Ngự Am cách một tấm cửa cũng không tốt hơn Chỉ Nhu, nội tâm anh, bị từng đao phản bội đâm thành vết thương, thống khổ.

Đời này, lần thực tâm duy nhất của anh, lại bị một người phụ nữ tà ác biến thành công cụ vơ vét của cải! Điều này cũng không có cách nào phủ lấp trái tim bị thương và lòng tự trọng của anh.

Anh nói ỉn, nên tỉnh mộng, nhiệm vụ của cô hoàn thành, anh sẽ cho cô một khoản tiền, để cô đi, để cô không cần vì tiền lại bán đứng xác thịt của mình! Đơn giản là... Anh yêu cô. Nhưng Chỉ Nhu trong phòng vĩnh viễn không hiểu tâm ý Ngự Am, lời nói chói tai của anh đã gây thương tổn cho anh, làm cho cô trốn trong thế giới nhỏ bé của mình, đau khổ giãy dụa. Cô hạ quyết tâm, cô sẽ rời đi, một xu cũng không cầm, rời đi, đơn giản cô có tình cảm đặc biệt với anh, không thể để tiền tài và anh ngang bằng nhau.

9. Chương 9

Đi qua trước cửa phòng Chỉ Nhu, Ngự Am đứng ở cửa suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, tay đặt trước cửa, muốn gõ cửa phòng lại rụt rè thu tay lại.

Đêm qua anh làm cô bị thương rất nặng đi? Nội tâm cô nhất định rất thống khổ! Một cảm giác đắc tội mãnh liệt tự nhiên nảy lên.

Nội tâm giãy dụa suy tư hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng mở cửa ra... Phòng không có một bóng người, giường chỉnh tề, chai chai lọ lọ hỗn độn trên bàn cũng đã biến mất, một ý niệm không tốt nổi lên trong đầu anh.

Anh xông đến tủ quần áo, trống không. Ngự Am khiếp sợ ngây ngẩn tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn rất khó tin tưởng mọi thứ hiện lên trước mắt.

Cô... Đi rồi “Diệp Chỉ Nhu!” Ngự Am hô to với không khí, đáp lại anh là một mảnh yên tĩnh.

Anh nản lòng ngồi xuống mép giường, thở dài một hơi sau đó dùng sức vò đầu.

Cô lại không từ biệt mà rời đi... Là anh! Là anh ép cô đi... Giường sạch sẽ còn lưu lại mùi hương của cô, anh khẽ vỗ về gối đầu mềm mại, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Lúc này, một bức thư trên gối hấp dẫn hắt ánh mắt anh.

Ngự Am lấy bức thư, sau đó vội vàng mở ra, bên trong là vòng cổ anh tặng cô lúc trước và một bức thư, anh nắm vòng cổ ở lòng bàn tay, sau đó lấy thư ra đọc.

Am:

Xin hãy tha thứ cho em vì không từ mà biệt, xin lỗi vì làm anh thương tâm, nhưng em thật sự không có chút ý muốn thương tổn anh. Ngay từ đầu có lẽ em thật là vì tiền mới chủ động tiếp cận anh, nhưng lâu ngày sinh tình, em đã sớm đắm chìm trong sự nhu tình của anh, không thể tự kiềm chế yêu anh! Em biết em phạm tội lớn ngập trời, anh có thể cả đời cũng không có cách tha thứ cho em, cho nên em lựa chọn rời đi! Về phần chiếc vòng cổ này... Em không xứng có được nó! Chỉ có người thật tình yêu nhau mới có tư cách xứng với nó.

Chỉ Nhu.

Xem xong thư, Ngự Am đau lòng ôm thư và vòng cổ vào lòng, nội tâm anh như ngũ vị tạp trần, hốc mắt hơi hơi ướt át.

Không nghĩ tới cô rời đi sẽ làm trái tim anh thống khổ như thế, hết thấy đều đã xong rồi.

~oOo

~Chỉ Nhu kéo theo hành lý nhẹ nhàng, đi vào biệt thự Ngự gia.

Cô tính rời đi khỏi nơi thương tâm này, cáo biệt Ngự Trạch Thiên. Ngự lão tiên sinh để cô và Ngự Trạch Thiên gặp nhau, mền nhau, khi quyết định chấm dứt mọi thứ, cuối cùng lại đi liếc mắt nhìn ông lão một cái.

“Chỉ Nhu, cháu muốn đi du lịch?” Nhìn thấy Chỉ Nhu đột nhiên đến thăm, trong tay xách theo một túi hành lý, Ngự Trạch Thiên tò mò đoán.

“Dạ... Coi là thế đi” Chỉ Nhu nén nước mắt nơi khóe mắt, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười nói.

Ngự Trạch Thiên sống qua nửa đời người, đương nhiên nhìn biến hóa kỳ dị trên mặt Chỉ Nhu, ông lập tức tìm ra manh mối.

“Chỉ Nhu, cháu dự định trốn đi một mình sao?” Ngự Trạch Thiên nói thẳng ra phỏng đoán trong lòng.

Vai nhỏ bé và yếu ớt của Chỉ Nhu hơi hơi run lên một chút, như là bị đoán trúng tâm sự.

Thấy phản ứng của Chỉ Nhu, Ngự Trạch Thiên cũng hiểu được một hai, ông nghĩ rằng, nhất định là mình quá vội mới có thể tạo thành cục diện như ngày nay.

“Cháu vốn không thuộc về nơi đó, rời đi là chuyện sớm hay muộn” Chỉ Nhu rũ hai mắt, thê lương nói.

“Không phải vẫn tốt sao? Sao lại nói đi là đi chứ? Không phải là tiểu vương bát đản kia đuổi cháu đi chứ? Ta bây giờ phải đi tìm nó tính toán sổ sách!” Thấy vẻ mặt thê lương của Chỉ Nhu sớm coi cô là con dâu, nội tâm Ngự Trạch Thiên phần nộ, vỗ bàn muốn đi nói cho rõ ràng.

“Không phải như thế... Cháu không nói cho anh ấy cháu phải rời đi, chính là cháu cảm thấy cháu, bối cảnh của chúng cháu kém khá xa, cháu căn bản không xứng với anh ấy ——”

“Chỉ Nhu! Cháu trẻ tuổi sao lại cổ lỗ sĩ như vậy! Hiện tại nào có ai nói môn đăng hộ đối ở bên miệng chứ? Cháu sao lại lo sợ không đâu chứ?” Ngự Trạch Thiên buồn rầu nói.

“Ngự lão tiên sinh, đây là quyết định của cháu, cháu tin tưởng cháu luôn chính xác, hi vọng ngài có thể duy trì lựa chọn của cháu” Chỉ Nhu đè nén đau thương xuống.

“Cháu đã quyết định như vậy, ta giữ lại cũng không có hiệu quả! Đây là chi phiếu trống, lúc trước đồng ý với cháu, khoản tiền tự cháu điền” Ngự Trạch Thiên chi phiếu trống giao cho Chỉ Nhu.

Chỉ Nhu nhìn chi phiếu một hồi lâu, khoản tiền này từng là mục đích duy nhất cô tiếp cận Ngự Am, nay lại giống như tờ giấy trắng, đã mất hiệu lực... “Ngự lão tiên sinh, khoản tiền này cháu không thể nhận” Chỉ Nhu đẩy chi phiếu về trước mặt Chỉ Nhu.

“Vì sao? Đây là thù lao cháu vất vả, vì sao không thể nhận? Chỉ Nhu, ta hiểu được ta kế hoạch lúc trước đã tạo thành thương tổn cho cháu, cháu để người làm cha có một cơ hội bù lại cho cháu đi!”

“Được rồi, ta đây nhận” Dù sao khoản tiền tùy cô điền, điền khoản tiền người người không đoán được đi.

“Cám ơn cháu, Chỉ Nhu” Ngự Trạch Thiên cầm tay Chỉ Nhu nói.

“Cháu mới phải cám ơn ngài” Là Ngự Trạch Thiên để cô có cơ hội yêu Ngự Am, một đoạn hồi ức đẹp này cô vĩnh viễn chôn ở trong lòng.

“Nếu không, cháu cứ ở nhà ta đi?”

“Không được, cháu có nơi mình muốn đi, ngài cũng đừng giữ cháu” Chỉ Nhu kiên định nói.

“Aizz, được rồi! Nhất thiết phải nhớ rõ đừng mất liên lạc với ta”

“Dạ, cháu sẽ, vậy cháu đi trước” Rời khỏi nơi cô thân thiết này, nội tâm Chỉ Nhu rất đau.

“Đi đường cẩn thận” Ngự Trạch Thiên lau đi nước mắt trên khóe mắt, quan tâm nói.

“Dạ...” Chỉ Nhu không dám quay đầu, sợ vừa quay đầu lại mình sẽ mềm lòng làm ra quyết định sai lầm. Đời cô đã đã muốn trải qua nhiều tịch mịch lắm, cũng không kém lúc này là mấy.

Sau khi cô rời đi, Ngự Trạch Thiên khổ sở bước đi.

Ông lên ba kế hoạch cho ba người con, không có ai thành công giả thiết của ông.

Chỉ Nhu chính là chính là đau khổ cho nên mới trốn đi. Là anh khiến cô thống khổ.

Nhưng ngày lại ngày trôi qua, sự biến mất của cô chậm rãi trở thành sự thật.

Ngày không cô, cuộc sống Ngự Am không có ngày nào sung sướng, anh không có cuộc sống bình thường, ngày đêm điên đảo, ba bữa không ăn, ăn không biết vị... Mãi đến khi anh thừa nhận, anh đã hoàn toàn mất đi cô. Thiếu cô, trong nhà không có tiếng cười như chuông bạc, chỉ còn một phòng cô tịch, phòng bếp không hề truyền đến mùi hương mỹ vị, chỉ có tầng tầng bụi bặm, toàn bộ nhà, tựa như thiếu sức sống, không khí trầm lắng.

Anh thừa nhận mình nhớ cô, yêu cô, rất nhớ cô! Nhưng cũng gọi không được cô về.

Chỉ Nhu rõ ràng biến mất trong cuộc sống của anh, một chút dấu vết để lại cũng không.

Anh lợi dụng rất nhiều phương pháp đi tìm Chỉ Nhu, nhưng bất kể tìm bao nhiêu tiền tài, tinh lực, nhưng một chút tin tức cũng không có.

Mãi cho tới hôm nay anh mới suy sụp phát hiện, trong khoảng thời gian hai người ở chung, anh thế nhưng ngay cả hiểu biết cơ bản nhất cũng không có. Cùng sống dưới một mái hiên, ngoại trừ biết cô tên Diệp Chỉ Nhu ra, anh cơ hồ hoàn toàn không biết gì cả. Bị tình cảm rối rắm quấn quanh khiến mất đi lý trí, dưới tình huống vô kế khả thi, đành phải xin giúp đỡ cha hiểu nhất Chỉ Nhu.

Hôm nay, anh đau khổ về nhà, chuyện Ngự Am không muốn làm nhất chính là hỏi thăm tin tức của Chỉ Nhu từ cha, nhưng để tìm được cô, anh không ra mặt xin giúp đỡ từ Ngự Trạch Thiên.

“Ba, xin hãy nói cho con biết Chỉ Nhu ở đâu” Vừa thấy cha, Ngự Am thả lỏng người, sốt ruột hỏi.

“Bây giờ mới lo lắng cho nó, con không biết là quá muộn sao?” Chuyện khiến Ngự Trạch Thiên đau khổ, con trai đã đến muộn hai tháng với dự liệu của ông.

“Chỉ Nhu đến tìm ba?”

“Ừ, nó đã đi rồi, một xu cũng không lấy” Nghĩ đến sau khi đổi chi phiếu, ngân hàng báo cho ông khoản tiền điền vào chi phiếu là một tệ, Ngự Trạch Thiên khiếp sợ không thôi, cũng càng thêm xác định Chỉ Nhu trăm phần trăm yêu con trai cả của mình, tình yêu chân thật khiến cô bỏ qua mê hoặc của tiền tài.

“Cô ấy có nói là muốn đi đâu không?” Sự lo lắng của Ngự Am viết toàn bộ lên mặt.

“Không có...” Ngự Trạch Thiên thở dài nói.

Ngự Am nghe xong trái tim tan nát, xem ra Chỉ Nhu thật sự quyết tâm muốn anh cả đời cũng tìm không được cô.

“Con đứa nhỏ này, rốt cuộc làm chuyện gì với nha đầu kia? Làm thương tổn trái tim nó như thế, còn ép nó không đi không được?” Ngự Trạch Thiên chỉ vào đầu Ngự Am nói.

“Con biết tất cả đều không kịp vãn hồi rồi, sau khi cô ấy bỏ đi, con xác thực cảm nhận được loại tình cảm cuồng nhiệt của mình, thì ra con yêu cô ấy như thế, con không thể mất đi cô ấy!” Ngự Am cau chặt mày, vẻ mặt thống khổ.

“Nếu con tìm được nó, sẽ cưới nó làm vợ?”

“Đương nhiên, ba, ba có biết cô ấy ở nơi nào không?” Trong mắt Ngự Am dấy lên một tia hi vọng.

“Biết thì ta đã sớm nói cho con, còn cần thừa nước đục thả câu sao?”

Nghe thấy lời nói của cha, Ngự Am lại nản lòng.

Nhìn bộ dáng thất vọng của con trai, Ngự Trạch Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Ông không giúp được Ngự Am cái gì, chỉ có thể yên lặng cầu khẩn trời xanh, nếu như bọn họ có duyên, sẽ cho bọn họ cơ hội một lần gặp lại.

Chỉ Nhu! Em rốt cuộc đi đâu vậy? Van xin em trở lại bên cạnh anh được không! Ngự Am hò hét ngàn lần, vụn vặt trong lòng, nhưng lại không có tiếng nói nào đáp lại anh.

Bắt đầu từ hôm đó, Ngự Am hoàn toàn mất đi tin tức về Chỉ Nhu.

~oOo

~Nửa năm sau Chỉ Nhu cảm chổi, nặng nhọc quét, lưng không thẳng nên cái bụng tròn vo hơn vụn vặt một chút.

Quay đầu nhìn lại hiệu sách hiệu sách cho thuê của mình, Chỉ Nhu được thăng chức làm bà chủ, khoe miệng không khỏi hơi nhếch lên.

Mấy nữa chắc phải thuê một người, ngày sinh dự tính ngay trong tháng sau, không thể đóng cửa hiệu sách trong khoảng thời gian sinh con được. Em bé tám tháng trong bụng là một cậu nhóc có sức sống, thường xuyên đá bụng cô vừa nhức lại đau, đứa nhỏ là trọng tâm lớn nhất trong cuộc sống của cô, tiếp theo là cửa hàng này.

Sau khi rời khỏi Ngự Am, cô đến ngân hàng rút tiền để sắp xếp cuộc sống, bắt đầu cuộc sống hàng ngày, số tiền tiết kiệm còn lại cô dùng cho hiệu sách này, lầu một mặt tiền là cửa hàng, mặt sau một không gian nho nhỏ, là khoảng trời nhỏ của Chỉ Nhu, có phòng tắm, phòng bếp và phòng ngủ.

Vừa nhìn đồng hồ treo tường, đã đến thời gian đóng cửa. Hôm nay trời mưa, người đến thuê sách ít hơn bình thường, cô nặng nhọc đi tới trước cửa, muốn kéo cửa sắt xuống.

Lúc này, trước cửa có đỗ một chiếc xe cao cấp hấp dẫn ánh mắt cô.

Đáng chết! Luôn thích đỗ trước cửa hàng của cô, chẳng lẽ chủ xe vô lại này không biết ngăn trở trước cửa nhà người ta như vậy chính là chần tài của người ta sao? Một cho hần ta có xe cao cấp, thế nhưng trả không nổi tiền đỗ xe! Lần trước để lại tờ giấy nhắn cho hần ta, không thể tưởng tượng được lần này vẫn như điếc không sợ súng, đỗ xe trước nhà cô. Đáng giận, cô nhất định phải cho chủ xe vô lại biết thế nào là lễ độ. Nhìn một cái, Chỉ Nhu trở lại trong phòng, cầm một cái cờ lê to, sau đó đến bên cạnh xe. Khoe miệng cô lộ ra nụ cười tà ác, sau đó khom người...

Sau khi đến nhà bạn tốt nói chuyện phiếm, Ngự Am cầm chìa khóa xe đi xuống

Khi anh đi đến trước xe, nhìn lớp xe bên phải bị tháo ra, trong nháy mắt há hốc mồm.

Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là có kẻ trộm muốn trộm xe của anh sao? Anh kiểm tra hai bên xe một phen, ngoại trừ lớp xe, đại thể không có tổn thất gì. Đột nhiên, anh phát hiện trên cần gạt nước có chèn thêm tờ giấy.

Muốn lấy lại lớp xe, xin hãy trả tiền phí đỗ xe hai nghìn tệ.

Chữ viết này rất giống chữ viết nhắn lại lần trước. Như vậy xem ra đều là chủ nhân hiệu sách kia để lại.

Đời này anh chưa thấy qua ai có lòng tin như vậy! Nhưng đồ xe trước cửa hàng nhà người ta ba, bốn tiếng, thu hai nghìn tệ tiền phí đồ xe, loại hành vi vô lý lại khoa trương này. Không thể tưởng được ngoại trừ Diệp Chỉ Nhu ra cũng có người làm như vậy... Diệp Chỉ Nhu... Anh nhưng lại đột nhiên nhớ tới người phụ nữ kia. Cô gắng áp chế nỗi nhớ, nhưng những hình ảnh kia cứ hiện lên trong đầu. Vốn tưởng rằng mình có thể tiêu sái mà chống đỡ, trong lòng thế nhưng còn có thể hiện lên chút vị chua xót... Anh lắc đầu, muốn mình đừng sa vào nỗi nhớ và đau khổ nghĩ suy. Thật vất vả lắm anh lấy lại tự tin, thế giới mất đi cô, cuộc sống thật đau khổ. Ánh mắt quay lại mặt trên tờ giấy, Ngự Am xoay người đi gõ cánh cửa sắt, anh không hiểu tại sao chủ nhân cửa hàng này tại sao chẳng tính toán chi li thành như vậy. Nếu không phải vợ bạn tốt nói chủ nhân hiệu sách này là một chủ nhân thiện lương lại thân thiết, anh mới không nghĩ đồ xe hiệu hàng trăm vạn ở trong ngõ nhỏ không hề an toàn một hồi lâu.

Có người ra mở cửa. “Ai đó? Quấy rầy giấc ngủ của người khác sẽ xuống địa ngục” Một mặt lạnh băng, Chỉ Nhu một mặt không tình nguyện mở cửa kính ra, sau đó lại mở cửa sắt.

Giọng nói rất quen... Ngự Am kinh hoàng.

Khi cửa vừa mở ra, bốn mắt hai người chạm vào nhau, Chỉ Nhu vốn còn buồn ngủ đã tỉnh lại.

Ngự, Ngự Am! Anh tại sao lại tìm được cô? Trời ạ, một trận choáng váng tập kích cô, khiến bước chân cô thiếu chút nữa đứng không vững.

Khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Chỉ Nhu hiện ra trước mắt anh, cả người Ngự Am như thiên hôn địa ám, anh dụi dụi hai mắt, khó có thể tin bảo bối anh ngày đêm nhớ nhung lại ở ngay trước mắt. “Em, em... Tại sao lại ở chỗ này?” Hai người đồng thời run run giọng hỏi.

Chỉ Nhu nhìn tờ giấy trên tay anh, thần sắc cả kinh.

“Vậy... Xe là anh đồ?”

“Đúng vậy, nói vậy lớp xe chính là em tháo?” Quả nhiên đúng vậy, trên thế giới cũng chỉ có cô Diệp Chỉ Nhu mới làm ra chuyện hoang đường này.

“Đúng thì thế nào, ai bảo anh đồ xe bữa bãi, còn đồ trước cửa nhà tôi” Chỉ Nhu đứng thẳng lưng, đúng lý hợp tình nói.

Lúc này, Ngự Am mới phát hiện bụng cô. Người phụ nữ này, là béo phì hay là mang thai? Tại sao bụng lại to thành như vậy? “Bụng em...” Anh kinh ngạc trừng mắt nhìn bụng tròn vo của cô.

Chỉ Nhu lúc này mới hoàn hồn, vội vàng che khuất bụng mình.

“Không liên quan đến anh, đây là cục cưng của tôi” Cô muốn đóng cửa, nhưng Ngự Am nhanh chóng ngăn cản cô.

“Buông ra, cô nam quả nữ, anh muốn làm gì?” Chỉ Nhu trừng lớn mắt nói.

Cô nam quả nữ? Cô không có bạn đời? Nói như vậy đứa nhỏ này khẳng định là của anh! Người phụ nữ này... Dám vụng trộm mang theo con anh trốn đi. Hôm nay bọn họ không gặp nhau bất ngờ, có phải cả đời anh có thể chẳng hay biết gì hay không? Nghĩ đến khả năng này, Ngự Am tức giận đầy bụng.

“Tôi khi nào mới lấy được lớp xe?”

Nghe lời nói của anh, nội tâm Chỉ Nhu khó nén được cô đơn. Thì ra là anh muốn lấy lớp xe chết tiệt kia, không phải vì đứa nhỏ mới muốn ngăn cản động tác của cô —— “Vào đi, là ở trên bàn kia, tự anh lấy, còn có, xin hãy để lại hai nghìn phí đồ xe” Nếu anh không nhớ cô, vậy cô cũng không khách khí với anh nữa, hai nghìn tệ chiếu theo đó mà thu.

“Cô Chỉ Nhu, lâu không gặp em không mời anh uống một ly cà phê sao?” Vừa vào trong hiệu sách của cô, Ngự Am bắt đầu nghĩ biện pháp ở lại.

“Uống cà phê? Có thể, một ly hai trăm” Cô không chút khách khí nói.

“Em nha đầu này thật sự là một chút cũng không thay đổi! Tại sao vẫn yêu tiền như vậy?” Chẳng những sở thích không thay đổi, ngay cả tính cách tính toán chi li cũng không sửa.

“Tôi hiện tại phải nuôi trẻ nhỏ, tính toán là đương nhiên” Cô đường hoàng nói.

“Đứa nhỏ anh cũng có một phần, anh hỗ trợ nuôi cùng” Xem ra Chỉ Nhu toàn tâm toàn ý coi đứa nhỏ là trách nhiệm của một người, cô ra bộ chí khí cao khiến Ngự Am đau lòng.

“Tôi đã nói rồi, đứa nhỏ là của riêng tôi, không liên quan gì đến anh” Chỉ Nhu không lưu tình từ chối anh.

Bất kể thế nào, cô cũng sẽ không đưa đứa nhỏ này ra ngoài! Cô cái gì cũng không có, tài sản duy nhất chính là đứa nhỏ sắp ra đời này.

“Chỉ Nhu, đừng tùy hứng! Theo anh trở về, anh sẽ cố gắng chăm sóc em” Ngự Am cầm tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, đau khổ chờ đợi nói.

Nhìn đôi mắt thâm tình của anh, trong khoảng thời gian ngắn Chỉ Nhu cũng sắp đi lạc. Nhưng cô muốn chính mình nhớ kỹ, lúc trước cô thương tâm rời khỏi anh như nào. Muốn cô ngậy ngốc giẫm vào vết xe đổ, không có cửa đâu! Cô hất tay anh ra, tức giận nói: “Lúc trước khi tôi rời đi đã quyết định muốn một mình nuôi nấng đứa nhỏ này, cho nên anh không cần tấy náo tôi, tôi sẽ không trở lại bên cạnh anh”

“Khi em rời đi thì phát hiện chính mình có em bé?” Lời nói của Chỉ Nhu làm cho ánh mắt Ngự Am đột nhiên trở nên thâm sâu khó lường.

“Ừ” Cô bĩu môi, muốn mình không nên để ý về mặt của anh.

“Cho nên em là có ý định?” Anh dương cao giọng.

“Cái gì mà có ý định! Đừng nói những lời khó hiểu, thời gian không còn sớm, anh mau trở về đi thôi!” Nói xong, Chỉ Nhu cũng đã quên hai nghìn tệ kia, trực tiếp phụ giúp Ngự Am đẩy cửa.

Ngự Am giống như cây cột lớn, không phải cô muốn đẩy là đẩy, nhưng sợ giấy dựa sẽ làm thương tổn đứa nhỏ trong bụng cô, anh vẫn ngoan ngoãn bị cô đuổi khỏi cửa.

Khi hiệu sách chỉ còn lại một mình cô, Chỉ Nhu vẫn giả bộ kiên cường mới ôm lấy bụng nhô lên cao cao, trượt ngồi xuống góc tường.

Cô lấy hai tay che lại mặt, đè nén xuống cảm xúc muốn vỡ òa.

Cô biết mình còn yêu anh, từ trước tới nay, bao nhiêu đêm cô vẫn lấy nước mắt rửa mặt để nhớ Ngự Am. Nhưng khi hai người gặp lại lần nữa trong nháy mắt, cô lại hi vọng anh chưa từng xuất hiện... Bởi vì, cô ước chế không được tình yêu trong tim, cô bất lực, bàng hoàng, hối hận.

Ngự Am cách một cánh cửa sắt tự nói với mình, anh không có khả năng lại buông tay.

Thương nhớ gặp nhau, ông trời lại cho anh cơ hội gặp Chỉ Nhu, lúc này, anh sẽ không dễ dàng để cô rời đi.

~oOo

~“Cô Diệp, mấy ngày nay luôn có một chiếc xe màu đen đỗ trước cửa hàng nhà cô. Rất xin lỗi, đó là bạn học của tôi, bởi vì những chỗ đỗ xe bên cạnh hết chỗ cho nên mới đỗ trước cửa hàng nhà cô, vẫn muốn nói cho cô chuyện này, nhưng lại cứ quên...” Hàng xóm kiêm chủ cho thuê nhà Ngụ Như Thục sáng sớm liền đến hiệu sách của Chỉ Nhu, ngượng ngùng khách sáo nói.

Chỉ Nhu đang ở phân loại sách lúc này mới ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhìn Ngụ Như Thục.

Xe màu đen? Là xe cao cấp Ngự Am đỗ lại mấy hôm trước sao? Đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Nhu đỏ bừng, nghĩ rằng tiểu tử thối kia không phải là oán giận gì với người cho thuê nhà chứ? “Không, không sao” Chỉ Nhu chột dạ lên tiếng trả lời.

“Rất sợ quấy rầy đến việc buôn bán của ôc... Nói đến bạn học kia của tôi, anh ấy là tổng tài đại danh đỉnh đỉnh của công ty Khóa Quốc, từ khi học đại học vẫn là nhân vật phong vân rất xuất sắc, đừng nhìn anh ấy gần nắp gọn gàng, thật ra anh ấy là một người đàn ông chuyên tình”

Ngụ Như Thục như là mở máy hát, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói.

“Chuyên tình?” Chỉ Nhu dương cao giọng.

“Đúng! Nói đến kỳ quái, điều kiện trong nhà vô cùng hậu đãi, hơn nữa phụ nữ luôn luôn ưu đãi anh ấy, thế nhưng đến năm trước mới có tình yêu đầu tiên... Tôi nghe người khác nói, anh ấy hình như là yêu quản gia mình thuê về, nghe nói đối phương là một cô gái rất bình thường...”

Cái gì? Nói cô bình thường? Ngự Am chết tiệt kia.

“Anh ấy hoàn toàn yêu thương cô gái kia, nhưng cô gái đó tàn nhẫn rời khỏi anh khi tình yêu hai người đang mãnh liệt, làm cho anh ấy thống khổ thất chí hơn nửa năm, mãi đến gần đây mới tỉnh lại chút”

Cô sao lại nhấn tâm chứ? Rõ ràng là Ngự Am thương tổn cô trước mới bức bách cô tuyệt tình rời đi. “Có lẽ là có hiểu lầm gì...” Chỉ Nhu nói.

“Nào có hiểu lầm gì, tôi nghĩ nhất định là vị quản gia kia không thấy điểm ưu việt gì của anh ấy mới quyết định dứt khoát rời đi! Đáng thương anh ấy mất một đoạn thời gian dài chữa thương mới chậm rãi thoát khỏi đau thương.

“Ừm...” Chỉ Nhu á khẩu không trả lời được.

Không thể tưởng được khi mọi người tán dương tình yêu thâm thắm của bọn họ, lại dùng phương thức nghe đồn nói nhảm này tự thuật, thật sự là lời nói đáng sợ.

Nhưng, Ngự Am thật sự vì cô rời đi mà bi thương đau lòng sao? Anh quan tâm đến sự đi và ở lại của cô thế sao? Nếu anh thật sự còn yêu cô, vì sao sau khi biết nơi cô ở, lại không thêm đi tìm cô? Cô rất mơ màng.

“Cô Diệp không sao chứ?” Thấy trong mắt Chỉ Nhu rưng rưng, biểu tình lã chã chực khóc, Ngự Như Thục không khỏi lo lắng cau mày hỏi.

“Tôi, tôi không sao” Chỉ Nhu vội vàng cười nói.

“Cô sắp sinh chưa? Mấy ngày này nghỉ ngơi sớm một chút đi! Đừng để mình làm lụng vất vả, có cái gì cần giúp đỡ cứ gọi điện cho tôi, nhất thiết đừng khách khí với tôi” Ngự Như Thục chưa bao giờ hỏi đến chuyện liên quan đến đứa nhỏ, bởi vì cô biết đó là chuyện cũ Chỉ Nhu không mong muốn đề cập nhất, cho nên trừ bỏ quan tâm hỏi han ra, cô phần lớn sẽ không hỏi việc riêng của Chỉ Nhu.

“Ừ, tôi biết, cảm ơn cô, cô Ngự” Chỉ Nhu cảm kích nói.

“Đừng khách khí với tôi, tôi đi về trước, cô làm việc đi”

Nhìn bóng dáng Ngự Như Thục rời đi, trong đầu Chỉ Nhu lại không ngừng hiện lên lời nói của cô ấy.

Ngự Am thật sự bối vì cô rời đi mà phiền muộn thất chí? Cô rời đi thật sự ảnh hưởng cuộc sống của anh sao, vì vậy nghi vấn đó, Chỉ Nhu lại lâm vào đau khổ suy nghĩ.

10. Chương 10

Nhìn mưa to gió lớn ngoài cửa sổ, Chỉ Nhu ngồi trước cửa sổ, tính trước thời gian đóng cửa.

Đã sang tháng mười một, tại sao còn có bão? Sức mạnh của mùa thu không được phép khinh thường, mưa lớn gió lạnh làm người ta cảm nhận được cái lạnh mùa đông.

Nhìn mưa lớn ngoài cửa, sờ sờ bụng cao ngất, Chỉ Nhu luôn luôn lạc quan lại uất giận.

Đã lâu không có loại cảm giác tịch liêu này, cho tới nay cô luôn sống nương tựa vào đứa con trong bụng, coi cục cưng như trọng điểm sinh mệnh của mình, đã lâu chưa từng có phiền muộn như vậy. Không thể tưởng tượng được nỗi buồn vô hạn lúc trước rời khỏi Ngự Am lúc này lại khắc lại bay vào trong đầu. Đều do Ngự Am hiện vào cuộc đời cô. Anh xuất hiện làm hỗn loạn lòng cô. Vốn tưởng rằng anh sẽ khẩn cầu cô trở lại bên cạnh anh, không nghĩ tới hết thấy đều chỉ là vọng tưởng của cô. Anh nhất định có niềm vui mới? Cho nên đã quên sự tồn tại của cô. Chỉ Nhu nhú chặt mày, không nghĩ tới, đến lúc này lại tất, sợ tới mức cô kêu to không ngừng.

Sao lại đột nhiên mất điện! Chuyện đau khổ nhất khi có bão là mất điện không báo trước.

Tay Chỉ Nhu dán lên cạnh bàn, đi dọc theo bên cạnh đến quầy tính tiền.

Nhớ không lầm, trong ngăn kéo có một cái đèn pin loại nhỏ... Cô vươn tay sờ, tìm được rồi.

Cô vội vàng mở chốt ra, nhưng pin bên trong cũng như điện không có, chỉ phát ra những ánh sáng mờ mờ.

Tại sao có thể như vậy? Cô Diệp Chỉ Nhu không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ tối... Cô muốn bình tĩnh, bình tĩnh. Cô không phải một mình, còn có cục cứng trong bụng làm bạn với cô, đừng sợ, đừng sợ! Cô không ngừng cổ vũ mình, muốn mượn điều này quên đi cảm giác sợ hãi.

Không dám di chuyển lung tung, cả người run run ngồi xuống xuống dưới bàn gần cửa, lợi dụng ánh sáng mờ mờ chiếu sáng mình.

Ánh sáng đèn pin càng lúc càng mờ, tiếng khóc của Chỉ Nhu chậm rãi vang lên.

Ngự Am... Mau tới cứu em... Ngự Am... Anh ở nơi nào... Trong đầu cô hiện lên thân ảnh của Ngự Am, nhưng bất kể cô kêu gọi như nào, trong màn đêm đen kịt, đáp lại cô chỉ có tiếng mưa gió ngoài cửa sổ ——

~oOo

~Vừa xuống máy bay, mưa to gió lớn lập tức biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Lúc này trong đầu Ngự Am chỉ có thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt của Chỉ Nhu, mấy ngày ra nước ngoài, anh không có lúc nào là không nhớ đến cô. Nguyên nhân vì chi nhánh công ty ở New York có chút phiền toái về hàng độc quyền, anh phải bỏ mọi việc vội vàng bay sang xử lý. Sau khi mọi chuyện xong xuôi, anh lập tức đáp máy bay trở về, trước khi mọi chuyến bay bị hoãn, anh đã kịp đáp chuyến cuối cùng về Đài Loan.

Đến sân bay quốc tế, anh lập tức bắt xe đi tới chỗ ở của Chỉ Nhu ở nội thành Đài Bắc.

Khi xe taxi dừng lại trước hiệu sách, nhìn màn đêm đen tối ở ngã tư đường, Ngự Am kêu than không ổn trong lòng.

Không phải là mất điện chứ? Chỉ Nhu có chuẩn bị phòng ngự tốt hay không? Anh lo lắng xuống xe, trực tiếp đi đến trước cửa hàng.

“Chỉ Nhu? Chỉ Nhu?” Cửa hiệu sách không khóa lại, toàn bộ tâm tình Ngự Am căng thẳng, đẩy cửa hiệu sách ra, kêu gọi tên cô trong bóng đêm.

Anh khẩn trương tìm kiếm thân ảnh Chỉ Nhu trong màn đêm u ám, cuối cùng, anh nhìn thấy ánh sáng mờ mờ trong bóng đêm.

“Chỉ Nhu? Em không sao chứ?” Ngự Am vội vàng tiến lên bên cạnh cô, khi nghe thấy tiếng khóc nức nở, trái tim treo trên không trung của anh tan nát toàn bộ.

Khi hai tay chạm tới thân thể mềm mại lại lạnh như băng, một cảm giác yên ổn mới hiện lên trong lòng.

Ngự Am cởi áo khoác phủ lên người cô, vươn tay gắt gao ôm Chỉ Nhu, dùng nhiệt độ cơ thể mình để sưởi ấm cô.

“Am...” Tiếng nói nức nở truyền đến từ trong lòng, khiến anh đau lòng vô cùng.

Anh xuất hiện. Trong đêm đen anh nghe thấy tiếng gọi của cô.

“Có anh ở đây, đừng sợ, anh sẽ vẫn canh giữ ở bên cạnh em, tuyệt đối sẽ không rời khỏi em”. Anh tựa đầu mình vào cằm Chỉ Nhu, hôn lên trán cô sau đó nói.

Ngự Am không thể tha thứ được mình không thể ở bên cạnh cô, anh đã không thực hiện hết chức trách của người chồng, anh quá kém cỏi.

“Am, mất điện... Em rất sợ!” Lúc này Chỉ Nhu giống như một cô bé, gắt gao ôm lấy cánh tay Ngự Am, giống nhau như anh là tấm gỗ duy nhất trên biển rộng, buông lỏng tay, cô sẽ chìm vào vực sâu vô tận.

“Là lỗi của anh! Anh cần phải ở bên cạnh em” Vừa nghĩ đến sự kính hách Chỉ Nhu vừa nhận, hơi thở Ngự Am truyền đến vị chua xót.

Ngự Am xuất hiện khiến Chỉ Nhu được an ủi, trái tim bất an của cô an ổn hơn, có sự ấm áp của anh, đêm tối không hề gian nan.

Hai người ôm nhau trong góc bàn, trao đổi nhiệt độ cơ thể cho nhau, tim đập. Thật lâu sau, điện trở cực cũng có.

Lúc này Chỉ Nhu đã sớm vì kính hách mà mất hết sức lực, mờ mịt ngủ trong lòng anh.

Ngự Am ôm Chỉ Nhu, nhẹ nhàng ôm cô đi đến phòng ngủ sau nhà. Vừa vào sau nhà nơi cô trải qua cuộc sống hàng ngày, Ngự Am tức thì bị sự đơn sơ bên trong dọa cho kinh hãi.

Bài bố đơn giản không đủ mọi vật dụng, anh thế nhưng lại để người mình yêu nhất sống ở nơi này! Trời ạ! Anh căn bản chính là người cha, tình nhân không hoàn thành trách nhiệm. Anh thề, từ nay về sau anh sẽ không để Chỉ Nhu rời khỏi anh. Anh muốn toàn tâm toàn ý tới chăm sóc người phụ nữ này! Anh nợ cô nhiều lắm. Nhẹ nhàng đặt Chỉ Nhu xuống giường, Ngự Am nằm xuống bên cạnh cô. Anh ôm chặt cô, cùng cô đi vào giấc ngủ...

~oOo

~Một đôi tay rất nặng không khách khí đặt trước ngực cô làm cho Chỉ Nhu có chút khổ sở đẩy nó ra, nhưng nó lại không an phận vén góc áo lên, trực tiếp luồn vào trong, trực tiếp thăm dò tới trước ngực cô, phủ lên ngực do trường sữa mà vượt tới cỡ F của cô.

Chỉ Nhu muốn đẩy đôi tay kia ra, nhưng nó lại lão luyện vuốt ve, uốn lượn.

Cô hưởng thụ nhắm mắt lại, không đúng! Ai sẽ làm thế với cô? Hai mắt sương mù mở ra, lý trí thanh tỉnh.

Cô vội vàng kéo đôi tay kia ra, sau đó trừng mắt với gã đàn ông còn nhắm chặt hai mắt bên cạnh, Ngự Am? Anh tại sao lại ở chỗ này? Chỉ Nhu cau mày cố gắng hồi tưởng đêm qua. Ngay khi cô suy nghĩ, Ngự Am nói.

“Tĩnh rồi! Bảo bối?” Anh lười nhác lên tiếng, một lần nữa vươn tay vuốt ve nhũ hoa của cô

“Đợi chút! Phải nói cho rõ ràng, Ai là bảo bối của anh... Còn nữa, đừng động thủ động cước với tôi!” Chỉ Nhu lại đẩy tay anh ra, bụng tròn vo khiến cô không thể thuận lợi đẩy thế công của anh.

“Bảo bối của anh chỉ có em thôi” Anh ôm giai nhân một lần nữa, nói bên tai cô.

“Anh ghê tởm hay không? Buồn nôn hay không...” Chỉ Nhu muốn đẩy anh ra, bất đắc dĩ lại bị anh ôm lại càng chặt.

“Lời ngon tiếng ngọt của anh chỉ nói ột mình em nghe, lúc này, anh sẽ không buông tay” Trước khi về nước anh đã quyết định bất kể trả giá bao nhiêu, anh phải đưa Chỉ Nhu về Ngự gia, độc chiếm cô, yêu thương cô đến chết.

“Ngự Am tiên sinh, tôi nghĩ anh nhầm lẫn cái gì phải không? Nơi này không có bảo bối anh muốn tìm, mời anh buông ra!”

Chỉ Nhu đẩy anh ra, bảo trì khoảng cách với anh.

“Chỉ Nhu, bây giờ không phải lúc bốc đồng, không lâu nữa đứa nhỏ sẽ chào đời, em cũng không muốn nó ra đời mà không có cha chứ? Anh nợ em nhiều lắm, nhiều lắm... Trở lại bên cạnh anh đi! Để anh chăm sóc hai mẹ con em đi!” Ngự Am giữ chặt tay cô, thiết tình thành ý nói.

Ngự Am nói làm cho tim Chỉ Nhu đập mạnh và loạn nhịp một hồi lâu. Cô là cảm động hay là tức giận? Cô không biết anh giữ cô lại là xuất từ chân tình hay là vì đứa nhỏ? Nếu anh thật tâm, vì sao vài ngày qua anh cũng không xuất hiện? Đây là biểu hiện quan tâm một người, yêu một người sao?

“Nếu anh làm như vậy toàn bộ là vì đứa nhỏ, anh không cần phải phí công lớn như vậy! Đứa nhỏ này là của tôi, tôi sẽ không tặng nó cho Ngự gia” Cô rưng rưng kiên quyết nói.

“Diệp Chỉ Nhu! Em coi anh là gì? Một dã thú không tình cảm muốn người nổi dõi tông đường sao? Em thật sự đã cho rằng anh quan tâm em vì đứa nhỏ này sao? Trời ạ... Em đến tột cùng coi tình cảm của anh là gì...” Ngự Am không nghĩ tới anh trong cảm nhận của Chỉ Nhu chỉ là người đàn ông thiển cận như thế! Cô lại coi thành ý thực tâm yêu cô là vũ khí cướp đoạt đứa nhỏ trong bụng sao?

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu anh thật sự còn yêu tôi, vì sao thời gian này cũng chưa tới tìm tôi? Giống như biến mất khỏi thế giới này...” Nghĩ tới cô ngu ngốc chờ đợi, Chỉ Nhu cảm thấy lòng tràn đầy uất ức, không khỏi nức nở khóc ồ lên.

Nghe thấy lời nói của Chỉ Nhu, nội tâm Ngự Am hoan hỉ vô cùng.

Nghe cô nói như vậy, nội tâm cô là chờ mong anh xuất hiện. “Bởi vì chi nhánh công ty ở New York có một ít vấn đề, cho nên anh phải khẩn cấp sang xử lý, anh từng muốn thử gọi điện thoại cho em, nhưng anh lại chật vật phát hiện, anh không có phương thức gì liên lạc với em...”

Chỉ Nhu nhìn anh, trong lòng như là đã sớm tha thứ cho anh.

Từ khi Ngự Như Thục nói những lời kia, cô cũng đã tha thứ cho sự vô tình của anh lúc trước, nhưng cô tìm không thấy lý do gì có thể trở lại bên cạnh anh, đặc biệt là dưới tình huống bất vô âm tín.

“Anh nói toàn bộ là thật tâm?” Nội tâm cô mừng rỡ như điên, nhưng trên mặt vẫn là biểu tình vô cùng trấn định.

“Mỗi chữ đều là lời tận đáy lòng của anh” Ngự Am cầm tay Chỉ Nhu, đặt ở trước ngực, thâm tình chân thành nhìn cô nói.

“Đến đây, anh đeo lại cho em” Tiếp theo anh lấy ra vòng cổ kim cương trong ví, từ khi Chỉ Nhu trả lại anh, anh không có lúc nào là không mang nó bên người, mỗi khi anh nhớ cô, sẽ lấy vòng cổ ra suy tư.

“Anh vẫn mang bên người?” Hốc mắt Chỉ Nhu lại ươn ướt.

“Như vậy anh mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của em...” Anh nói.

Hai tay vội nắm chặt vòng cổ kim cương giá trị vô kể kia. Chỉ Nhu hoàn toàn bị nhu tình của Ngự Am hòa tan, cô tựa vào trước ngực anh, rơi vào giữa hạnh phúc. Nhưng không được một lúc, cô lại nghĩ tới cái gì, ngồi thẳng người, sau đó đứng đắn nhìn anh.

“Em phát hiện anh chưa bao giờ nói ba chữ kia với em nha...” Cô xụ mặt, bĩu môi nói.

“Ba chữ gì?” Anh nghi hoặc.

“Anh...” Cô bị anh chọc tức.

“Anh đùa em thôi, anh đương nhiên biết em muốn nghe cái gì, nếu em đồng ý gả cho anh, anh đồng ý mỗi ngày đều nói với em” Anh khẽ hôn lên trán cô, sau đó nhu tình ôm cô nói.

“Em đương nhiên đồng ý... A...” Chỉ Nhu nói còn không có nói xong bụng liền truyền đến cơn đau bụng sinh mãnh liệt, khiến cô đau kêu ra tiếng.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Ngự Am rất sợ là lực đạo mình ôm quá mạnh làm cô bị thương, vội vàng khẩn trương hỏi.

“Bụng em đau quá...” Trán cô chảy đầy mồ hôi, cắn môi dưới chịu đau đớn.

“Tại sao có thể như vậy?” Ngự Am luống cuống tay chân, không hiểu được làm như thế nào mới làm cho Chỉ Nhu thoải mái chút.

Truyền đến cảm giác ẩm ướt, rồi nước ối dần dần chảy ra, Chỉ Nhu cả kinh.

“Em, em muốn sinh con”

“Cái gì?”

“Mau đưa em đi bệnh viện... Cục cưng của chúng ta sắp chào đời...” Chỉ Nhu ôm chặt cánh tay Ngự Am, chịu được từng cơn đau bụng.

“Chúa tôi...” Anh hưng phấn lại lo lắng kinh hô.

Không nghĩ được nhiều, Ngự Am cẩn thận ôm Chỉ Nhu, vội vàng phóng ra ngoài, gọi taxi chạy tới bệnh viện gần nhất.

Trải qua từng cơn đau bụng, sau ba tiếng Chỉ Nhu sinh hạ một cậu nhóc bốn cân ba.

Niềm vui sướng thắng cấp làm cha mẹ khiến bọn họ ôm nhau chảy nước mắt trong phòng bệnh.

“Vất vả rồi bà xã”

“Ai là bà xã anh, em vẫn chưa đồng ý gả cho anh...” Chỉ Nhu tuy rằng suy yếu, nhưng tâm thích đùa anh lại một chút cũng không chịu ảnh hưởng.

“Cái gì? Em rõ ràng đồng ý gả cho anh!” Anh trừng lớn mắt.

“Em nào có nói em đồng ý gả cho anh, anh ngay cả kia ba chữ cũng không nói ra miệng, em mới không lấy người chồng keo kiệt như anh”

“Anh... Chỉ Nhu, nhìn anh, anh muốn nói cho em, em vẫn rất yêu em, vô cùng vô cùng yêu em! Lúc trước nếu không phải em lén trốn đi, anh đã sớm cưới em làm vợ”. Nghĩ đến thống khổ lúc đó mất đi Chỉ Nhu, toàn thân Ngự Am còn sợ hãi đến lạnh run.

“Rất xin lỗi, em không phải cố ý đi, bởi vì ngay lúc đó em thật sự rất thống khổ, em nghĩ rằng anh hận em... Em không thể thừa nhận anh không yêu em, chán ghét em...” Nhớ tới sự bối rối lúc đó, đáy mắt Chỉ Nhu hiện lên tầng tầng nước mắt.

“Rất xin lỗi... Anh làm sao có thể chán ghét em chứ! Yêu em còn không còn kịp nữa là!” Ngự Am đau lòng lau đi nước mắt bên khóe mắt cô, phủ lên vô số nụ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Đây là lúc nào mà các con còn trình diễn loại tiết mục này?” Triền miên vô cùng, ngoài cửa đột nhiên đi vào Ngự Trạch Thiên bồi hồi đợi.

“Ngự lão tiên sinh” Chỉ Nhu xấu hổ gật gật đầu với ông.

“Ba, ba rất không lễ phép” Ngự Am tức giận chỉ trích.

“Chỉ Nhu, đến lúc này rồi mà còn gọi ta lão tiên sinh, phải sửa thành ba!” Ngự Trạch Thiên không chịu ảnh hưởng của con trai, cười hoan hỉ nói.

Không thể tưởng tượng được ông chẳng những có thêm một cô con dâu lại còn thêm một cháu trai, toàn bộ tâm tình vui sướng tựa như bay lên trời.

“Vâng, ba...”

“Kế tiếp chúng ta nên đến chuẩn bị hôn sự, sau gần một năm hôn lễ cuối cùng là có thể cử hành! Đầu tiên phải nói tin tức tốt này cho Ngự Hạo, nó và Hân Hân chờ ngày hôm nay đã lâu...” Ngự Trạch Thiên tính toán.

Ngự gia có quy định bất thành văn, kết hôn dựa theo trình tự sắp xếp anh em, bởi vì hôn sự của Chỉ Nhu và Ngự Am chậm mấy tháng, khiến cho anh hai Ngự Hạo và Hân Hân cây không liền cành, đây có thể là tam hỉ lâm môn.

“Ta thấy hôn lễ nên tổ chức ở khách sạn Quân Duyệt, sau đó...” Ngự Trạch Thiên bắt đầu lên kế hoạch cho tiệc cưới, nhưng hai người đương sự lại vô tâm quan đến, bởi vì trong mắt bọn họ chỉ có nhau, thời gian ôn tồn cũng không đủ, thật sự không rảnh quan kế hoạch kết hôn vĩ đại của Ngự Trạch Thiên.

Bla ble nói một đồng lớn, phát hiện hai người này căn bản không có ý thảo luận, Ngự Trạch Thiên đành phải vỗ vỗ mông rời đi, trong miệng còn lẩm bẩm: “Ta thấy ta nên đi tìm cháu trai của ta là tốt nhất... Trên đời này quan tâm người già chỉ có trẻ nhỏ...”

Ông rời đi, hai người lập tức nhiệt tình hôn.

~oOo

~Trải qua một vòng lớn, Ngự Am rốt cục thành công ôm mỹ nhân về. Nhìn hai đôi vợ chồng hạnh phúc dào dạt trước mặt, khóe mắt Ngự Trạch Thiên dần dần ướt át.

Tại một ngày trọng yếu, con trai cả Ngự Am và con thứ Ngự Hạo đồng thời tổ chức hôn lễ, hội trường trang nghiêm, ông dốc hết tâm huyết an bài. Hôn sự hai con trai Ngự gia cuối cùng cũng thuận lợi. Nhưng nhìn bóng dáng người ta song song đối đối, ra ra vào vào, nhìn nhìn lại con út Ngự Diễm làm bộ dáng bình sĩ kia, ông không khỏi lo lắng Tiểu Lục ông an bài có thể thất bại hay không.

“Anh cả, anh hai, chúc mừng hai người các anh bị dự mưu thành công” Nhìn hai người anh toàn bộ rơi vào bẫy rập của cha, Ngự Diễm không khỏi xúc động tiếc hận vì bọn họ.

Hai người Ngự Am, Ngự Hạo nhìn nhau cười, nhìn cô dâu dịu dàng bên cạnh, bọn họ tuyệt không hối hận đi vào cạm bẫy hôn nhân. Ai nói hôn nhân là phần mộ, đối với bọn họ mà nói, đó chính là mở đầu một câu chuyện cổ tích.

“Hi vọng tương lai không lâu cũng có thể truyền đến tin tức tốt của em” Ngự Am vỗ vỗ cánh tay em trai yêu, khán giả cậu ta hôm nay mang đến, căn bản chính là một cô nữ hầu.

“Nói đến đây em vẫn còn tức, ba căn bản chính là bất công, nhìn cô dâu đáng yêu thanh tú của các anh, lại khẳng khái đưa đến cho em một con khủng long...” Ngự Diễm trợn trắng mắt nói.

Cậu vĩnh viễn quên không được cậu tình cảnh lần đầu tiên gặp Cổ Tiểu Lục, khi cha muốn cậu kết giao với cô ta, Ngự Diễm thật sự rất muốn trực tiếp nhảy vào cốc nước.

“Cô ta? Khủng long?” Hai anh em khó có thể tin nhìn cô gái yêu kiều động lòng người kia.

“Quên đi, lười nhắc lại” Nói đến quá trình thay đổi cô ta, Ngự Diễm lại chảy đầy mồ hôi lạnh.

Ngự Am, Ngự Hạo cũng không biết là em trai chỉ có bất đắc dĩ và chán ghét Tiểu Lục. Hôm nay cậu mang theo cô nàng tham dự hôn lễ trọng yếu như thế mới biết, Tiểu Lục ở trong lòng cậu nhất định có đủ phân lượng. Nhưng bọn họ rất ăn ý không đi chọc phá Ngự Diễm, bởi vì mệnh mệnh di truyền của Ngự gia.

Nhưng lúc này Ngự Trạch Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi nhìn con út, lại đau đầu lên. Ông chọn ba cô con dâu cho ba đứa con trai, hai đứa trước đều thành công, tin tưởng đứa cuối cùng nhất định có thể đại công cáo thành. Tuy rằng như thế, nhưng nhớ tới ngoại hình đặc thù của Tiểu Lục, Ngự Trạch Thiên không khỏi lo lắng cho hành vi cực kỳ miễn cảm của con út với Tiểu Lục...

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-co-nang-ham-lam-giau>